

גליון באר הכרשה

נערך ונלקט מתוך תוכן דברי שיחותיו של
מורינו הגה"צ רבי אברהם אלימלך בידרמן שליט"א

אח"ק - ל"ג בעומר

מכון
באר
האמונה

גליון באר הפרשה

להערות והארות,
ובן לכל עניין אחר
ניתן לפנות:
לטלפון 718.484.8136

או לאימיל:
Mail@BeerHaparsha.com

מדי שבוע בשבוע בדוא"ל בחינם

הירשמו היום!

לשון הקודש
באר הפרשה
mail@beehaparsha.com

אידיש
דער פרשה קוואל
mail@derparshakval.com

אנגלית
Torah Wellsprings
mail@torahwellsprings.com

ספרדית
Manantiales de la Torá
info@manantialesdelatorah.com

צרפתית
Au Puits de La Paracha
info@aupuitsdelaparacha.com

איטלקית
Le Sorgenti della Torah
info@lesorgentidellatorah.com

רוסית
Колодец Торы
info@kolodetztory.com

מכון
ארה"ב: Mechon Beer Emunah
1630 50th St, Brooklyn NY 11204
718.484.8136

בארה"ק:
מכון באר האמונה
רח' דובב מישרים 4/2
עיה"ק ירושלים תובב"א
025 688 040

יו"ל ע"י מכון באר אמונה
© 2025 כל הזכויות שמורות להמכון

העתקה או הדפסה של הגליון בכל פרמוט שהוא כדי
להרויח או לפרסם עסק וכדו' ללא אישור בכתב ממכון
באר האמונה הינו נגד ההלכה והחוק הבינלאומי

תוכן הענינים

פרשת אחרי-קדושים - ל"ג בעומר

אמונה

ה' רועי לא אחסר - יאמין שהקב"ה מנהיג ומנהל את העולם כולו ותשקוט סערת רוחו..... ד

ל"ג בעומר

עולו ואתכנשו - לקראת האי יומא רבא הילולא דרשב"י..... ו
נגילה ונשמחה בו - לשמוח בשמחת הרשב"י ועוז וחדווה במקומו..... ח
אמונה ברשב"י - לכל ואפילו לפחותים..... ט
ביטל כמה גזירות - כוחו של רשב"י לבטל כל גזירות קשות ורעות..... יא
האי יומא ברשותי קיימא - יומא דרשב"י..... טו
זה היום עשה ה' - סגולת היום לפעול בו גדולות ונצורות..... כב
מקום בחר משמיא - ושם נעלה ונראה..... כד
לפטור את כל העולם כולו - כוחו דרשב"י גם שלא בפניו..... כט
תורתו מגן לנו - ללמוד מאמרי רשב"י..... ל
אתם מטהרים - יום מסוגל לטהרה וליראת שמים, וכוחם הגדול של קבלות טובות בעניינים אלו..... לא
אור זרוע לצדיק - העלאת האור לכבוד התנ"א רשב"י..... לה

ספה"ק בת עין

הנה כל זה מרמז על ימים שבין פסח לעצרת, שהולכים ממדרגה למדרגה עד קבלת התורה, היינו שבשעת יציאת מצרים היתה התחלת התגלות הדעת, כמאמר חז"ל (ב"מ סא:): אני הוא שהבחנתי בין טיפה של בכור לטיפה שאינה של בכור, ר"ל שאז היתה התגלות הדעת (ומהי הדעת -) שיבינו בני אדם שהשם יתברך הוא הבוחן כליות, ומשגיח תמיד על מעשה בני אדם ומחשבותם, ומושל בכל, ועל ידי זה יירא ויפחד ויבוש ממנו ית', ויטהר מחשבותיו ומדותיו לעבודת הבורא ברוך הוא, כן ישתדל כל ימי הספירה עד שיגיע למדרגה גדולה, שהוא בחי' שפלות והכנעה שהוא בקבלת התורה, שהתורה נמשלה למים (תענית ז), מה מים יורדים ממקום גבוה למקום נמוך וכו', ר"ל שאין התורה שורה אלא על מי שיש בו שפלות ונמוכות רוח.

נדע לפני מי אתה עתיד ליתן דין וחשבון, ר"ל שתזהר מאוד באותן הימים שהן לפני מ"י, ר"ל לפני יום החמשים (מ"י בגימטריא חמשים) שהוא יום קבלת התורה, כי אחה עתיד ליתן דין וחשבון עליהם, כי אז הוא העת וזמן להתקדש וליכנס לבחי' גדולה שהוא שפלות וענוה.

(בת עין, ריש פרשת קדושים)

פרשת אחרי קדושים

ה' רועי לא אחסר - יאמין שהקב"ה מנהיג ומנהל את העולם כולו ותשקוט סערת רוחו
 - אל ישב במקומו, כי ה' מנהל' של העולם הוא הקב"ה, וחוצפה היא לישב במקום זה - ולחשוב על עצמו שהוא מנהיגו של עולם.

בפרשתן* (קדושים, יט ג) 'איש אמו ואביו תיראו' ובגמרא (קידושין לא.) 'איזהו מורא - לא יעמוד במקומו', דרוש דרש הרה"ק ה'שפת אמת' זי"ע (תרל"א ד"ה איש אמו) להמליץ על אלו המסובבים בעולם הזה בהרגשה כי הם הם 'מנהיגי העולם', (באומנם מוטב היה אם היה קורה כך וכך, ואם היה מתרחש כהנה וכהנה הרי היה דבר פלוני הרבה יותר טוב, וכדו' רבות), על זה אמרה תורה 'את ה' אלוקיך תירא' (דברים י יג) וכדרך שאמרו חז"ל ב'מורא' האב - אל ישב במקומו, כך כביכול נאמר על 'מורא' הקב"ה

אשרי המאמין המהלך אחר הבורא בתום ושלוות הנפשי כאותה צאן המהלכת אחר הרועה בהשקט ובבטחה - שאין לה כל דאגה אודות מזונה ולעולם לא תחשוב מה ייעשה בה, ביודעה כי היא וגורלה נתונה בידי האמונות של הרועה' ושלום עליה נפשה'. ויסוד' זה מצינו ב'אור החיים' הק' (בראשית מה טו) דהנה, כשבירך יעקב אבינו את מנשה ואפרים אמר

א. כתב הרה"ק ה'בית אהרן' זי"ע וז"ל, אאמו"ר זצוקללה"ה (הרה"ק רבי אשר מסטאלין זי"ע) כשהיה קורא בשבת זו (אחרי) פר' יוה"כ היה לו געגועין גדולים על יוה"כ כמעט עד כלות הנפש, והיה אומר משל, כשדוקחין מרקחת קודם הנישואין בשביל הנישואין טועמין מן המרקחת גם בשעה ההיא, וכך בשבת זו צריך להתעורר בקדושת יום הכיפורים, עכ"ל.

ב. כאשר שמעתי במליצה מאיש צדיק נבון וחכם, מעשה באיש יהודי שעלה על האוטובוס הנוסע מעיה"ק ירושלים לבני ברק, ומצא עליו 47 נוסעים יושבים על הבאס, שאל האיש את הראשון, האם הנך מכיר את הדרך לבני ברק... ענה האיש לא ולא, המשיך לשאול את השני ונענה באותה תשובה, וכן הג' והד' עד שכל 47 הנוסעים הודו ואמרו שאינם מכירים את הדרך, החל האיש דואג ותמה בקול, אויה לנו, כיצד נגיע למחוז חפצנו, כאשר אף אחד מהנוסעים אינו מכיר את הדרך נלך בה. נענו אליו כל הנוסעים, אדוני, שב על מי מנוחות על מקומך, תנוח דעתך, הרי יושב כאן 'מנהיג' (נהג) בראש האוטובוס, והוא יודע ומכיר את הדרך היטב היטב, הוא יודע את אשר לפניו והוא יוליכנו מהרה קוממיות לארצנו, כולנו נגיע למחוז חפצנו לחיים ושלום. הנה, לא פחות ולא יותר לזה האיש נדמים בני עולם המסובבים בעולמו של הבורא ודואגים יומם ולילה היאך נגיע למחוז חפצנו, היאך נגיע לטרפנו ולכל צרכינו, אומרים לו, רבי יהודי, שב במנוחה על מקומך, יש כאן מנהיג העולם היודע את אשר לפניו, הוא ברא את העולם והוא מנהיגו בחן בחסד וברחמים, כל אחד יגיע למחוז חפצו ולכל עניניו באופן הכי נעלה וטוב.

ג. מסופר על הרה"ק רבי יוסף מאיר ממאכניווקא זי"ע, שבינקותו בהיותו כבן שש נכנס פעם אל זקנו הקדוש הרה"ק רבי יצחק מסקווירא זי"ע, וזקנו שאלו על מעשיו באותו היום, ענה הנכד היום הלכתי לבקר ב'שוק הבהמות', כי שמעתי אומרים שאליהו הנביא נמצא שם וגבר חפצי ורצוני לראותו. אמנם, חיפשתי בכל השוק ואף עליתי על עמוד גבוה, ובכל זאת לא עלתה בידי לראותו, רק 'מוסר' אחד לקחתי משם, כי ראיתי שהבהמות שאינם נכנעים תחת המוכר ומנסים בכל כוחם להישמט, הרי הם נחבלים בחבלות יתירות ומכות שלא לצורך, ואילו השוורים שמסרו והכניעו עצמם נשארו בשלימות ובריאות גופם, ומזה למדתי, שהמתעקש בעת שצרה נוחתת לפתחו, ואינו מקבלה באהבה ובהכנעה, בזה הוא נחבל יותר ויותר, אך אם מקבל את הכל באהבה, באמונה שהכל מאתו יתברך, אזי תקדמנו ברכות טוב, וינצל מכל המכות היתירות. כשמוע הרה"ק מסקווירא דברים אלו יוצאים מפי נכדו, אמר לו - בני, אם זאת למדת שם ברור לי שאכן, אתה לא זכית לראות את אליהו הנביא, מכל מקום הוא ראה אותך.

ד. כחלק מההליכה אחר הבורא כ'צאן אחר הרועה' הוא להבין שכל מעשי הרועה לטובת צאנו המה - אף אם מתחילה אינו נראה כן. וכך כתב בעל 'נפש החיים' זי"ע (דרשות מהר"ח שה"ש, א ז) בפסוק (תהלים כג א-ב) 'ה' רועי

לפני רועה הרועה אותה, ואחר שסדר זכות אבות התחיל להתפלל המלאך וגו'.

ובן כתב הרה"ק השם משמואל זי"ע (חנוכה תרפ"ג) דלכן נקראו מנהיגי ישראל 'רועים' (שבעה רועים במיכה ה' ד) כי מדרכם להכניס בלב ישראל שיהיו נמשכים אחר השי"ת כצאן הנמשכים אחר הרועה מעצמם בלי התבוננות - רק מצד אמונה, וכענין שכתוב (תהלים לו

'ויברך את יוסף ויאמר האלוקים אשר התהלכו אבותי לפניו, אברהם ויצחק, האלוקים הרועה אתי מעודי עד היום הזה'... ומבאר ה'אור החיים', וז"ל. (הזכיר זכות אבות 'אברהם ויצחק', כי בזה) התחיל לעורר האהבה של הקדמונים, בסדר תפלת 'שמונה עשרה' שמתחילין בזכרון 'זכות אבות' (ואח"כ מתפללין). (הוסיף) והזכיר גם כן זכותו בהצנע, ואמר 'האלוקים הרועה אותי', כאן רמז זכותו, ומהי זכותו - כי הוא יעקב היה מתהלך לרצונו יתברך בשה

לא אחסר בנאות דשא יריביצני, על מי מנוחות ינהלני, כי פעמים שהשה רוצה להמשיך בדרכו מאחר שנראה לו שבמקום פלוני יש 'מרעה שמן וטוב' ושם ימצא מרגוע לנפשו ושובע לרעבונו, והנה בא בעה"ב ומושיבו דייקא במקום הזה אשר הוא עומד (ירביצני מלשון 'הרביץ בהמתו' - הושיב אותה), והשה איננו מבין על מה ולמה יענהו בעה"ב... והאמת, כי רק במקום ההוא יש 'נאות דשא', ע"כ ירביץ את צאנו, שישארו במקום זה למלאות שובע וחסרון רעבונם. וכן להיפך, פעמים שהשה רוצה להישאר על עמדו במקום מסוים, ובא בעה"ב ומכה בו ודוחקו להמשיך בדרכו ואף אז לא יבין השה מדוע נגזר עליו להתייטר תחת שבטו של בעה"ב, ובאמת, מטרתו של בעה"ב להוליכו ולנהלו עד למי מנוחות שם ירווה צימאנו במים זכים וחיים... ולדידן, פעמים מעביר הבורא את האדם ממקומו למקום אחר והוא מצטער ע"ז באמרו הלא טוב לי שבת פינת ביתי, ולא ידע כי בחמלת ה' עליו נהיתה זאת כי שם טובתו באמת. לאידך, פעמים שהאדם חושב, אוי לי, כי 'נתקעת' ביכול' פלוני, ב'עסק' פלוני, וכל נסיונותי למצוא מקום חדש עולים בתוהו, וכיו"ב לענין מקום עבודת הפרנסה, שמחמת סיבות שונות עושה 'השתדלויות' למצוא מקום חדש - 'בוס' חדש וכיו"ב, והכל מתנהל לו להיפך... אז ידע כי הקב"ה 'מריצו ומושיבו' באותו המקום כי דייקא שם הוא מקום הצלחתו וכו' וברבות הימים ימצאנו.

מעשה בבן יחיד להוריו שנתייתם מאביו העשיר ל"ע, ככלות ה'שבעה' החל הבן לתור אחר ה'אוצר' שאביו אמר לו שהוא משאיר לבנו אחריו, החל בודק את ריצפת הבית מרצפת מרצפת (tile by tile)... והנה הוא רואה כי אחת מרצפות הבית עומדת באופן משונה בעקימות נוראה, אז הבין כי תחתיה מסתתר איזה 'סוד'... ויחפור האיש וימצא את ה'אוצר' הגדול... נמצינו למידים כי ה'אוצר' הגיע לידינו רק בזכות שהכיר באביו שאינו עושה סתם 'דברים משונים' עאכו"כ יש לנו להבין כן בכל הנהגת הבורא אתנו כי אין ה'אב' - אבינו שבשמים עושה דברים משונים סתם ולכשנתבונן נמצא דייקא תחת העקמימות 'אוצר' גדול מאד...

ה. ידועה בזה הנהגת הרבה צדיקים שלא להרבות בהשתדלות בשום ענין שבעולם, והיו אומרים 'מ'דארף זיך לאזן פירען' (לתת עצמו בידי הבורא שינהיג אותו כרצונו), וכן הובא על הרה"ק ה'חידושי הרי"ם' זי"ע (אמרי הרי"ם, שלח בהערות) פ"א אמר אין זו הדרך שלנו... הננו הולכים אחר רצון השי"ת כצאן אחר הרועה.

עוד מובא בשם החידושי הרי"ם, שלאחר שקם מהאבילות על בנו רבי אברהם מרדכי זצ"ל אמר, אם הייתי רוצה דוקא היה בכוחי לפעול שיחיה בני ז"ל, אבל כאשר ראיתי שרצון הבורא יתברך כן הוא, לא התחלתי לעמוד נגד רצונו יתברך, עכל"ק.

וכן שמעתי מעשה באחד מגדולי ירושלים ה"ה הגאון הרב א. ליפא זילבערמאן זצ"ל שנקרא בשנות גבורתו ע"י 'ראש ישיבה' לשמש כ'נושא ונותן' בישיבתו הידועה בעיה"ק ירושלים תובב"א, כי הגאון משרידי הדור הקודם ועצם ההבטה בו ובצורת בלימודו תוסיף יראת שמים ואהבת תורה בתלמידים, אחר כמה ימים נתן ר' ליפא את הסכמתו, אך אז אמר לו ראש הישיבה כי עדיין עליו לקבל הסכמת 'נשיא הישיבה' - אחד מגדולי הדור שליט"א, לפליאתו ענה הנשיא בלאו, ונימוקו עמו כי לדעתו אין למנות מי שמאיזה סיבה אי אפשר לשלחו באם לא ימלא את תפקידו כראוי, ומה אעשה שר' ליפא 'אדם חשוב' הוא ולא ניתן לשלחו ריקם הביתה... חזר רה"י אל ר' ליפא כשתשובת 'נשיא' הישיבה בפיו, אלא שהוסיף לומר לו, אבקש את מע"כ שיאות לעלות עמי לבית נשיא הישיבה, כי אך יראהו ה'נשיא' מיד יסכים למינוי הנכסף - שהרי בוודאי יראה בו כי 'חכמת אדם תאיר פניו', כי

ל"ג בעומר

ג) שכן ארץ ורעה אמונה. וע"כ מחמת שהבנינו אמונה בלב ישראל נקראו רועים והוא עיקר הבל, כאמרם ז"ל (מכות כד) 'בא חבקוק והעמידן על אחת, שנאמר, וצדיק באמונתו יחיה'... כי עיקר האמונה הוא שיהי' בטל להשי"ת בכל מדותיו.

מעתה לא יועף לבו על הנהגת ה' - אם היא נראית לו כ'קשה' כי כולה טובה וברכה ויסמוך כי ה' 'רועי' לא אחסר והנהגתו אינה אלא 'נראית' ברעה, וכן אמר נעים זמירות ישראל, כי שבח הוא לבורא עולם שהוא 'המכסה שמים בעבים המכין לארץ מטר' (תהילים קמו ח). וביארו צדיקים שרמזו יש כאן למי שמתנסה בייסורים קשים ומרים, ונראה לו ש'עננים שחורים' באו עליו והם מחשיכים בעדו את אור השמש, ידע שבאמת כל 'חשכות' עננים הללו אינה אלא מפני ש'המכין לארץ מטר' - ומשכן ה'מטר' בתוך אלו העננים, ומתוך צרה יבוא הגשם להשקות צמאי חסדיך, ולא היתה זאת לרעה כי אם לטובה'.

בבר אמר הרה"ק מקאברין זי"ע (תורת אבות דרכים בעבודת הבורא, רט) וז"ל, הוא ז"ל היה אומר, כי יהודי צריך ומחויב להאמין כי 'קץ שם לחושך', והחושך יעבור ובמקומו יופיע האור.

עולו ואתכנשו - לקראת האי יומא רבא הילולא דרשב"י
בוזה"ק (האוינו אידר"ז רצו:) מסופר כל סדר הלוייתו של רשב"י (עיי' ספר 'כוחו דרשב"י' מערכת ד'), בשעה שליוו בית ישראל את מיטתו דרשב"י, עברו ליד הכפר 'ציפרי' הסמוכה למירון, ובני 'ציפרי' לא הניחו לנושאי המיטה לעבור ממקומם, מאחר שרצו שרשב"י יהיה קבור אצלם. עמדו בני ציפרי ומקלות בידיהם מחד גיסא, ובני מירון עמדו וצווחו מאידך גיסא שהם רוצים את רשב"י אצלם, אדהכי והכי התרוממה המיטה באוויר ואש לחכה סביבותיה, והלכה המיטה בעצמה למקום מנוחתה באת"ק מירון, באותה שעה יצתה בת קול ואמרה 'עולו ואתו ואתכנשו להילולא דרבי שמעון' (בואו, האספו לשמוח בשמחת הרשב"י).

על מעשה זה כתב הגה"צ רבי אשר זעליג מרגליות זי"ע (הילולא דרשב"י) שללא כל ספק, בראותנו את השמחה הגדולה שיש על ציון הקודש, ברור לנו שעד עצם היום הזה בכל ל"ג בעומר נכנסת אותה בת קול בלבו של כל יהודי, להיות עולין ומתכנשין למקום מנוחת קרשו דרשב"י, ולשמוח בשמחת פני האדון ה' ביום שמחתו.

קרנו אור פניך' להשפיע אהבת תורה וירא"ש בתלמידים. ויען ר' ליפא, מעודי הרגלתי את עצמי והעמדתי את דברי ה'אור החיים' נר לרגלי - אם הקב"ה הנהיג כך, הנני הולך אחריו בתמימות כצאן אחר הרועה ולא אעשה אפילו פעולה אחת לשנות את אופן הנהגתו עמי... (אף כי מדרגות רבות יש בענין זה, מ"מ כל אחד ישריש דברים אלו בקרבו ועכ"פ יתחזק בזה לפי מדרגתו).

1. אשרי אדם בוטח בך ומרגיש עצמו 'בטוח' בהילוכו אחר הקב"ה הרועה אותו, אוי לו למי שאבד הרגשה זו כי אז הוא 'תלוש' ובודד בעולמו, וכה ביאר הרה"ק משינאווא זי"ע בפסוק (תהלים קי"ט קעו), 'תעיתי כשה אובד בקש עבדך', ולכאורה קשה מהו שה אובד היה לו לומר כשה נאבד, שהרי השה עצמו לא איבד כלום, ורק הרועה הוא זה שאיבד את השה, אלא ביאורו, שאכן השה איבד ולא הבעלים, כי הבעלים (הרועה) לא הפסיד אלא שווי 'דנקא' - שה אחד מעדרו, אבל השה שתעה בדרכו איבד אבידה גדולה - שהפסיד את בית הרועה, ובזה הפסיד את כל חייו, כי מעתה אין לו מי שידאג עבורו בכל צרכיו במאכל במשתה ומדור. ולזה השה אנו דומים, כי הבורא לא חסר לו ולא כלום, אך אנו - 'תעיתי כשה אובד', שאבדנו את הקשר עם אבינו שבשמים הממלא כל מחסורינו ברוחניות ובגשמיות, ועל כך אנו זועקים בתפילה ומבקשים מאבינו שבשמים, אנא ממך בקש עבדך, חפשני בקשני שאזכה לשוב אליך, וכאשר נבקש בתחינה על כך ודאי נזכה לפעול שישבינו אליו כבן האובד אל אביו (שער יששכר לבעל המנח"א, תשרי מאמר ישע רב אות יח).

2. משל למה הדבר דומה, כמו ה'קפיץ' (ספרינ"ג) אשר מתרחב ומצטמק לפי ידי הממשמש בו, והנה כמה שתדחקהו הדק היטב היטב - אזי כאשר תעזבהו יקפוץ ה'קפיץ' למעלה למעלה, וירידה זו צורך עליה. על זה הדרך בעת ש'דחוק' לאדם מאד מאד כל זה הכנה הוא לטובה והרחבה עצומה שבוא תבוא אליו בקרוב ממש.

ועיקר תכלית אותה 'בת קול' היא לעורר פנימיות ליבות ישראל קדושים עולו ואתכנשו - 'היכנסו' בפנימיות לבבכם, ה'ו מחוברים ומקושרים לתוקף קדושת היום, להתקשר לאדונינו בר יוחאי בכל לב ונפש, בראש זכראשונה בחיזוק האמונה בכוחו דרשב"י לבטל כל הגזירות בכלל ובפרט ולפטור את העולם כולו מן הדין, ולהאיר נשמות בני ישראל באור מופלא רום מעלה, מתוך שמחה יתירה, בריבוי תפילות ובתחנונים באתרא קדישא מירון ובכל אתר ואתר, ובהליכה בדרכיו הק' ובקבלות טובות לכבוד התנא האלוקי רשב"י, ובדלהלן², ועל ידי זה יושפע שפע רב בכל העולמות. וכבר כתב הגה"ק רבי יהונתן אייבשיץ זי"ע (יערות דבש ח"ב דרוש יא) וז"ל, ויום ל"ג בעומר הוא הילולא

ח. רמז נפלא נתן לנו אחד מצדיקי הדור שליט"א כי בלילה הזה מאיר לנו 'אור זרוע לצדיק' (תהלים צו יא), ומה ענין אורו של הצדיק ל'זרוע הנזרע, אלא ביאורו, כי כמו בזרע הנזרע, הרי גם אחרי שהכניסוהו לתוככי האדמה יש להמשיך לטפל בו, להשקותו וכו' וכך יצא ממנו פרי טוב או פרח וצמח מפואר, כיו"ב הוא לענין אורו של הצדיק, כי הגם שהוא נזרע בתוכנו, אבל כעת עלינו לטפל בו, להשקותו ולהשקיע בזה כוחות, כדי שיכנס האור הגדול בקרבנו, ואז יציץ ציץ ויגמול שקדים ופירות טובים.

פעם אחת בערב שב"ק (שנת תרס"א) בעיצומם של ההכנות לשבת קודש פרצה שריפה גדולה בעיר גור ונשרפו כל בתי העץ, לקראת ש"ק עבר השפת אמת זי"ע לשהות באופן זמני (ארעי) באחד מבתי האבן הבודדים שנותרו לפליטה בעיירה, ולמעשה עקב חוסר הזמן והמהומה הגדולה נמצא שהמרק שהוגש לפני הרבי בסעודת ליל שבת היה קר, התבטא אז השפ"א בפליאה אזא גרויסע פייער און די יוהך איז קאלט (אש גדולה כזו והמרק קר...) ושיחת תלמידי חכמים צריכין לימוד, יש שביארו שהשפ"א רצה להדגיש שיתכן שתהיה אש גדולה מאד מסביב 'ארום און ארום', אבל כל זמן שהאדם לא יכניס האש תחת קדירתו לא יתחמם תבשילו כלל, אלא ישאר בקרירותו, וכדי שיתחמם צריך האדם לקשר את תבשילו עם האש הגדולה ורק אז יזכה להתחמם כראוי.

ולדין ייאמר, כל אחד ואחד רוצה לקבל השפעות טובות ברוחניות ובגשמיות מהאש והאור של רשב"י, אבל בכדי לקבל את ההשפעה והחמימות (לא די ב'הדלקה', אלא) צריך להמשיך את האש אל תוכו, על ידי ש'יתחבר' אל אש הקודש של רשב"י, ובאמת זהו כח הנפלא שברא הקב"ה בטבע האש שכל מה שנדרש מן האדם הוא רק פעולה אחת קטנה להדליק 'ניצוץ קטן' ואז מאליו מתרבה ומתגדל האש לשלהבת גדולה על ידי ש'כח אחר מעורב בו', כך גם כאן בניצוץ אחד תתלבה כל האש לטוב לו כל הימים.

הרה"ק ה'יסוד העבודה' זי"ע נשא את משלו לחולה אנוש שבדקו הרופא וגילה את אזנו כי דרך רפואתו היא, שישפוך יין על גבי התנור וינשום עמוק את הריח העולה, הלך החולה ו'ניסך יין' על התנור, גם הכניס את האוויר עד לתוך עמקי ריאותיו, אך לדאבון לב לא נראה שום שינוי במצבו, חזר האיש אל הרופא ושאלו 'למה רימיתני', הן עשיתי ככל אשר ציויתני ואיני רואה שום סימן הטבה. החזיר לו הרופא, הגידה נא, מה עשית, סיפר לו החולה כך וכך עשיתי, נענה לו הרופא, אוי, סכל שכמותך, וכי תעלה על דעתך שיש תועלת בשפיכת יין על גבי תנור צונן, כלום 'סגולות' הנני נותן לך, הרי הכוונה הייתה שתדליק תחילה אש בתוך התנור, וכשיהיו דפנותיו רותחות אז תשפוך יין, ובזה ינדוף ריח היין ויתפשט כהוגן בחלל הבית, ובכח עשן זה כשיכנס לגופו של אדם לסלק ממנו את כל המזיקים. והנמשל לענייננו, יום ל"ג בעומר הוא 'יום מאיר' מלא אורה והשפעות קדושות ונפלאות, אך תחילה צריך האדם להבעיר בעצמו אש קודש - הדלקת הלב, למען יהיה כלי מחזיק ברכה, ובזה ישאב השפעת וקדושת הימים עד שיבואו כמים בקרבו וכשמן בעצמותיו.

וכבר אמרו, כי מצינו הפרש בין שתים מניגוני יום הק' הלזה, ניגון 'בר יוחאי' שחברו הגה"ק המקובל האלוקי רבי שמעון לביא בגולה, וכל הזמר מדבר בלשון נוכח אל רשב"י (נמשחת, אשריך, מושב טוב ישבת וכו') ואילו ניגון 'ואמרתם כה לחי' שחברו הגה"ק ה'בן איש חי' והביאו מירונה מדבר כל דיבוריו על רשב"י בלשון נסתר (קדוש הוא, אשרי עין ראתהו תורתו מגן, הוא ימליץ טוב), ללמדך שאין הדבר תלוי במקום שנמצא גופו של אדם, אלא העיקר תלוי היכן נמצאת 'נפשו' של אדם... וגם הרחוק פרסאות הרבה יכול לדבר בלשון 'נוכח' אל רשב"י...

ט. כלל הדברים, כי הנה 'הילולא' הוא גם מלשון שמחת נישואין, כע"ז איתא באלשיך הק' בפירושו על איוב (פ"ל כ"ג) על הפסוק 'והנפש תלעג לרש' (פ"י לגוף) וז"ל, ותלך צהלה ושמחה לחוג את חג אורות אשר עשה בחברת

באר הפרשה - ל"ג בעומר

ועד היכן הדברים מגיעים יש ללמוד ממה שכתב ב'שו"ת מהרי"ל' (החדשות, סימן קד) על דבר שאלה שנשאל אודות מי שאסור לו לאכול חוץ לביתו רק בסעודת מצוה (מחמת נדר שנדר), ושאל השואל מה נחשב סעודת מצוה. השיב המהרי"ל שבוודאי נחשבת סעודה זו כסעודת מצוה, וז"ל. וסעודת מצוה הוי בעל ברית, מילה ופדיון הבן, וסיום מסכתא, וכל היבא דנחנה מסעודת ת"ח כאילו נחנה מזיו שכינה כמו שדרשו רבותינו ז"ל מסעודת יתרו (ברכות סד). הילכך ל"ג בעומר נמי סעודת מצוה הוי, עכ"ל, והיינו ש'סעודה' זו היא סעודת הרשב"י, וכאילו נחנה מזיו השכינה [ופשיטא ואין צריך לומר שדברי המהרי"ל שנאמרו כתשובה להלכה למעשה לא נאמרו לסעודה באת"ק מירון דייקא... אלא לסעודה שנערכה בחו"ל].

ועל אחת כמה וכמה שתגדל השמחה ביותר ב'אתריה דמר', היינו באתרא קדישא מירון", וכדאיתא

דרשב"י, כי מת אז, והיה למעלה הילולא [בבחינת] 'הנערה באה אל המלך' וראוי לכל איש הירא וחרד לשום אל לבו יום ההוא לשוב בתשובה, כי זכות רשב"י מסייעת להבא לטהר, ולא לבלות זמן בעו"ה בהבלי עולם, אשר הוא לצדיק לצער, עכ"ל.

נגילה ונשמחה בו - לשמוח בשמחת הרשב"י ועוז וחדווה במקומו

עת שמחה היום לנו - ביום המאיר ובא - יום ל"ג בעומר, זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו, וכמו שכתב ה'חיד"א' (מורה באצבע אות רבג) 'ירבה בשמחה לכבוד רשב"י זי"ע, כי הוא יומא דהילולא דיליה, ונדע מרצונו שישמחו ביום זה, כידוע ממעשה מהר"א הלוי זלה"ה"י ומעשים אחרים אשר שמענו ונדעם משום רבנן קדישי, ויש מי שנהג לעשות לימוד בליל ל"ג לעומר בי עשרה ללמוד שבחי רשב"י המפורים בזוהר ואידרא זוטא, והוא מנהג יפה'י".

הגוף, כנכנסת לחופה לפניו יתברך, כי על כן קראו בספר הזוהר אל פטירת נפש צדיק הילולא. עכ"ל, נמצא שהאי יומא רבא וקדישא הוא בחי' 'יום נישואין', וכשם ש'בשמחת נישואין' הכלל ששים ושמחים ורקדים ועולזים, וה'מחותנים' שופכים דמעות כמים בשעת החופה להצלחת הזיווג ושיהא הבניין עדי עד, והקרובים מביאים מתנות לחתן ולכלה, כך גם בהאי הילולא רבא וקדישא 'יום חתונתו ושמחת ליבו' של רשב"י, שעלינו להרבות בשמחה כדת היום מתוך תפילה ותחנונים בשפיכת לב כמים, ובהבאת 'דורונות' לחתן' - רשב"י בכבודו ובעצמו בקבלות טובות... י. ונתן הרה"ק מבארניב זי"ע (אורה ושמחה אות כח) רמז לדבר כי 'שמעון בר יוחאי' בגימטריא 'יבין ושב ורפא לו' (ישעיה ו י).

יא. מעשה זה הביאו הרה"ק רבי חיים וויטאל זי"ע (שער הכוונות דרוש ו' ענין ל"ג לעומר) שהעיד הרב אברהם הלוי זי"ע שהיה רגיל לומר בכל יום בתפילת המנחה 'נחם את אבלי ציון' בהתאבלו על ירושלים, ואף ביום ל"ג בעומר בהיותו על ציון הרשב"י אמר בתפילתו 'נחם', לאחר שגמר תפילת 'שמונה עשרה', אמר לו האריז"ל, ראיתי בהקיץ את רשב"י עומד על קברו וציוני לשאלך מדוע הנך משבית את שמחתו הגדולה ואומר נחם ביום זה מכובד (לא עבר חודש ימים ואחד מבניו מת על פניו ל"ע). ומכלל לאו נשמע הן, כמה שמחה יש לפני רשב"י כשאנו שמחים ביומו הגדול. ואם כי אותו מעשה היה באתרא קדישא מירון בציון הרשב"י, אך ממה שהביאו 'החיד"א' יש ללמוד שאין הדברים אמורים דייקא באתריה דמר, אלא רצונו של רבי שמעון לשמוח בחדוותא דיליה בכל אתר ואתר.

יב. הרה"ק ה'חתם סופר' זצ"ל היה נוהג (וכן נהג בעל האמרי אש, הובא בזכרון יהודא) שבימי ספירת העומר היה מוסר שיעור לפני תלמידיו בישיבה במסכת שבועות, וכל יום למדו דף אחד (עיין בשו"ת חת"ס אה"ע סימן ק בד"ה ותשו' הרשב"א שכתב בזה"ל ובכל שנה בלמדי שבועות עם התלמידים אמרתי ק' זה...), וכיון שיש מ"ט דפים סיימו את המסכתא בחג השבועות [ויש הלומדים מסכת סוטה, שגם בה יש מ"ט דפים], וביום ל"ג לימד דף ל"ד [כי כל מסכתא מתחילה בדף ב', כנודע] וכאשר הגיע לדברי הגמרא בעמוד ב' 'רבי שמעון אומר... מחכו עלה במערבא', הסביר ואמר בדרך רמז, שבמערבא - זה ארץ ישראל 'מחכו' מלשון שמחה בדברי רבי שמעון, לרמז על השמחה בל"ג בעומר מחמת הילולא דרשב"י (הובא בבני שלשים וילקט יוסף אות קפב).

יג. הגה"צ רבי אליהו ראטה זצ"ל משמשו של הרה"ק רבי שלומ'קה מזוועהיל זי"ע סיפר שבאחת השנים לפני הנסיעה למירון לקראת ל"ג בעומר, נענה רבי שלומ'קה ואמר לר' אליהו שברצונו לנום מעט, וכאשר יבואו כל הנוסעים ויעמדו הכן לנסיעה יודיע לו. לאחר כמה רגעים הודיע לו ר"א שהקהל עומדים הכן לנסיעה, בהיכנסו לחדר הבחין ר' אליהו שכל הכר והכסת של רבי שלומ'קה ספוגים עד כלות מדמעות עיניו, וכבר הבין מה הייתה תנומתו...

מהרה"ק ה'בני יששכר' זי"ע (חודש אייר מאמר ג אות ג) 'אשר נתאמת לנו מאנשי אמת אשר השמחה ביום הזה על ציון רשב"י היא שלא כטבע"ד, דכתיב (משלי יג ט) 'אור צדיקים ישמח' טו.

אמונה ברשב"י - לכל ואפילו לפחותים
איתא מהרה"ק ה'בית אהרן' זי"ע (קו: קו:) מי שיש לו אמונה ברשב"י יש לו חיוזק ברשב"י, בשם

מיד משעלה רבי שלומ'קה על גבי הרכב (עזב את כל בכיו) החל לעורר את כל היושבים להיות ב'שמחה' ב'שמחה'. תוך כדי הנסיעה הסתובב אל רבי אליהו, ב'הרגישו' שהוא מתענה ביום זה, והורה לו להפסיק את תעניתו תיכף, כי ביום שנוסעים לרשב"י הוא יום שמחה, וזוה היום נגילה ונשמחה בו'.

יד. וכן כתב מהרי"ל מפלטישאן (בפתח ספרו שו"ת מהרי"ל, יו"ל בשנת תרל"ג) 'אני זכיתי ג"כ להיות בל"ג בעומר במירון, אחי ורעי אין אני יכול להעלות על הכתב גודל השמחה, אשרי מי שראה זאת... ומי שהוא במירון מרגיש בחוש שהשמחה היא בכח הרשב"י שרוצה שיהיה משתה ושמחה בזה היום.

טו. וצריך לדעת כי התפילות והבקשות והריקודים והשמחה הגדולה הינם שניים שהן אחת... התפילות יהיו מתוך שמחה וחיוזק באמונה בכוחו דרשב"י, וגם השירות והתשבחות תוכן רצוף תפילה לקל חי, ומן הענין להביא מה שכתב הגה"ק ה'פלא יועץ' זי"ע בספרו 'בית תפילה' (שער שירות ותשבחות), וז"ל: כתבו המקובלים שיש שערים בשמים לתפלות ויש לשירות, ופעמים ששערי תפילה ננעלים ושערי שירות פתוחים. וספרו מעשה שאירע בירושלים שהתפללו על הגשמים ולא נענו והתחילו בשירות ותשבחות ונענו, עכ"ל.

טז. יש ממליצים עפ"י הביאור הידוע בפסוק (תהילים קמה ט) 'טוב ה' לכל' - שלכל הצרות (והבעיות) טוב לפנות אל ה', אמור מעתה לבאר בדברי ה'בית אהרן', רשב"י לכל - לכל מיני הצרות והקשיים טוב לבוא ולהתפלל על קברו, או להתפלל בזכותו, ובוודאי יושיענו ה' באותות ובמופתים.

יז. יש שהסמיכו לכך את דברי הרמב"ם בפ"ה המשינויות (פרה ג א) שאין כל נפקא מינה וחילוק בין האיש אשר מעולם לא נטמא ובין מי שנטמא ואחר כך טבל והזה, ולא עוד אלא שזה אשר הוזה עליו מעלה יתירה יש בו שהכתוב דן עליו ואמר שהוא טהור. אף לדידן נאמר, לכל ישראל האיר - רשב"י לכל, בין לפחותים בין לשאינם פחותים, אלא שמעלה יתירה יש לפחותים - שה'בית אהרן' העיד עליו שיש לו שייכות לרשב"י.

וכבר אמרו 'אדם ובהמה תושיע ה' בגמטריא רשב"י' (מגדיל ישועות מלכו מכאריב נה), ללמד שאפילו מי שהוא בבחי' 'בהמה' גם כן רשב"י מושיעו מכל צרה.

יח. וכבר נהגו להכניס במדורות שמדליקים לכבוד התנ"א רשב"י וואטע (צמר גפן) בכדי שתדלק בהם האש, רמז יש בדבר, כמו שאמרו בדרך צחות כי בשפת האידיש מכנים לצמר גפן 'וואטע', ולשון נופל על לשון שהכוונה בתיבה זו גם ל'רחוקים' (כי גם 'רחוקים' מכנים בשפת האידיש 'וואטע'), כי כוחו דרשב"י לקרב ולחזק את כל הרחוקים...

ומדליקים המדורות בשמן, דאיתא במדרש (שמו"ר לו א) שבני ישראל נמשלו ל'שמן', כדכתיב (ירמיה יא טז) 'זית רענן יפה פרי תואר קרא ה' שמך', כשם שאין שמן זית יוצא אלא על ידי כתישה, כך ישראל מאירין ע"י היסורין, ועוד, שכשם שהשמן אינו מתערב בשום משקה שבעולם אלא צף ועולה למעלה, כך ישראל אינם מתערבים בין האומות אלא הם למעלה מהם שנאמר (דברים כח א) 'ונתנך ה' עליון על כל גויי הארץ', ושם אפשר לחבר ב' ענינים הללו זה לזה, כי רשב"י בא לחזק אותנו - אפי' אם אנו רחוקים, מיוסרים, פחותים, נוכל להתרומם - לצוף מעל כל המים הזידונים להנצל מהכל - יבטל כל הגזירות אדוננו בר יוחאי.

יט. בשנת תרצ"ה ביקרו בארה"ק בני הרה"ק ה'אהבת ישראל' מו"ז'ניץ זי"ע (בעודו בחיים חיתו) ועלו למירון בל"ג בעומר, ומפני הדוחק והצפיפות ששררו במערה הכריזו 'מאכט'ס פלאץ פאר די וויז'ניצער קינדער' (פנו מקום לבני הרבי מו"ז'ניץ), בכדי שיוכלו לגשת אל הציון, צעקה זקנה אחת 'אצל רבי שמעון כולם נחשבים כבנים', ה'אמרי חיים'

נהנה מאד מדבריה והיה חוזר עליהם שכולם כבני רבי שמעון... (והרי ידוע שרחמי האב על הבן אינו תלוי בהתנהגות הבן אם היא ראויה או לא, בכל אופן אפילו אם הוא 'מן הפחותים' תגבר אהבת אב על הבן).

כ. כה אמר הרה"ק רבי יהושע מבעלזא זי"ע בפסוק (בראשית ל ב) שאמרה רחל ליעקב אבינו 'הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי', והשיב יעקב 'התחת אלוקים אני' (שם פסוק ב), וביאר, שכך אמר לה יעקב, לא ראי האמונה בצדיק כמו האמונה בהש"ת אשר בכוחה לשדד מערכות אף אם אינה שלמות, אולם כח האמונה בצדיק הוא רק כשמאמין באמת ובתמים, מכיוון שאמרת 'ואם אין' הרי זה סימן שיש בקרבך ספיקות בכוחי א"כ אין בכוחי לעזור לך, כי 'התחת אלוקים אני' להושיע גם כשאין מאמינים בי בשלמות, ורק האמונה השלימה בכח הצדיק פועלת ישועות נפלאות למעלה מדרך הטבע. הוסיף המהר"י ואמר 'התחת אלוקים אני', שיש לפרשו בניחותא - כי אכן, הצדיק הוא בבחי' 'תחת אלוקים', כלומר, הקב"ה גוזר גזירה, אבל הצדיק מבטלה.

כא. ידוע מה שסיפר הגה"צ רבי אשר זעליג מרגליות זי"ע (הילולא דרשב"י) וז"ל, לא אוכל להתאפק ולעצור מלספר מעשה ה', מעשה נס נפלא כי נורא הוא, אשר בעינינו ראינו והנני עד ראייה לספר בקהל. בהיותי במירון בל"ג בעומר בשנת תרפ"ג, שחל אז ל"ג לעומר ביום הששי, וכמעט רוב הקהל מאלפי ישראל שהיו שם בל"ג לעומר נשארו אז במירון לשבות שם את יום השבת, ושם היתה אשה אחת שבאה למירון ובנה הקטן עמה - בן שנולד לה לאחר שנים רבות מאד של ציפיה לישועה, והבטיחו היא ובעלה שאם יזכו לבן יביאוהו מירונה לגזוז פאת ראשו בשמחת ה'חאלאקע', ואכן תפילתם נענתה ולתקופת השנה נולד להם בן למזל טוב. כאשר הבטיחו כן קיימו, ומשבא הילד לגיל שלוש הביאתו אמו לתגלחת בציון הרשב"י. (ואילו אביו נשאר בביתו ולא עלה בידו לעלות מירונה). והנה באותה שנה היה ל"ג בעומר ביום שישי בשבת, ורוב העם נשארו לשבות שבתם בצילא דמהימנותא אצל רשב"י, ביום השב"ק בעת שהתפלל הרא"ז מוסף במנין האחרון סמוך לחצות היום - נשמע לפתע קול רעש גדול מאחד החדרים הקטנים הבנויים מעל לציון - כי באותו פרק אחזה מחלת הח"ר הנוראה את הילד הנ"ל, ושבק חיים לכל חי, וכפי שמעיד הגרא"ז מרגליות בכתביו 'אני בעיני ראיתי את הילד מונח על הארץ ירוק ומת'. וציוו הרופאים שהיו שם מטעם הממשלה מצפת"ו לעשות 'הסגר' על הציון, כי היתה מחלה זו מסוכנת לדבק אחרים בה, השערים ננעלו אין יוצא ואין בא, ושאות נוראות החלו להישמע, אבות נשארו מבחוץ ועולליהם בתוך המערה, ונשמע קול צעקה ובכיה בכל המקום ההוא, ועל כולם נשמע קול בכי מאם הילד שמת, שבנה הראשון והיחידי אשר נולד לאחר שנות ציפיה והביאה אותו על תגלחתו הראשונה אינו ונהפך לתוגה שמחתה. ולא היה איש מהנמצאים שהיה יכול לעשות קידוש - מרוב צער, לפתע קמה אם הילד וחגרה מותניה כאשת חיל, נטלה את בנה המת על ידיה וירדה עמו למטה לביהכ"נ שעל הציון הקדוש, ובקול מר צווחה, רבי שמעון, רבי שמעון... הנה הבאתי הלום את בני היחידי אשר נתן לי ה' בזכותך, וקיימתי נדרי להביאו אליך על תגלחתו הראשונה, אל נא תשבית את שמחתי ואת שמחת בעלי היושב ומצפה לנו שנחזור מציון קדשך...', ואח"כ קמה ואמרה, צדיק צדיק הנני מניחתו לפניך כמו שהוא, ואנא ממך, אל תביישיני ואל תחזיר פני ריקם, ותחזירו לפני חי ובריא, כמו שהבאתיו אתמול לפניך, ויתקדש שם שמים ושמך בעולם, וידעו הכל כי יש ה' וצדיקים שופטים בארץ. ולסגולה סגרו הדלת, ורק הילד נשאר שמה. כעבור איזה רגעים... והקול נשמע מבית הכנסת - צעקת הילד לאמו, וה'חכם' שהיה שם פתח הדלת, והנה הילד קם על רגליו וצועק אמי תני לי מים כי צמא אני, ונעשה שם רעש גדול מתחיית הילד המת, וכל הקהל באו לראות את הילד החי, ועמדו כל הקהל ובירכו ברכת 'מחיה המתים'... ואפילו אנשי השלטון הגויים השתאו לראות את הנס הגדול ופתחו את שערי המערה לרווחה לכל הבאים.

והנה לא נזכר מאומה בדבריו על 'מעלת' האי איתתא אם היתה צדקנית גדולה או שמא אחד מהל"ו צדיקים, אך מעלה אחת היתה בה, שהיה לה אמונה פשוטה ברשב"י שבידו להחיות את בנה.

ומעתה, אין ספק בדבר, שאם יעמוד כל אדם אפילו 'פחות שבפחותים' ויזעק ויתפלל - ולא 'פסיק', כאותה אם רחמנית שצווחה לרחמים על חיי בנה, יפעל כל משאלות לבו בכל מיני ישועות, ואפילו אם יצטרך רבי שמעון לפעול אצל היושב במרומים לשדד עבורו את כל מערכות הטבע, אלא שעליו לבקש כאותה אם המבקשת על חיי בנה היחיד...

סיפר הרה"ק ה'דברי שמואל' זי"ע ממה שהיה בעת ביקורו בצעירותו במירון בל"ג בעומר, אשה עשירה אחת באה לציון הרשב"י להתפלל, כי שלחה אניה בלב ים מלאה בסחורה יקרה, וביקשה שיעבור הכל בשלום ותרוויח במסחרה. בגשתה אל הציון, שמעה קול אשה עניה מבקשת לחם לפי טפיה ומעות לנישואי שתי בנותיה... פנתה

שליחותו, ורשב"י ראהו, אמר לו רשב"י אם לא תסתלק מכאן אגזור עליך שלא תוכל שוב לעלות למקומך בשמי גבוהים, כי אשליך אותך למקום נידח בו נשלחו עזא ועזאל [המלאכים שהפיל הקב"ה משמים לארץ, והם קשורים בשלשלאות בהרי חושך, (יומא סו: וברש"י, ד"ה עזאל)]. אלא, חזור אל בורא עולם, ואמור לו, אף אם אין בעולם שלושים צדיקים, די לנו בזכותם של עשרים צדיקים לקיום העולם דכתיב (שם לא) 'לא אשחית בעבור העשרים'. ואם אין אפילו עשרים צדיקים בעולם, די בזכותם של עשרה צדיקים להציל את העולם מחורבן כי כה אמר ה' (שם לב) 'לא אשחית בעבור העשרה'. ואם אפילו עשרה צדיקים אין בנמצא, לא ימוטו מוסדי תבל בזכות שני צדיקים - אני ובני, דהכי כתיב (דברים יט טו) 'על פי שנים עדים יקום דבר', ואין דבר אלא עולם, דכתיב (תהלים לג ו) 'בדבר ה' שמים נעשו'. ואם גם שני צדיקים אינם, ישנו צדיק אחד ואני הוא וכתיב (משלי י כה) 'וצדיק יסוד עולם'. באותה שעה יצתה בת קול מן השמים ואמרה 'זבאה חולקך רבי שמעון, דקודשא בריך הוא גזר לעילא, ואת מבטל לתתא, בוזדאי עלך אתמר (תהלים קמא יט) רצון יראיו יעשה' (אשרי חלקך רשב"י שהקב"ה גזור גזירה בשמים ממעל, ואתה מבטלה בארץ מתחת, ועליך הכתוב אומר 'רצון יראיו יעשה')²².

ביטל כמה גזירות - כוחו של רשב"י לבטל כל גזירות קשות ורעות
עובדות נוראות מצינו בזוה"ק בכוחו של רשב"י לבטל את הגזירות, וכמובא ב'זוהר הקדוש' (השמטות ח"א עה"פ ואברהם היה יהיה) זמנא חדא (פעם אחת) יצא רשב"י וראה בעיני קדשו חשכות ואפילה גדולה היורדת לעולם. אמר רשב"י לרבי אלעזר בנו, בא עמי ונראה מה רוצה הקב"ה לעשות כעת בעולמו. הלכו ומצאו מלאך אחד גדול כהר גדול, ומפיו יוצאים שלושים להבות של אש. שאלו רשב"י, אנה פניך מועדות, ומה בדעתך לעשות עתה בעולם. ענה המלאך - להחריב את כל העולם כולו, כי גזירה יש מלפני הבורא שבכל עת מוכרחים להיות בעולם שלושים צדיקים דכתיב (בראשית יח יח) 'ואברהם היו יהיה' - יהיה בגמטריא שלושים, וכעת יש בעולם פחות משלושים צדיקים, לכן, שלחני הבורא להחריב את העולם כולו. אמר לו רשב"י במטותא מינך, חזור נא אל הקב"ה ואמור לו בר יוחאי שכיח בארעא (הרי רשב"י נמצא בזה העולם), פנה המלאך אל הקב"ה ואמר לו 'מאריה דעלמא גלי קמך מה דאמר לי בר יוחאי' - הלא ידוע לפניך מה שאמר לי רשב"י. אמר לו הקב"ה, לך והחריב את העולם כולו ולא תשגח ביה בבר יוחאי (אל תשגח בדברי בר יוחאי), חזור המלאך לעשות

אליה העשירה בשאלה לכמה מעות הינך נצרכת, ענתה כך וכך, מיד הוציאה העשירה מכיסה את כל הסכום ונתנה לה ככל צרכה, ובזה הסתובבה אל הציון ואמרה, 'רבי שמעון, הנה זאת האשה פעלה כל משאלות לבה, אנא, עזור לי גם כן.... ותפעל בשמים ממעל שיהיה לי שמירה עליונה על נכסי ועל הספינה השטה בים הגדול'.

והיה ה'דברי שמואל' מפליא בדבריו, כי אותה עשירה לא פנתה לאמר, ענני אלוקי בזכות הצדקה הגדולה שעשיתי עתה, אלא באמונתה ביקשה שזכות הרשב"י יעמוד לה, כי לא יוכל רשב"י להחזיר פני שואליו ריקם (מזקנים אתבונן). לפני כמה שנים בהיותי ב'מערה' בתוך 'קהל עם ועדה' שגדשו את היכל הציון הק' עד אפס מקום, נכנס איש פשוט והמוני ופילס דרכו להגיע אל 'הציון' ממש, ובתוך כדי הליכתו הגביה קולו באמרו, רבי שמעון הגעתי, עוד שתי דחיפות אני אצלק'... פשיטא ואין צריך לומר שאין לנו לעשות כמעשהו, חלילה וחלילה מלדחוף יהודים בכל ימות השנה ובכל אתר ואתר, וכ"ש באתרא קדישא הדין, אך זאת עלינו ללמוד, את האמונה הפשוטה ברשב"י, להאמין בכל לב ולב כיצד רוחו הגדולה של רשב"י מרחפת ושומעת כל תפילה ובקשה, ועלינו לדחוף 'שתי דחיפות' בלב עד שנוכל לומר בפה מלא רבי שמעון הגעתי...

כב. ועד היום נמשך כח זה בכל עוז ותעצומות, ונביא פה כמה מעשיות בודדים, כטיפה ממש מן הים... ממה ששמענו מבעלי המעשה.

ידוע היה הגה"ח רבי שמואל שפירא זצ"ל משרפי מעלה שבעיה"ק ירושלים תובב"א, בהתקשרותו העצומה לרשב"י ולאת"ק מירון, מרבה היה ר"ש לעלות מירונה שם היה מתדבק ביתר שאת ויתר עוז בצורו וקונו, ובכוחו דרשב"י. עובדא נוראה ונפלאה שמעתי מחתנו הגה"ח רבי משה לעפקאוויטש מעי"ת מאנסי יצ"ו.

בחג השבועות שנת תשס"ו עומדת הרבנית של רבי שמואל וגוחנת מעל מיטת בתה התינוקת, היא עומדת ומנסה בכל מיני עצות ותחבולות להוריד את ה'חום' שתקף את בתה שהיא בקושי בת שנה, ומרוב חולשה כבר אין בכוחה

באר הפרשה - ל"ג בעומר

אפילו לבכות, אט אט, גם נשימותיה נעשות קשות, לבה של האם הצעירה אינו נותן לה לעזוב את מיטת התינוקת אפילו לא לרגע אחד. על כן יושבת היא שמה עם תהלים ל קטן בידה והיא קורעת שערי שמים עבור התינוקת שנחלתה בערב החג ומצבה יורד מטה מטה.

משעבר הלילה, והפציע אור יום חדש, ועדיין לא ראתה כל שינוי לטובה במצבה של הבת, הוליכו את בתם לבית החולים, בהגיעם שמה ראה הרופא את התינוקת ונבהל למראה עיניו, מיד שאל, כמה זמן כבר נמשך מצב זה, ענתה הרבנית שפירא, כבר כמה ימים שיש לה חום, והיא מקיאה ונראית שלא בטוב. פתח הרופא בסדרת בדיקות, זריקות וכו', הזיז את התינוקת הנה והנה, אבל היא שוכבת כאבן דומם ל"ע. ללא כל תגובה, רק כשהוציאו ממנה כמה טיפות דם מחוט השידרה אז בכתה מרורות מרוב יסורים.

הרופא הבין מיד את חומרת המצב, אך האם הצעירה עדיין לא הבינה עד כמה גדולה הסכנה, אחר זמן קצר הודיע להם הרופא כי בתם התינוקת לקתה במחלת ה'פוליו' שהשתוללה באותם הזמנים ולא פסחה על אף בית מבתי היישוב, מחלה זו היתה גורמת לשיתוק ל"ע (מחלה זו כבר החלה להשתולל בשנת תש"ד, בשנת תש"י הגיעה לשערי ארה"ק, והכניסה אלפי תינוקות לשיתוק ל"ע), ומיד הכניסו הרופאים ל'בידוד' למשך ג' שבועות. מתחילה הלעיטו אותה בתרופות וכדורים בכדי להוריד את ה'חום', רק האם הורשתה לשבת בקירוב ליד מיטת התינוקת, וזו ישבה שם שעות ארוכות מאד, כשספר תהילים בידה ואינה פוסקת מלמלמל פסוקי תהלים.

בעזה"ש"ת עברו ג' השבועות של הבידוד – וידעו שמעתה כבר לא תדביק אחרים, והחלו לדבר לשולחה ל'אלין'... לשמע השם 'אלין' נחרדו ההורים, כי זהו מקום מיוחד למוגבלי תנועה, מה שאמר להם שמוחלט הוא בין הרופאים כי בתם לא תחזור לעולם לפעילות הגוף כרגיל... אבל רבי שמואל והרבנית אינם מתייאשים, ביקורים רבים וארוכים ביקרו ב'אלין', ולא נתנו ל'מראה' התינוקת לייאשם, רק ידעו ש'אין יאוש בעולם כלל', ולכן עמדו שעות ארוכות סמוך למיטתה כשהם אומרים עוד ועוד פרקי תהלים.

אחרי חדשים ארוכים החלו לראות סימנים חלשים של שיפור, בגיל שנתיים החלה התינוקת לדבר, אבל להזיז את עצמה מאן דכר שמיה – רק שיתוק מוחלט ל"ע. כך גדלה התינוקת ב'אלין' החילונית, כשאינה יודעת מקריא"ש ברכות ותפילה, ורק ביקורי המשפחה חיברו אותה לחינוך הקדוש של בני ירושלים, אבל מה יעשו, לא היה שייך כלל וכלל במציאות לקחתה הביתה, כי בזה היתה ל"ע נופחת את נשמתה לגמרי. רק בגיל חמש החלה להזיז מעט דמעט את ידיה, ולשאלת האם את ה'מטפלים' האם זה סימן שיבואו עוד שינויים לטובה, נענתה תשובה 'יבשה' הבה נקווה...

בחודש אלול תשי"ח, יצא רבי שמואל מירונה, כדרכו בכל שנה לערוך את הימים הקדושים באת"ק מירון מר"ה עד אחר יוה"כ בציון התנ"א רשב"י, והרבנית נשארה בתפקידיה לבדה – לגדל את צאצאיה שבבית, ולבקר תכופות את בתם. ויהי באחד הימים, באמצען של 'עשרת ימי תשובה', גמלה החלטה בלב האם – די לצרותינו, חייבים להפוך עולמות ולעשות משהו עבור הבת המסכנה, והחליטה להוליך את התינוקת לציון התנ"א רשב"י – מקום מושב בעלה הגדול בזו השעה, בהיותה מובטחת ששם תפעל שם ישועה רבתית...

כיצד תקיים זאת בפועל – זאת היא משאירה בידי הקב"ה, בהרגשה אמהית פנתה לרופא ביה"ח, ד"ר פאלעווסקי, וביקה ממנו שישחרר את בתה, גם בעיני עצמה נחשבה הבקשה כמשונה מאד (אבסורד), אבל היא החליטה ללכת עד הסוף... הרופא ששמע את בקשתה, מחה בה בתוקף, כשהוא אומר, תינוקת זו צריכה להיות תחת השגחה צמודה, לא תוכלו בכוחות עצמכם לשמור עליה כראוי... אבל, האם לא אבתה להתייאש מבקשתה, התעקשה עם הרופא והבהירה לו שאינה מקבלת סירוב לבקשתה, בעזה"ש"ת יכול נוכל לה, הסכים לה הרופא, כשהוא מציב בפניה 2 תנאים, עליכם להחזיקה בביתכם עד אחרי חג הסוכות, וגם עליכם לחתום שאם יקרה איזה אסון ח"ו האחריות על ההורים בלבד.

האם הסכימה מיד לב' התנאים, באותו יום לקחה את הבת, ובלווית בנה הגדול אהרן בן השבע יצאו יחדיו לדרך הארוכה מעיה"ק ירושלים למירון. באותם הימים היתה הדרך ארוכה וקשה, תחילה נסעו לתחנת הרכבת, ברכבת נסעו עד חיפה, שם המתינו שעתיים על האוטובוס שנסע לצפת והיה עוצר בדרכו על פתח מושב מירון – כל זה היה עליהם ליסע כשהיא נושאת על ברכיה ילדה בת חמש שאין בכוחה אפילו 'לשבת' בכוחות עצמה, מעט דמעט הואילו כמה אנשים טובים לחלוק עמה המשא ולקחת את הבת על ברכיהם. אבל ברובה ככולה של הנסיעה הייתה הרבנית מחזקת את הילדה עליה ועל רגליה.

בהגיעה מירונה, כשאך נחו רגליה על פתח הישוב הרגישה שכוחותיה אזלו ואין בכוחה לשאת את משא הילדה במעלה ההר, על כן התיישבה על הארץ, ושלחה את בנה אהרן לקרוא לאביו הגדול או למי שיתנדב, שיבוא לקחת את הילדה לשאתה בידים. ואכן, אהרן קרא לאביו, שנחרד והשתומם – מה הביא את הרבנית עד הנה ועוד בלוית הבת שכבר 4 שנים לא יצאה ממפתן בית החולים... ועל הכל, כיצד עשתה זאת למעשה...

לא הילאה רבי שמואל את הרבנית עם שאלותיו, אלא ללא אומר ומעש, נטל את הבת בשתי ידיים והניח אותה על מיטה בסמוך לציון הקודש, בחדר הפנימי ליד ציון התנ"א רבי אלעזר, הילדה שכבה שם ללא נוע במשך כמה ימים, כשבני המשפחה קורעים שערי שמים לרפואתה, וכל כל מי שביקר בהיכל הקודש באותם ימים נקרע לבו למראה הילדה והכל נשאו עיניהם ולבם השמימה.

בפתע פתאום, בערב יום הקדוש קרה הנס... הילדה החלה להתרומם מעט, האם הנרעשת רצה אליה, תפסה בידה ועזרה לה לקום... כשהיא מחזיקה חזק בגדר המעקה שמסביב לציון, והנה... הילדה נעמדה בסמוך לציון על שתי רגליה... והכל מחרישים משתהים לראות את הילדה, שעד עתה לא הייתה יכולה להזיז אבר, ועתה עומדת על שתי רגליה.

רבי שמואל הבין שלאור הנס, על הרבנית למהר הביתה, שלא תשאר עם הילדה במירון למשך יום הכיפורים, בהגיעם הביתה – לא יכלו לשלחה לבית החולים, שהרי כך היה התנאי, שעליהם להחזיק את הבת עד אחרי סוכות, לא קל היו הימים, אבל לאט לאט, הבת החלה לטפס, לכרוע על ברכיה, ורק לשבת או לעמוד עדיין היה קשה לה.

משהחזירה האם את הבת לד"ר פאלעווסקי, לא האמין למראה עיניו, ושאל את האם, היכן הייתם, אצל איזה רופא בקרתם, נענתה האם, לא היינו אצל אף רופא במשך כל הזמן... אך הרופא לא האמין לה. בראותה שהרופא אינו מרפה ממנה, והוא חוקר אותה מה עשתה ואצל מי היתה, סיפרה לו על מסעה למירון וכו', אל הפרופסור הגדול רשב"י, ואף הרופא ענה בע"כ, מה שהקב"ה יכול אין אף אחר יכול...

אחרי זמן קצר, הכניסו את הבת לבית החולים 'שערי צדק', שם החלו בסדרת טיפולים חדשה, כי עד עתה שדימו שכל אבריה וגידה מתים לא אבו כלל לטפל בה, ואילו עתה כשכבר החלו לראות סמני תחיה אחרי הביקור אצל הפרופסור הגדול, קיבלו המטפלים רוח חדשה כשראו שיש עם מי ועם מה לעבוד. והנה, המה ראו שעיקר המקומות שניזוקו בגופה הם הרגליים וחט השדרה, על כן, תחילה ערכו 'ניתוח' ברגליה, מה שהועיל שתוכל לשבת וגם מעט לעמוד על הרגליים. מפעם לפעם שחררו אותה הביתה, לשבתות ולמועדים אחרים, בבית גם הלכה מעט על רגליה – בהיותה בקרבת הורים ואחים מסורים תחת חמימות הבית, גם זכו באותם ביקורים למלאת אותה בחבילות חבילות של יהדות ואידישקייט, קריא"ש וברכות, תפילות ודברי תורה, הלכות ככל הניתן.

כמה וכמה ניתוחים עברה הילדה, עד שבגיל 10 נשלחה הביתה (כדי שלא שתשהה יותר במקום חילוני) וכך לאט לאט נשלחה לבית הספר, כשהיא מהלכת בעזרת מקל אחד ברחוב (ורק בבית היתה מהלכת ללא מקל), עד שלאחר כמה שנים זרקה גם המקל הלזה. בעזהשי"ת נישאה לבעל ת"ח וצדיק הרב משה לעפקאוויטש והקימה דור ישרים מבורך בליעה"ר.

אחר כמה שנים מנישואיה, נפלה האשה באיזה פעם ושברה את רגליה, ומאז לא היתה יכולה ללכת, אחר תקופה ניסתה להירפא אצל רופא גדול במנהטן, הרופא שבדק בצילומים לא הבין מה רוצים ממנו – כי לטענתו, הוא ראה רגליים שא"א לאדם להלך בהם... שאל אותה הרופא מה רצונכם ממני, ענתה האשה, עד עתה הייתי מהלכת על שתי רגלי, ועתה משנפלתי שוב אינני יכולה עשות כן, ע"כ בקשתי שתרפא אותי, אמר לה הרופא, אם הלכת עד עתה על רגלייך אין בזה אלא נס גלוי, כי בדרך הטבע לא היה ביכולתך ללכת כלל וכלל. ענו לו, הנה עד עתה הלכה בזכות הפרופסור הגדול רשב"י, וכדאי הוא רשב"י לסמוך עליו בשעת הדחק.

שמעו נא סיפור נורא ששמעתי מבעל המעשה (מדרי ארה"ב), בשנת תשנ"ז חלתה נוות ביתו במחלה קשה ב'כבד', וסבלה ייסורים קשים ומרים במשך כחמש עשרה שנים, עד שהחליטו הרופאים כי חייבים להשתיל בתוכה 'כבד' אחר (היינו שלוקחים כבד מגוי מיד אחר מיתנו, ושותלים אותו בגוף החולה), אלא שבאותו הזמן לא היה תחת ידם 'כבד' שמתאים לה, לסוג ה'דם' שלה וכו' (כידוע שבזה צריך הכל להיות באופן מדויק). ידידו של בעל מעשה מתושבי עיה"ק ירושלים (מחשובי בני חברתנו בירושלים) היה מחזקו בדברי אמונה ובטחון הסועדים את הלב, ואף היה משתטח על קברי צדיקים בכל עת ועונה ומעורר רחמי שמים מרובים עבור משפחת ידידו.

באר הפרשה - ל"ג בעומר

מעשה זה בא לפני רבי מאיר וסיפר לו מאי דהוה, נענה רבי מאיר ואמר, מי הוא זה שיכול לעמוד על רוב שבחו של רשב"י, פתח ואמר 'ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה ותן עליה אש מעל המזבח ושים עליה קטורת' (במדבר יז יא), ובתיב (פסוק יב) 'ויקח אהרן וכו' והנה החל הנגף בעם', ובתיב (פסוק יג) 'ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה', כולי האי אצטריך ליה למשה למטרח, ורשב"י במימריה הקב"ה גוזר והוא מבטל מותנא, היינו שמישה רבינו היה צריך לטרוח בפעולות שונות עם הקטורת כדי לבטל המגפה, ואילו רשב"י עשה כן 'בדיבורו' בלבד^{יד}.

ו'דבריו עושים פירות', בדיבור בעלמא^{יג}, כדאיתא ב'זוהר חדש' (מדרש רות קד.) פעם אחת היה רבי שמעון מהלך בדרך, משנכנס לעיר 'לוד' באו אליו אנשי העיר וסיפרו ש'דבר' (מגיפה) קשה שולט על העיר. סובב ר' שמעון סביבות העיר וראה אנשים רבים המוטלים ללא רוח חיים, נענה רשב"י ואמר 'כל האי במתא ואנא הבא, גזרנא דליבטיל' (היאך יתכן, שאני כאן ועדיין המגיפה קיימת, גזרתי שתתבטל המגיפה). תיכף נשמעה בת קול המכרות ואומרת למלאכים הממונים על המגיפה צאו ממקום זה, כי רשב"י נמצא כאן, והקב"ה גוזר גזירה והוא מבטל. באותה שעה היה רבי חנינא בלוד, ומשראה

כה עברו עליה שנים קשות עד שבשנת תשע"ב הוחמר מצבה מאד, בערב שבת שקודם ל"ג בעומר שלח הבעל את ידידו לשבות שבתו באת"ק מירון (יש שכיניו בחיבה את השבת הזאת בשם 'שבת אויפרוף', כי יום ל"ג בעומר הוא הילולא, מלשון שמחת נישואין, וא"כ שבת שלפניו כשבת עליה לתורה ייחשב) שיקרע שם שערי רחמים לרפואתה השלימה, וכך עשה, במשך כל השב"ק התחנן הלה ללא הרף במערת רשב"י לרחמי שמים.

וישמע ה' לקול תפילתו, ובאותו זמן שהלה שפך תפילות כמים באת"ק מירון אירעה תאונת דרכים (עקסידענ"ט) בניו יארק, ונהרג אז גוי ש'כבדו' היה ראוי ומתאים לחולה הנ"ל, אך דא עקא שהיו שני גויים אחרים ברחבי ניו יארק שאף הם המתו (לפניה) זמן רב ל'השתלת כבד'. מהנהלת בית החולים ניסו להשיג את הגוי הראשון ברשימה אך ללא הועיל, ומשלא הצליחו להשיגו פנו אל הגוי השני, הלה מיהר לבוא, וכבר הכינו אותו הרופאים לניתוח (כידוע ניתוח זה הוא הקשה מכל הניתוחים ל"ע). אך משקרב הלה אל החדר המיועד, החל מרתת מאימה וחזר בו, ושב לביתו. הרופא המפורסם ד"ר בראהן שנכח בבית החולים מיהר להתקשר בעצם יום השבת (מטעמי פיקוח נפש) לאחד הרבנים העוסק בסיוע לאחינו בני ישראל בענייני רפואה – אולי יש אחד מאחינו בני ישראל הזקוק ל'כבד' – כי לא הרי הכבד כשאר האברים שיש למהר בו ככל האפשר להשתיל בגוף החדש. הרב חיפש ומצא ברשימותיו כי כבד זה מתאים לחולנית זו, מיהר הרב להתקשר אל בני המשפחה, והנה על פי דרך הטבע לא היו עונים לו על הטלפון בעצם יום השבת קודש, כי לא היו עונים רק לטלפון שראו כי הוא מ'בית החולים' המיוחד שבמאנהעטען (מנהטן), ולא מבארא פארק – מקום מגורי אותו הרב שליט"א, אך כעת משהתקשר הרב הרים אחד הפעוטות את הטלפון בטעות גמורה ושמעוהו מודיע על הכבד על כן מיהרו לביה"ח ונצלו חייה.

ביום שני שאחרי שבת זו – בטרם נתקדש ל"ג בעומר בעולם שחל ביום חמישי באותה שנה, כבר עמדה החולה כשהיא מהלכת על רגליה בבריאות השלימה. ויהי לנס.

כג. וכדאיתא עוד בזוה"ק (שמות טו.) פעם אחת ישב רבי שמעון, והיה בנו רבי אלעזר עומד אצלו ומפרש רזי החכמה, והיו פניהם מאירות כשמש, ודבריהם עולים עד לרקיע, כן ישבו במשך שני ימים שלמים – לא אכלו ולא שתו ולא היו יודעים אם הוא יום או לילה. משיצאו, נענה רבי שמעון בתיבות הפסוק (שמות לד כח) 'ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה – לחם לא אכל ומים לא שתה'.

משסיפר רבי חייא מעשה זה לרבי, התפלא רבי על כך, ואמר לו אביו רבן שמעון בן גמליאל – בני, הרי רשב"י הוא אריה גם בנו ר"א אריה הוא, ואין רשב"י כשאר אריות, אלא עליו נאמר (עמוס ג ח) 'אריה שאג מי לא ירא' – ומה עולמות שלמעלה מזדעזעין ממנו, אנו על אחת כמה וכמה, איש שלא גזר תענית מעולם על מה ששאל וביקש, אלא הוא גוזר והקב"ה מקיים, הקב"ה גוזר והוא מבטל.

כד. והנה, רבים מקשים, מדוע ביום פטירת משה רבינו נוהגים אבלות ויום תענית. ואילו ביום ל"ג בעומר – יום פטירת הרשב"י אנו עושים ליום שמחה וצהלה (בפשטות, כי בפטירת משה רבינו נשתכחו הרבה הלכות, ואילו בל"ג בעומר האיר רשב"י את כל העולם בהתגלות האדרא קדישא, על כן יום חג הוא לנו), יש שביארו על פי האמור שרשב"י לא הוצרך מעולם לגזור תענית שימלאו משאלותיו, אלא בדיבור פיו היה מבטל את כל הגזירות (משא"כ שאר הצדיקים ואף משה רבינו, הוצרכו להתענות

שהדברים אמורים ביתר שאת וביתר עוז בהאי יומא ד'ל"ג בעומר' אשר הוא יום קדוש ונורא, המאיר באור מופלא רום מעלה, והוא 'יומו של רשב"י' כמו שהוא עצמו אמר באידרא (אידר"ו האיני רצא:) כשגילה סודות התורה ביום פטירתו ועצר את החמה שלא תשקע עד שיגמור לגלות את כל הסודות שרצה לגלות אז. וכלשון הזוהר הק' 'והאי יומא לא יתרחק למיעל לדוכתא בשאר יומא (ולא יתרחק היום מאתנו), דהא כל יומא ברשותי קיימא' (כל היום הזה שלי הוא) כ', וביום זה נפתחים כל שערי רקיע להריק עלינו שפע עד בלי דיכ'. ורמז לדבר, 'יושפע ש'פע ר'ב ב'כל העולמות, ראשי תיבות רשב"י (טעמי המנהגים) כ'.

והנה שיטת רשב"י ששפע הבא בזכות הצדיק נשאר לעולם, כדאיתא ב'ספרי' (פרשת עקב פסקא לח) לגבי ענין הברכה שהצדיקים מביאים אתם לכל מקום שהם הולכים, כשבא יעקב אצל לבן ברכה באת לרגליו... ירד יוסף אצל פוטיפר ברכה באת לרגליו... ירד יעקב אצל פרעה ברכה באת לרגליו, ובמה ברכו, שפסקו שנות הרעב בטרם זמנם, וסבר תנא קמא שאחרי מות יעקב חזרו שנות הרעב לשמש עד מלאת זמנם (שבע שנים), רשב"י אומר אין זה קידוש השם, שדברי צדיקים קיימים בחייהם ובטלים לאחר מיתתם, אלא שפע הבא ע"י הצדיק קיים לעד ולעולמי עולמים.

האי יומא ברשותי קיימא - יומא דרשב"י

ואין הדברים אמורים רק על 'אותו היום' באותה שנה, אלא אף בכל שנה ושנה יום ל"ג בעומר הוא יומו

אם בכל ימות השנה ניתן לפעול ישועות בזכותיה דרשב"י, פשיטא שקל וחומר בן בנו של קל וחומר

בכדי לבטל גזירות רעות מעל עם ה' לכן ביום ההילולא שלו אין מתענים, כי אותו צדיק לא הוצרך להתענות לעולמים על הגזירות. ואדרבה מתוך שמחתנו בהאי יומא נזכה לפעול ישועה רבה עזרה ופדות.

כה. יש שנתנו רמז בהא דאיתא בזה"ק ב'אידרא זוטא' (ח"ג רצו:) בסדר הסתלקותו של רשב"י, שאמר את הפסוק (תהילים קלג ג) 'כי שם צוה ה' את הברכה חיים על העולם', ולא הספיק לומר 'חיים' ועלתה נשמתו בסערה השמימה, והיינו כי השאיר לנו את ה'חיים' בהאי עלמא, כי כוחו הגדול של רשב"י להחיות מתים ו'להחיות את החיים' ברפואות וישועות נשאר לעולמי עולמים.

מעתה הבה נזעק בלב קרוע ומורתח, רבי שמעון אתה 'יודע כל הנסתרות' שבלב, כל אותם הדברים המעיקים על הלב, כשקול יעקב נוהם מתהומותיך איש איש נגעו ומכאובו, אתה 'יודע כל הנסתרות', אותם גזירות רעות שאין איש יודע אפילו לבקש עליהם שלא יבואו, על כן 'דברייך יעשו פירות' לעד ולעולמי עולמים וּבִטָּל כל הגזירות, וכלשון שהיה שגור בפיהם של חסידי קמאי להוסיף ולזמר 'יבטל כל הגזירות' (בנוסף על הנוסח שנתקן, 'בִּטָּל כמה גזירות').

וכמו שפירשו בנוסח התפילה (בר"ה וביורה"כ) 'עוד יזכור לנו אהבת איתן אדונינו', שכוונתנו לעורר רחמים משמי מרום, כשם שהקב"ה זוכר תמיד את 'אהבת איתן' להושיע לבניו אחריו, כך עוד יזכור לנו ויושיענו גם עתה, ועל דרך זה לא נחשה בזעקת עוד יזכור לנו, רבי שמעון קדישא, ישועות גדולות ונוראות חוללת בכוח הגדול עד עצם היום הזה, אבותינו סיפרו לנו באוזנינו שמענו, עוד תזכור לנו ותמשיך לעמוד ולהושיע...

כו. והוא אחד מהטעמים שנתן הרה"ק ה'בני יששכר' זי"ע (ל"ג בעומר ו) למנהג שנהגו להרבות ביום זה בהדלקת נרות, ובהדלקות גדולות לכבוד התנא האלוקי רשב"י, לזכר שביום זה נתרבה אור היום באיחור שקיעת החמה. ולהראות כי כל האורות בטלים לאור הגדול, האור הגנוז שגילה אז רשב"י בסודות התורה.

כז. הגה"ק ה'בן איש חי' זי"ע נשא משלו לשני ידידים אשר לא מצאה ידם כדי פרנסתם, ונמלכו בדעתם שאין מנוס אלא לחזר על הפתחים ולבקש מיני מאכל להביא טרף לביתם, בלילה נפגשו והראו זה לזה את ה'שלל' אשר הצליחו לאסוף, והנה אחד מהם הצליח בקושי לאסוף שיירי מאכל ולחמים קשים אשר בקושי ניתן להכניסם לפה, לעומת זאת רעהו מילא סלים מלאים בכל טוב בשר ודגים וכל מטעמים, שאל ה'לא-יוצח' את רעהו, כיצד הצלחת יותר ממני, והרי הסתובבתי במשך שעות ארוכות הרבה יותר ממך ולא עלתה בידי, הגידה לי מה 'סוד' הצלחתך... נענה לו חברו, חזרתי על הפתחים רק זמן מועט... אלא שדפקתי על הדלתות בשעה שבעלי הבתים יושבים בסעודתם, כשהשולחנות מלאים כל טוב, ונתנו לי מלוא חפניים מהשפע אשר היה מונח לפניהם על השולחן, אבל אתה הלכת שלא בזמני הסעודות, בזמן שכבר לא היו השולחנות ערוכים, והוצרכו לפתוח מחדש את אסמיהם, ממילא לא העניקו לך אלא משיירי הסעודות...

באר הפרשה - ל"ג בעומר

כעין זה כך הוא גם בהשפעות הניתנים מן השמים לכל מבקש ודורש, שאם כי בוודאי תמיד 'הדלת פתוחה' וכוחו דרשב"י יפה כל השנה, מ"מ ביום זה יום ל"ג בעומר 'ושפע שפע רב' - יומא דא ברשותי קיימא, אין לנו אלא לבוא לפתוח שתי ידיים ולקבל בנדבה מרובה, שכן אז עומדים הכן כל ההשפעות הטובות, ומעניקים ונותנים בעין יפה מאשר 'מונח על השולחן', לעומת המאחר שיגיע רק למחרת שכביכול אין השפע מונח, ויתנו לו רק מה'שירים'...

וכבר רמזו בדרך מליצה בפסוק (תהלים קכג א) 'אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים', הישבי (נכתב חסר וא"ו) עולה בראשי תיבות הילולת שמעון בר יוחאי, כי אל יומו של רשב"י אנו נושאים עינינו ע"ד שאמרו בגמרא (מגילה ד): 'עיניהם של עניים נשואות', עניים בדעת עניים בממון וכו' - הכל עיניהם נשואות אל הילולת רשב"י היושב בשמים, ומשפיע שפע רב ביומו הגדול.

מן הבאר

מעשה נפלא יש להסמיק לזה. הרה"ק ה'עצי חיים' זי"ע היה חתן הרה"ק רבי שלום אליעזר מראצפערט זי"ע בנו של הגה"ק ה'דברי חיים' מצאנז. שמחת נישואיו התקיימה בעיר טארנא שבגאליצ' בשנת תרנ"ו, באותם הימים היה הרה"ק משינאווא זי"ע - אחיו של הרה"ק רבי שלום אליעזר, זקן ושבע ימים כבן שמונים ואחת, ואעפ"כ הטריח עצמו ובא להשתתף בשמחת החתונה (סיפורים רבים מספרים על הדחק ששררו שם באותם הימים, והוכרחו להעמיד כמה חופות - שלא היו באמת מקום החופה, בכדי שהציבור לא יצטופף סביב מקום אחד), ביום החופה הודיע השינאווער - עת רצון היום לנו, עת פקידה, כל מי שנצרך לישועה וברכה בוא יבוא היום ויפעל כל טוב, מיד נאספו שמה הרבה הרבה שבורי לב אשר צבאו פתח הבית, והתור היה ארוך עד מאד, גם שתי נשים ידידות אשר שתיהן המתו שנים רבות לזש"ק באו שמה, והנה אחת מהן אמרה, הרי הרבי נשאר כאן עוד כמה ימים, בעזהשי"ת אכנס לקודש פנימה בעוד כמה ימים כאשר הלחץ והדחק יפוגו מעט, ואילו חברתה המתונה בתור הארוך. האשה הלזו אכן נכנסה ופעלה ישועתה - וחברתה באה כמה ימים לאחמ"כ, ואמרה לרבי, הרבי אמר שכל מי שנצרך ישועה יבוא היום, אמר לה הרה"ק אמרתי 'היום' על יום החופה, אבל לא בכל יום אני יכול להבטיח (ואכן אשה זו לא נושעה לדאבון לב).

במה דברים אמורים - רשב"י מכריז דהא כל יומא ברשותי קיימא (כל היום הזה שלי הוא), ע"כ אף מי שיש לו 'עיסוקים' גדולים עד מאד, ישכיל לעזוב את הכל ביום הגדול הזה - באיזה מקום שהוא נמצא, וידע שרק על יום זה אמר רשב"י 'יומא דא ברשותי' ולא יהיה עסוק ביום זה כי אם ברשב"י ושמחתו הגדולה, ובזה ייטב לו בזה ובבא פי כמה וכמה (הגם שבוודאי כל השנה גדול כוחו דרשב"י, אך יש ענין שביום ההילולא גדול כוחו פי כמה להשפיע שפע רב עד מאד) והוא ממש חשש 'הפסד מרובה' אם לא ישכיל לנצל כראוי את היום.

כת. על הרה"ק רבי משה מראזוואדאו זי"ע (בנו של הרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב זי"ע ונכדו של הרה"ק מראפשיץ זי"ע) מספרים ששמו נודע כמחולל אותות ומופתים הרבה למעלה מדרך הטבע. והורה לכל הזקוקים לישועה, אם בבריות גופא, אם בפרנסה, בזרע של קיימא או בכל עניין שהוא, שיבואו אליו ביום ל"ג בעומר, באמרו 'לבי ובשרי ירננו אל קל חי' (תהלים פד ג) - לבי ר"ת 'ל"ב יום', כלומר, אחר יום ל"ב לעומר בא כוחו של ובשרי ר"ת 'רשב"י', ואז הוא היום המסוגל להתפלל ולקיים - ירננו אל קל חי, כי אז הקב"ה מקבל התפילה.

הוא היה אומר, אין בכל השנה כולה זמן טוב יותר מאשר ל"ג בעומר. ובהתקרב צללי ערב לנטות היה אומר, לו היה כח בידי הייתי תופס את החמה בשיניים שלא תשקע, ולא יפרד מאתנו יום ל"ג בעומר לעולמים (החכמה מאין עמי קלא).

על כוח מיוחד זה מסופר, שפעם הגיע הרה"ק ה'דברי חיים' מצאנז זי"ע לשהות בצל קורתו של מחותנו - הרה"ק רבי אליעזר מדזיקוב זי"ע בימים שלפני ל"ג בעומר. והיה זה בשנים שהרה"ק מדזיקוב כבר היה חלוש מאד, אך לכבודו של האורח הגדול יצא מגדרו ואירח אותו בכל הכבוד הראוי, בתוך הדברים בישר ה'דברי חיים' למחותנו כי הוא עתיד להישאר בעירו כמה ימים, אמר לו הרה"ק מדזיקוב כי אמנם הוא חלוש עד מאד וכבר פסק מלערוך שולחנות (טישן) בקרב קהל החסידים, אבל לכבודו דמר אערוך שולחן ביום ל"ג בעומר, אבל זאת אבקש ממכם - מחותן, שתאמרו לי מתי תהיו מוכנים אחר עבודתכם הקד' שתוכלו לבוא לשולחני, אמר לו ה'דברי חיים' כי יהיה

מוכן בשעה שתיים בצהריים, בהגיע השעה המדוברת ועדיין אין כל זכר לבואו של ה'דברי חיים', הלך אחד מהחסידים לאכסניא של ה'דברי חיים' להודיעו כי הרבי מדזיקוב ממתין עליו שיבוא לסעודה כפי שהבטיח, משהגיע החסיד לבית האכסניא פנה אל משמשו של ה'דברי חיים' שיכנסו להביא את רבם לסעודת רבו, אמרו לו המשמשים – אנו יראים להיכנס, שכן הרבי כבר סגור ומסוגר כמה וכמה שעות, אם רצונך בכך היכנס אלי... המשמש שהבין את פני הדברים נסוג מפחד ויראה, וחזר אל בית הרה"ק מדזיקוב.

אז החליט הרה"ק רבי משה מראזוואדאוו כי הוא ילך אל ה'דברי חיים' – שהרי הוא מצווה ב'כיבוד אב', בלב פועם דפק ר' משה על דלת חדרו של הדב"ח, והדלת נפתחה, ויאמר ר' משה ל'דברי חיים' – אבי הקדוש מצפה לבואכם. כשמוע הדב"ח את דבריו, הכניסו פנימה – והדלת סגר אחריהם, ולא נשמע קולם חוצה, כי אם קול פסיעות המהלכים בחדר הנה והנה. לאחר שעה ארוכה יצאו השניים את פתח הבית, ופניו של ר' משה בערו כלפידי אש, לימים רמז הרה"ק מראזוואדאוו ואמר, באותה שעה הסביר לי ה'דברי חיים' את שורש הסוד הגדול של יום ל"ג בעומר (דמשק אליעזר, צח).

וכבר שמענו ממי שאמר, בני הקטן נכנס ל'קבלת פנים' הנהוגה לערוך לחתן לפני כניסתו לחופה, וראה איך שכל המשתתפים שמחים ומשמחים, עסוקים בשיחה, במאכל ומשתה, ואילו בראש השולחן יושב מאן דהו ובוכה מאין הפוגות, דמעות נושרות מעיניו כמו מי הנהר... שאל הילד את אביו, מיהו האדם היושב כאן כמסכן... נענה האב, לא ולא, דייקא הוא הוא החתן, היום נערכת כאן חופתו של איש זה, ודייקא משום שהוא מבין את גודל השעה והזמן אין לו כעת פנאי וזמן לעסוק בשיחה בטילה או באכילה ושתייה, הוא יודע כי עם התפילות והבכי הנלווה להם יפעל לעצמו חיים טובים ומאושרים כל ימי חייו.

והנה אנו באים לשמוח בשמחת רשב"י אשר קרא והכריז עולו ואתכנשו בהילולא דרשב"י, עלינו לזכור שלא להסיח דעת בדברים שאינם מעיקרי היום, רק לשמוח בשמחת רשב"י, ולהוסיף בצידה תפילות ותחנונים על ישועת הכלל והפרט, האיש המשכיל אשר ינצל כך את היום יפעל לעצמו חיים טובים ומאושרים כל ימי חייו.

כט. המשכיל ינצל יום קדוש זה לקבל השפע, כי אינו דומה השפע שניתן לנו במנה יפה וגדושה ביום זה, לשפע הניתן בזמנים אחרים, כי הוא בא מידי של רשב"י – וידו גדולה היא, כמאמר הרה"ק 'דגל מחנה אפרים' זי"ע (פרשת בשלח) על הפסוק (שמות יד ח) ובנ"י יוצאים ביד רמה – ובתרגום 'בריש גלי', ומבאר ש'ברי"ש' עולה לר"ת רשב"י, וזהו ובנ"י יוצאים מגלות האחרון, כשיתגלה אורו של רשב"י – כמו שרשב"י אמר בספרא דא יפקון מן גלותא (הקדמת הזוהר). ואכן השפע הבא לנו ביום הזה בא מידי הגדולות – יד רמה – ולא ביד קטנה, וכבר אמרו, כי יושפע ש'פע ר'ב ב'כל העולמות, ראשי תיבות רשב"י (טעמי המנהגים).

ונסמך מעשה לזה, מעשה במשפחה אחת שעוני ומחסור שלטו בביתם שלטון ללא מיצרים, פעם אחת שלחה האם את בנה בן שבע שנים, לחנות הפירות והירקות, לקנות מעט ירקות, אחד אחד מכל מין להחיות נפשות בני ביתה העטופים ברעב, משהגיע הבן לחנות מצא שם שוכנים אחר כבוד אגוזים מתוקים (מסוכרים) הערבים לחיך כל אדם ובפרט לתינוקות של בית רבן, והיו עיניו כלות מהביט בהם ואין לאל ידו לקחת מהם כי 'תם הכסף', המוכר שראה את כל המחזה נכמרו רחמיו, ואמר לילד קח מהם ככל אוות נפשך, אולם הילד מיאן ולא לקח מאומה, חזר המוכר והפציר בו קח ככל אשר תרצה, אך הילד קמץ ידי, עד שנטל המוכר מלא חפניו מהפרי המתוק ומילא את השק, כשחזר אל הבית שאלתו אמו מניין לו אגוזים יקרים אלו, סיפר הנער כל מה שאירע בחנות, תמיהה האם, בני יקירי מדוע לא הסכמת לקחת, נענה הילד בתמימות ואמר, הן נער קטן אנוכי, ידי קטנות המה וגם אם אטול אגוזים בשתי ידי לא ייכנסו בהם הרבה, לכן רציתי שהמוכר אשר ידיו גדולות ורחבות ימלא שקי בעצמו.

ובזה מבארים מה שאומרים בברכת המזון 'ונא אל תצריכנו ה' אלוקינו לא לידי מתנת בשר ודם כי אם לידך הרחבה המלאה והפתוחה', כלומר שלא ניקח בידינו הקטנות אלא הקב"ה ימלא לנו במלוא חפניו הגדולות והפתוחות... והבוטח בה' ומשליך עליו יהבו – הקב"ה מכלכלו בידו הרחבה והמלאה...

אף אנו נאמר, חיש נא מהר לנצל היום, כי ביום הזה באות הברכות מיד רמה – רחבה ומלאה של אדונו בר יוחאי – לא ידים קטנות כשלנו.

עוד ייאמר בענין השפע הרב שנשפע ביום זה, כידוע המאמר בשם הרה"ק מטשארטקוב זי"ע, שהקב"ה משפיע עלינו בכל עת שפע רב שפע טוב, אלא שחסרים לנו 'כלי קיבול', ומבאר הרה"ק את מאמר חז"ל (ויק"ר י ה) 'תפילה עושה מחצה', עושה מלשון 'תיקון', כי חצי אחד ישנו בעולם – השפע שהקב"ה משפיע, אלא שחסר לנו מחצה

באר הפרשה - ל"ג בעומר

דרשב"י. כידוע מאמרו של רשב"י (סוכה מה: ועיי"ש) 'יכול' צדיקים (שפתי צדיק ל"ג בעומר א, שו"ת מהרש"ם הקדמה לח"ב) אנילא לפטור לב את כל העולם כולו מן הדין, ואמרו שבכל שנה ביומא דהילולא הוא עומד וממליץ טוב על

השני' - והיינו שאין לנו כלי קיבול, ומחצית זו מכינים ע"י התפילה, ורשב"י נותן לנו 'ביד רמה' - היינו 'כלים' גדולים לקבלת שפע רב.

מן הבאר

הנה זה מכבר ספרנו מה שסיפר לי אחד מבעלי המעשה' שזכה לקחת לאת"ק מירון את הגה"ח ר' שמחה מונד זצ"ל מחסידי קמאי. והנה, כל ימיו היה ר' שמחה נוסע למירון בל"ג בעומר, ואף כשגילו כבר היה למעלה מבן תשעים שנה לא וויתר על כך, ואכן, כמה אברכים התנדבו להתלוות אליו לעזרו ולתמוכו בכל הדרך הארוכה. משנשאל רבי שמחה, הרי כל כך קשה עליו ועל מלווי הדרך והעליה להר ברגל, מדוע לא יסע מע"כ מירונה ביום אחר כשאין טורח הדרך רבה כ"כ. ענה להם רבי שמחה, הבדל וחילוק גדול בין העליה לציון הקדוש בכל השנה ליום ל"ג בעומר, צא ולמד מדרכו של עולם, כשבא מאן דהו לביתו של הגביר' להתרימו לצרכי צדקה, יתישב בעה"ב ויבדוק את ה'המלצות' שבידו וכו', ורק לאחר מ"כ יחליט אם בקשה זו הגונה היא ועליו להעניק לו נתינה הגונה. כל זה בביתו של הגביר, אבל, בעמדו בסעודת נישואי בנו יפזר מממונו בהרחבה לכל הפושט יד, ולא יעיין בטיבם של המבקשים, שהרי עתה 'עת שמחה' היא לו. כיו"ב נמי אצל רשב"י - יום ל"ג בעומר הוא זמן 'הילולא' שלו, והריהו עומד ומשפיע על כל המשתתפים שפע ברכות וכל טוב, מבלי לבדוק בציציותיהם. האם נכונה בקשתם וכדומה, אלא הוא מעניק ומשפיע השפעות טובות בלי גבול, מעתה תבינו מדוע הנני מטריח את עצמי ליסע דייקא בל"ג בעומר, ע"כ המעשה. ואף מי שלא עלה בידו לעלות בפועל לאתרא קדישא, הרי עם עריכת השמחה בכל אתר ואתר נחשב שמביא את רשב"י אליו - והרי זה ממש כשרוי באותה שמחת נישואין שה'מחותן' - רשב"י מריק שפע וברכה לכל המשתתפים, מבלי לבדוק אותם מי הם ומה הם.

וכמו שרמזו בגמרא (תענית כה:). 'גמירי משמיא מיהב יאהבי, משקל לא שקלי', ביום זה אשר הצדיק בוא יבוא אלינו משמיא, ביום הזה מיהב יאהבי יתן לנו ויריק עלינו שפע רב, אבל משקל לא שקלי - אינו 'שוקל' ובודק אותנו האם אנו ראויים לכך או לא... אלא כל הפושט יד נותן לו הצדיק.

ל. הגאון רבי משה לייב שחור, מגאוני ירושלים של מעלה, ביאר מאמרו זה של רשב"י, במעשה שהיה בשנים עברו, אשר פרצה מגיפה רח"ל בעיר קעניגסבערג שבדייטשלאנד (גרמניה), והיה שם רופא מומחה, והתמסר בכל כוחו לרפאות את החולים, כשהוא מקדיש ימים ולילות, וכמעט שלא ראה שינה בעיניו, עד שסוף סוף נעצרה המגיפה והחלימו כל החולים, והלך הרופא לעיר אחרת בכדי לפוש שמה מכל עמלו, וציווה על בעל האכסניא שלא יגלה לאיש שיש כאן 'רופא' למען יוכל לנוח בלא שום טרדה. לא עברו ימים רבים והנה פרצה המגיפה באותו מקום, בעל האכסניא שמר על מוצא פיו ולא סיפר על הרופא הגדול הנמצא בביתו, ואכן נפלו שם חללים רבים. וכל בר דעת מבין שאותו רופא נהג שלא כהוגן, כי הוא הגורם לכל אותם נפשות שמתו, שמאחר שידע על הכח הגדול בידיו להחיש מזור ותרופה היה אסור לו להסתיר עצמו... וזהו שאמר רשב"י יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין - דעו לכם כי יש בכוחי להושיע אתכם על כל צרה שלא תבוא, וזוהי כביכול כל מגמתו ב'הכרזה' זו להודיע לבני האדם לבל יפול לבם בקרבם בבוא עת צרה עליהם, כי בכוחו לפטור את העולם כולו מכל הדינים ומכל המועקות, פנו אלי והיושעו...

לא. עפ"י תורת הסוד, יש לכוון בכל יום מימי הספירה תיבה אחת ממזמור 'למנצח בנגינות מזמור שיר', ויום ל"ג בעומר הוא כנגד תיבת 'אלקים', והוא ר"ת יכול אני לפטור את העולם מן הדין (אם נחשוב אותיות א' וה' שני פעמים). כי ביום זה כל דינין מתעברין מינה ולית שולטנא אחרא בכולהו עלמין.

לב. מעתה יש לומר בהא דאיתא בגמ' (שבת לב.) ואפי' תשע מאות ותשעים ותשעה מלמדים עליו חובה ואחד מלמד עליו זכות ניצול שנאמר (איוב לג כג) 'אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני אלף להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר פדעוהו מרדת שחת', כי מי הוא אותו מלאך מליץ ישר המלמד עליו זכות כשהוא במצב כ"כ נורא עד שתשע

בני ישראל לפוטרים מן הדין, ומבטל את כל הגזירות. וכן נשמע הקול ממערת רשב"י בעת שנכנסה מיטתו בלהב אש למקום מנוחתו במירון 'זה האיש מרעיש הארץ, מרגיז ממלכות, כמה פטרין (מקטרגים, וי"ט 'דינים' השורים בעולם) ברקיע נשקטים ביום הזה בשבילך' (סוף איד"ז וזהו רצונו), ומבואר בספרים שבבבל שנה ושנה ביום הזה 'נשקטים כל המקטרגים, ומתבטלים כל הדינים' בזכותו דרשב"ל.

מאות תשעים ותשעה מלמדים עליו חובה – אין זה כי אם רשב"י הסגור הגדול שיכול לפטור את כל העולם כולו מן הדין.

בענין זה שמעתי רמז נפלא מאיש צדיק עוסק בצרכי ציבור באמונה מבני החבורה בביתר, דהנה שיטת רשב"י במצות פריקה וטעינה (ב"מ לב.) שהן הפריקה והן הטעינה נעשית בחנם (דלא כשיטת כמה תנאים שרק פריקה בחינם אבל טעינה בשכר), על כן נבוא ב'טעינה' לרשב"י, הנה אנחנו מצפים ומייחלים ל'טעינה' – טעינת ישועות, טעינת ברכות, שפע רב וכל מחסרוננו, והגם שאיננו ראויים לכך... אבל לדבריהם הרי גם טעינה היא בחנם – ללא שהנטען ישלם משהו על כך.

לג. ויש לפרש הטעם שנכפל הלשון 'כל העולם כולו', ולא אמר 'יכול אני לפטור את כל העולם מן הדין', או 'את העולם כולו', שהנה כתב הלבוש (או"ח תקפ"ב ס"ח) שאין לומר בנוסח התפילה בראש השנה 'מלוך על כל העולם כולו בכבודך' שהרי זה כפל הלשון, רק יאמרו 'מלוך על העולם כולו', אמנם הט"ז (שם סק"ח) מיישב, לפי מה דקיי"ל בכל התורה ש'רובו ככולו', מעתה, אם נאמר רק 'מלוך על העולם כולו בכבודך' היה אפשר לפרש שהכוונה היא על רוב העולם בלבד שאף זה נכלל ב'כולו', לכן אנו מאריכים בלשונו לומר שימלוך הקב"ה על כל העולם כולו, ולא רק על רובו. על דרך זה יתפרש גם בלשון שהעיד רשב"י על עצמו 'יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין', שלא תאמר שיש בכוחו של רבי שמעון לפטור רק את רוב העולם או רק לרוב מיני הקשיים והצרות, אלא כל העולם כולו יפטרו בזכותו מכל דינים ומכל צרה ועקתא בכלל ובפרט ברוח ובגשם בזה ובבא, איש איש בנגעו ומכאובו.

עוד י"ל, עפ"י מה דאיתא ב'ספורנו' (פרשת קרח) על הקרא 'כי כל העדה כולם קדושים' – ומבאר, דהיינו 'מכף רגל ועד ראש', מעתה אף אנן נאמר, 'יכול לפטור את כל העולם כולו' – היינו כל יחיד ויחיד 'מכף רגל ועד ראש' ייפטור מכל נגע ומחלה מכל צרה וצוקה.

עוד יש להוסיף בביאור כפל הלשון, כי הנה יש שרמזו במה שאומרים ומבקשים 'מלוך על כל העולם כולו', עפ"י מאמר צדיקים, שיש מי שממליך את הקב"ה על כל העולם – על ז' רקיעים ועל ארבע רוחות העולם, על השמים ממעל ועל הארץ מתחת, בים וביבשה, על כל אלף אלפי הנבראים שבכל קצוות תבל, אבל למרבה הצער שוכח מלהמליך את ה' על אדם אחד ויחיד מבין כל ברואי העולם – והיינו עליו בעצמו. ולכן אומרים מלוך על כל העולם – ומלבד זאת מוסיפין לומר כולו – שממליכים את ה' גם עלינו בעצמינו, על כל תכונותינו, מידותינו, רצונותינו, יצרנו ותאוותינו, מכף רגל ועד ראש. אמור מעתה, כיו"ב לענין רשב"י, יש מי שיבוא להרהר במחשבתו ולומר בלבו ש'יכול אני לפטור את כל העולם מן הדין' הכוונה לעניינים גבוהים, נשגבים וטמירים של 'דינים', ואין הכוונה ל'דינים' האופפים אותו, כי הצרות שלו הם כאלה צרות גדולות וקשות שאין להם פתרון... והמצב הקשה שלו ברוחניות אינו בר תיקון, ועליו נאמר 'כל באיה לא ישובון' ח"ו. וכן יאמר, שאין הכוונה ל'דינים' הפרטיים שלו, צרה צוקה ומצוקה האופפים אותו בגוף ובנפש, מבית ומחוץ... לזה אומרים לאדם השרוי בצער ויגון, דע לך בני שאכן הכוונה דייקא אליך, לשבר הגדול שלך, לכל גל וגל שעובר עליך ומאיים להטביעך בעומק המצולה, הכל הכל מתבטל ממש בביטול גמור.

וכבר רמזו במאמר חז"ל (עירובין נד.) 'האי עלמא כבי הילולא דמיא', האי עלמא – כל ההעלמות והסתרות עומדים להסתלק מעלינו, אמנם הם דמיא – דומים, כבי הילולא – כמו שתנצל את יום ההילולא קדישא, אם תנצל כראוי את יום הקדוש אכן תפטר מכל ההסתרות וההעלמות – כי 'יכול אני לפטור את כל העולם'.

לד. כהקדמה לכל הסיפורים המובאים כאן, עלינו לומר כי מעשיות כאלו מתרחשים מידי יום ביומו בזכות התנא רשב"י, ודבר יום ביומו שומעים 'אותות ומופתים' שפועלים אחינו בני ישראל בציון הקודש בדברים שהם למעלה מדרך הטבע ממש, יכלה הנייר והם לא יכלו, ואטו כי רוכלא ליחשיב וליזיל. ולא באנו אלא להביא טיפה מטיפה שבים הגדול כפי ששמענו לעורר הלבבות.

מעשה נורא שמענו מאחד מבני החבורה, בחודש חשוון תשפ"ג נולד לו בנו למז"ט, והנה בחודש טבת גילו הרופאים שהתינוק חלה בעין ימין במחלה הנוראה ל"ע, ההורים פנו לרופא המומחה ביותר ואכן הלה אישר את דבר המחלה, והוסיף שצריך לנתח את הילד, אבל אין הדבר דחוף לעשותו מיד, וקבע זמן לניתוח ביום שני י"ז באייר (ערב ל"ג בעומר), כשאח"כ יצטרך לשהות בבית"ח עוד שבוע ימים, ולבינתיים עקבו במכשיר מיוחד אחר מצב העין והמחלה. והיות שהאב הינו 'מלמד דרדקי' על כן הכין 'ממלא מקום' לכל השבוע שיצטרך לשהות אחר הניתוח בסמוך למיטת בנו התינוק. והנה ביום שישי קודם לזמן המיועד עלה חומו של התינוק, והתקשר להודיע לרופא, נענה הרופא, במצב כזה אי אפשר לנתח על כן נדחה את זמן הניתוח בשבוע, מכיוון שכן נסע אבי התינוק בל"ג בעומר למירון, בהיות ב'הדלקה' שמע לאמר שאם אדם מקבל על עצמו קבלה טובה לכבוד רשב"י יזכה שרשב"י ילווה אותו כל השנה, ומיד התעורר וקיבל על עצמו גדר חיזוק בשמירת עינים שהיה נצרך לזה...

ביום שני שלאחריו הכניסו את התינוק לחדר הניתוח בליווי אמו בלבד (כי א"א שיהיו שני מלווים), כעבור עשר דקות התקשרה ב"ב להודיעו שיחזור מיד... כי כשהביטו הרופאים בתוך המכשיר ראו שהכל כשורה, ואין כלל צורך בניתוח... רק עקבו אחרי התינוק במשך הזמן שלאחריו וב"ה שהילד בריא ושלם, התקיים בו בחוש עין תחת עין... שמירת עיניים תחת חולי העין.

שמעתי מבעלי המעשה, בשנת ה'תשע"ה אירע דבר בבית אחד מאנ"ש מק"ק 'תולדות אהרן' בעיה"ק ירושלים תובב"א, שעקרת הבית החלה (בשלהי החורף) להרגיש לחץ נורא בעיניה וראייתה נחלשה מיום ליום, בצר לה פנתה לרופאים מומחים, והללו לא מצאו את מקור מחלתה, בלית ברירה קבעו לערוך לה בדיקת סי טי (c. t.) ונקבע זמנה ביום ל"ג בעומר בבקרו של יום, באותו היום מיהרה לבית הרופא ומיד אחר עריכת הצילומים הספיקה להצטרף לקבוצת חסידי תו"א הנוסעים מירונה – כי התשובות והתוצאות של בדיקת הסי טי לא יגיעו רק לאחר עשרים וארבע שעות מעת לעת, בהגיעה למירון כמעט שלא הצליחה לראות בעיניה את ההדלקה של הרבי אלא בכתה ללא הרף בתחינה אל ה' שיאיר עיניה וירפא אותה בתכלית הבריאות, אחר ההדלקה נכנסה ל'מערה' מקום הציון של התנ"א רשב"י ובמשך דקות ספורות התפללה על מצבה הקשה... ויהי ממחרת, ותשכם האשה בבוקר והנה היא רואה כאחד האדם... גם כל הלחץ זה הדחק חלף כליל מבין עיניה. אלא שחזקה עליה פקודת הרופא שעליה לבוא לשמוע את תוצאות בדיקת הסי טי, ותתייצב האשה לפניו ובטרם פתחה את פיה לומר לו כי הכל חלף ועבר החל הרופא לומר לה כי נתגלה בצילומים שיש 'בצקת' (נפיחות) נוראה בעיניה, וחייבים בדחיפות לנתח בעיניה כי בלא זה מסוכנת היא לאבד את מאור עיניה לפתע בעודה מהלכת ברחוב העיר... אמרה לו האשה, היום בבוקר למחרת נסיעתי למירון פקח ה' את עיני, גם כל הלחץ פרח לו... ומה לעיני ולניתוח... הרופא שלא הבין את אשר לפניו, אמר לה – מכל מקום עלייך לבוא בכל שבוע להיבדק, כי לפי הבדיקה שנערכה לפני ככ"ד שעות נראית הבצקת כמסוכנת מאד, עשתה האשה כמצוותו, עד שכעבור שבעה שבועות שנבדקה בכל שבוע הודה לה הרופא כי אין כל טעם לטרוח ומעתה משוחררת היא לביתה. זאת ועוד, כי מקץ תשעה ירחים נולד לה בנה הבכור (לאחר כמה שנים מהנישואין) למזל"ט. הבט וראה אלו ניסים ונפלאות אירעו לה מרגע לרגע מחוץ לדרך הטבע, כי באותו היום הראו הבדיקות על בצקת נוראה ומסוכנת – כאן לפני רשב"י, וכאן לאחר רשב"י ששבה להיות כאחד האדם בבריאות השלימה.

עוד מעשה אספר ביודעי ומכירי מתושבי קרית מאור חיים בצפת, שבערב פסח תשע"ו אירעה תאונה נוראה, בה נדרס ילד כבן שלוש, כתוצאה מכך נזדעזע מוחו ואיבד את הכרתו והובל לבית החולים, מיד אחד החג שלחוהו רופאי בית החולים למכון שיקום בטענתם שאזלה ידם מעזור לו, והנה, כב' שבועות קודם ל"ג בעומר נסעו הורי הילד מירונה לרשב"י, שם שפכו שיח כי בכוונתם היה לערוך בשנה זו 'חאלאקע' לבנם הקטן, ועדיין הם עומדים ומבקשים שיזכו להביאו הנה כשהוא מהלך על רגליו... לא נאריך, אבל זאת אומר כי ביום ל"ג בעומר בא הילד כשהוא עומד ומהלך על רגליו וערכו בו חאלאקע, ויהי לפלא, כנגד כל 'נבואות' הרופאים ל"ע.

שמעתי מבעל העובדא הרה"ח רבי ש. ג. שליט"א מוויליאמסבורג יצ"ו שבניו יארק מה שהיה עם נז"ב הצדקנית לרפ"ו ש. הרבנית חלתה ל"ע בשנת תשס"ח במחלת ה-ms (טרשת נפוצה) בה החולה מאבד אט אט את תפקודי הגוף בכל אבריו וגידיו ל"ע. ולדאבון לב במשך חודשי החורף של שנת תשע"ז אבדה את ראייתה כמעט כליל. כמובן שמלבד כל ההתרוצצויות בין כתלי בתי הרופאים, פנו גם ליחיד מומחה בתחום זה – הלה בדק ומצא שהעצב (נערוו) המוליך את הראיה מהמח אל העניים ניזוק ונמחה כליל, כך שעפ"י טבע וכמבואר בספרי הרפואה אין תרופה למכתה, וכבר שלחו מטעם רשויות הרווחה (סוציאלי) להתאים ולהכין את ביתם לבית של עיוורים ל"ע.

באר הפרשה - ל"ג בעומר

ויהי לקראת ל"ג בעומר, עלה הרה"ח ביחד עם נו"ב לארה"ק (בליווי שתי נשים צדקניות אשר נשאו את הרבנית לכל מקום בכסא גלגלים, הואיל וכבר לא היתה יכולה להלך על רגליה), להשתתף בשמחת הרשב"י ביוםא דהילולא דיליה ולהעתיר בבקשת רחמים לרפואת האשה תליט"א.

ביום ל"ג בעומר אחר הצהריים עלה בעצת רבו כ"ק האדמו"ר מהרי"י מסקולען זי"ע (לפני שנתעטר בכתר האדמו"רות) לתוככי הציון הקדוש (אחר שהרבי הפליג בשגב גודל הזמן, גם אמר להם שיכולים לפעול מ'הר' מירון, אך הנשים התנדבו להכניסה פנימה). בהגיעם שמה - אחר עיכובים מצד ה'שומרים' וכו' אבל דבר לא עיכב בעדם, עד שגם מלאך... בע"כ ענה אמן והורה להכניסה בסמוך להציון.

שם פתחה האשה באמירת תהלים עד שלאחר שעתיים ומחצה התקשרה אל בעלה שליט"א, סיימתי את כל ספר התהלים, הנני מוכנה לצאת...

באותה שעה לא הבין הבעל את תוקף וגודל הנס. כי זה ימים וימימה שאבדה האשה את ראייתה, ורק רופא אחד מצא שבזווית אחת של אחת מהעיניים יש ביכולתה לראות עם משקפיים מיוחדות ומגדלת (פארגרעסער גלאז) ענקית, ולכן הדפיסו עבודה תהלים מיוחד בה היו גודל האותיות 22 אינטשעס (22 ס"מ) וגם כך עלה בידה לקרוא דף שלם במשך שעה תמימה, כיצד ראתה בציון הרשב"י וקראה כ'אחד האדם' - את כל התהלים במשך שעתיים ומחצה בלבד...

אחר חזרתם לביתם עלו למעונו של ה'רופא', הלה נטל פנס (פלעשלייט) והביט בתוככי עיניה, ובשאגה הכריז, היא רואה בעיניה... ומיד שלח אותה לרופא אחר המומחה העולמי (שהיה כופר הכל) - אחר שבעצמו סידר לה תור שמה (כי בכוחות עצמם היו מתקבלים כשנה לאחמ"כ), הלה גם התפעל ותמה כיצד אירע הנס, אחר ש'בדרכי הרפואה' לא נמצא רפואה למכתה כלל וכלל, אי אפשר להחיות את העצב המוליך את פקודת הראיה מהמח לעיניים אחר שכבר נמחה לגמרי, ולא היה יכול להאמין ל'מראה עיניו', ובפליאה שאל אותם אצל מי הייתם... ענה הבעל היינו אצל פרופסור רשב"י בארה"ק... בלית ברירה הודה הרופא כנגד משנת חייו - שהוא כאמור כופר בכל, שיש בעל היכולת היכול הכל, ואז שלח הודעה להרופא ששלחם לו בזה"ל 'בדרכי הרפואה לא קרה כזה דבר מעולם'. הבעל שאלו, הנה ב"ה היא רואה בעיניה, כיצד תוכלו לעזור כעת שתתחיל ללכת עם רגליה, ענה הרופא, במשרד (אפיס) זה אין כל דרך לעזור לכם מאומה, שוב נא לארה"ק לאותו פרופסור רשב"י הוא יצילכם... והרי לפניכם 'מכתב' שנתקבל לידי מאברך ת"ח מופלג, ט' אייר לפרשת אמור תשפ"ג.

בפורים תשפ"ב חשה נו"ב שלא בטוב, לאחר כחודש גילו הרופאים אצלה גידול ל"ע במקום פלוני, והוסיפו לומר לנו, כי אמנם ברוב המקרים ה'גוש' שבמקום זה אינו ממאיר, אבל עדיין יש מקום גדול לחשוש שמא הוא ממאיר, והסכנה גדולה, פחד ורעדה היו מנת חלקנו... כשבועיים לפני ל"ג בעומר נסעתי לציון התנ"א רשב"י, שם גמרתי את כל ספר התהלים מתוך תחנונים שנתבשר בשורות טובות.

למחרת למדתי ב'שיעור' שלי בגמרא (יבמות סז:) מח' בין רבי יוסי ורבי שמעון האם חיישנן למיעוטא שלרבי שמעון אין חוששים למיעוטא, מיד קפצתי ממקומי והתחלתי לחפש כמי ההלכה ומצאתי שכל מקום שנאמר רשב"י הלכה כמותו (בשונה מסתם ר"ש), והיה לי בזה חיוזק עצום - לקבל בפחות מכ"ד שעות 'הודעה' שאין חוששים למיעוט, והרי הרופאים אמרו שעפ"י רוב גידול זה אינו מסוכן...

ביום ל"ג בעומר תשפ"ב עליתי שוב לאתרא קדישא מירון, שם שפכתי לבי אצל רשב"י לישועתה ורפואתה השלימה של נו"ב, וכה אמרתי, אנא מלך מלכי המלכים רחם עלינו בזכות רשב"י, ואם הגידול מסוכן הפוך אותו לבלתי מסוכן, וכיצד ידעו על הנס... (הרי יוכלו לחשוב שמעיקרא היה בלתי מסוכן) על כן אבקשך, שייעלם לגמרי הגידול ולא יצטרך כלל לשום טיפול... וקבלתי על עצמי ללמוד בכל יום דף זוהר הק' עד ל"ג בעומר תשפ"ג, וכן קבלתי לעשות סעודת הודאה ברוב עם, בכיתי מעמקי הלב, רשב"י היום הוא היום שלך, אנא פעל עבורנו ישועה רבתית, ועוד ביקשתי והתחננתי שתוסיף עוד ללדת זש"ק.

כמה ימים לפני חג השבועות הגיע תור הבדיקה אצל הרופא, משראתה האשה את ה'מחט' שעמו עורכים את הבדיקה הבינה כי מדובר בענין רציני מאד... אלא שקודם הבדיקה החליט הרופא לעשות לה עוד 'צילום', ויאמר לה הרופא, הנה ראיתי בבירור שהגידול הצטמק כמעט לגמרי, ופסק את 'הדין', מאחר שהגידול קטן כ"כ, על כן אין צורך בשום בדיקה, חזרו הביתה לשלום, ותבוא עוד ארבע חודשים ל'ביקורת'. למותר לציין שהגידול נעלם

זה היום עשה ה' - סגולת היום לפעול בו גדולות ונצורות ה'עבודת ישראל' מקאזניץ זי"ע (תהילות ישראל, תהלים מב) מצינו בתורתן של רבותינו שזה היום לה' מסוגל לפעול 'כי כל ימי הספירה אנו מייחלים ליום ל"ג בעומר שבו בו כל מיני ישועות לו, וכלשוננו של הרה"ק הרחמים גוברים, והיינו עיצומו של יום (- מבלי כל הפרש

לגמרי וערכנו סעודת הודאה רבתית. בעל ה'מכתב' מוסיף, בעת הסעודה דרשתי והכרזתי לפני קהל המשתתפים, איננו מנצלים כראוי את המתנה של 'קברי צדיקים', בפרט אצל רשב"י ובפרט בל"ג בעומר, לא נסתפק בקריאת תהלים וריקודים וסעודת הלולא, אלא לגשת לכל זה מתוך התבוננות והבנה, בהשגות גדולות, כי אפשר לנצל את המעמד והזמן, ולהבין שזהו יומו של רשב"י, ובידינו לפעול את הישועות הגדולות בעולם. ומוסיף בסוף המכתב, ולא עוד אלא שבערש"ק פר' אחרי-קדושים, ז' אייר תשפ"ג, נולדה לו בת למזל טוב...

מין הבאר

איתא במהרש"א (שבת לג.) על דברי הגמרא שנעשה נס לרשב"י במערה ונברא לו עץ חרוב למאכלו, שהיה בזה 'נס בתוך נס', כי בדרך כלל החרוב גדל במשך שבעים שנה, וכאן נברא מיד מוכן לאכילה. ללמדך על גודל פעולת הישועה בזכותיה דרשב"י, כי גם מה שאמור לקחת זמן רב ייגמר בכי טוב בין לילה, ולדין נלמד, כי אפי' אם לא הגיע זמנו להפקד בבנים וכיו"ב, מיד נפקד. ויש לומר שענין זה מרמזים ג"כ במה שנהגו לירות בחץ וקשת ביום הזה, כי החץ מראה שדבר שאורך זמן רב אפשר בזריזות לפעול אותו ולהגיע אל המטרה במהירות עצומה. בענין זה שמעתי מאמר נורא הוד מאיש צדיק וחכם מנקיי הדעת שבירושלים, הנה במסכת מגילה (יט.) מובאת מחלוקת תנאים, מהיכן קוראים את ה'מגילה', יש תנא הסובר שצריך לקרוא את כולה, י"א מאיש יהודי וי"א מאחר הדברים האלה, תניא רשב"י אומר מבליה ההוא, א"ר יוחנן וכולן מקרא אחד דרשו ותכתב אסתר המלכה ומרדכי היהודי את כל תוקף, מאן דאמר כולה - תוקפו של אחשוורוש, ומאן דאמר מאיש יהודי - תוקפו של מרדכי, ומ"ד מאחר הדברים האלה - תוקפו של המן, ומאן דאמר (היינו רשב"י) מבליה ההוא - תוקפו של נס, עכ"ל. וביאר באופן נפלא, שזוהי שיטת רשב"י, כי הנה וודאי כל מה שהקב"ה עושה הוא עושה לטובה, אלא שכל הצרות והקשיים הם הם 'דרך ומבוא' לישועה, לזה מכריז מכריז רשב"י ואומר, אין לנו כל צורך בכל ה'דרכים' והמהלכים עד בוא הישועה, אלא רצוננו מיד בתוקפו של נס, יבוא הנס לבני ישראל תיכף ומיד, ללא שיצטרכו לעבור 'תיקונים' צרות ותלאות עד הנס...

לה. ענין נפלא מצינו במשנת הגה"ק ה'מנחת יצחק' זצ"ל (דרשות עמו' קצט) על דברי חז"ל (ב"ב טז:) 'רשב"י אומר אבן טובה הייתה תלויה בצווארו של אברהם אבינו, שכל חולה הרואה אותה מיד מתרפא. ובשעה שנפטר אברהם אבינו מן העולם תלאה הקב"ה בגלגל חמה'. ומבאר וז"ל, דכבר פירשו (עי' פי' הרשב"א בעין יעקב שם) דמרגלית טובה שהייתה בצווארו, היינו שהרגיל והמשיך אליו תלמידים הרבה בדיבוריו, יעו"ש. וכל חולה וכו' נראה לומר הכוונה, בין חולי הגוף ובין חולי הנפש היו מתרפאים בתפילותיו והשתדלויותיו בדברים היוצאים מן הלב הנכנסים אל הלב להחזירם לתשובה, וכשמת תלאה הקב"ה בגלגל חמה, היינו כמו שהגלגל חמה חוזר פ"א בשנה למקום שהתחיל הילוכו, כן הצדיק ביומא דהילולא דיליה, כשמשטחים על קברו מסוגל להושיע כנ"ל - בין חולי הגוף ובין חולי הנפש יהיו מתרפאים, ובכלל זה כל מיני ישועות הנצרכים כל חד וחד בדיליה.

ומסיים שם, ובודאי שכן הוא ג"כ בזמן שאי אפשר להשתטח על קברו אם מתאספים יחד לכבודו.

לו. מתאמרא בשם הרה"ק רבי נפתלי צבי מראפשיץ זי"ע שהקשה על דברי הזוהר הידועים (ח"ג קנב:) על יום י"ד אייר - פסח שני, 'כרוזא כריז כל מאן דלא יכיל למחמי מטרוניתא ייתי ויחמי עד דלא ינעלון תרעי (כל מי שרוצה לבוא וליראות את פני האדון ה', יכול לבוא באלו הימים לראותו בטרם ינעלו את השערים), אימתי כרוזא אכריז, בארבעה עשר לירחא תניינא דהא מתמן עד שבעה יומין תרעין פתיחין מכאן ולהלאה ינעלון תרעי (כרוז זה יוצא ביום י"ד אייר, ומאז ועד ז' ימים עדיין פתוחים השערים, ולאחר מכן ינעלו אלו השערים), ע"כ'. ולכאורה קצת צריך ביאור מדוע אין משאירים את השערים פתוחים לרווחה לפליטת עמו בית ישראל. אלא, שלאחר 'ל"ג בעומר' (החל בשבוע של הוד) אין כל צורך להשאיר את

יעתיר על כך בברכת 'רפאנו', כי ענין זה נכלל בכלל 'רפואה', וביום זה שהוא בחינת 'הוד' מסוגל לבקש על רפואות, כי 'בורא רפואות' (בברכת יוצר) הוא כנגד מידת ההוד (פרע"ח שער ק"ש פרק א), ו'הוד שבהוד' הוא רפואה בתכלית השלימות, נמצא שאף לפקידת עקרות מסוגל היום הגדול הזה^מ.

והבדל של קירוב או ריחוק מקום), ו'לכלל ישראל האיר', כל חדר וחד במצבולו הן ברוח הן בגשם^{לח}. ובפרט בשלש אלה, בני חיי ומוזוני, וכדלהלן.

בני לט - הרה"ק ממונקאטש זי"ע (שער יששכר מאמרי חודש אייר מאמר גל עיני אות כב) מביא משם זקנו הרה"ק ה'שם שלמה' זי"ע שהרוצה להיפקד בורעא חייא וקיימא

השערים פתוחים - כי כבר נכנסו כל בני ישראל, ואף פעלו כל משאלות לבם לטובה ביום ל"ג בעומר, כי הוא יום שבו פעל כל איש מישראל פעולתו לטובה בכל מאי דבעי.

לז. אמרו צדיקי הדורות (נחלת יעקב להרה"ק מבאיאן לעמבערג זי"ע, ועוד) שנרמז זאת במה שכתב ה'טור' (סי' תכח) 'ביום שיהיה פורים יהיה ל"ג בעומר, וסימן פל"ג ח"י, פירוש פורים ל"ג בעומר ח"י באייר', שכשם שלענין פורים אמרו חז"ל 'כל הפושט יד נותנים לו', כך גם בל"ג בעומר שכל הפושט יד זוכה למלאות כל בקשותיו לטובה.

ויותר מכך מצינו, כתב הרה"ק ה'בית אברהם' זי"ע במכתב קודש, כי נתנו סימן בטור ושולחן ערוך (או"ח תכח א) פל"ג - והיינו שבאותו יום בשבוע שחל פורים (י"ד אדר) בו ביום יחול ל"ג בעומר. ואמר הרה"ק כי בפורים כל הפושט יד נותנים לו - כלומר האדם עומד כעני בפתח מבחוץ ומקבל מתנות לאביונים, אבל בל"ג בעומר 'תרעין פתיחין' שהאדם עומד בפנים, ע"כ. ויתכן שכוונת הדברים כי העמידה בחוץ מראה על ריחוק בין העני לבעה"ב, עני כזה מקבל מתנה פחותה, משא"כ את מי שמכניסים הביתה הרי זה מראה כי הוא ידידו וקרובו ואין פוטרים אותו במתנה מועטת אלא מתנה מרובה.

לח. וגם בענין הזיווגים, ידוע מה שאמרו צדיקים שיום זה מסוגל למציאת זיווג הגון, כי רבי שמעון 'הציל הלחוצים', ומי לנו 'לחוצ' כמי שממתין לזיווג...

עוד יש מקום לומר, עפ"י המבואר ברבינו בחיי המפרש בקרא (שמות ג' ד"ה צעקת בניי) 'וגם ראיתי את הלחץ אשר מצרים לוחצים אותם' שלא נתנו להרחיב את בית דירתם, אמור מעתה, כי רשב"י יקיים בנו 'והציל הלחוצים' גם בענין דירה בהרחבה.

לט. איתא מהרה"ק ה'מנחת אלעזר' זי"ע (שער יששכר, אייר, מאמר גל עיני אות ה) על הא דאיתא (מכות יז:) 'אמר רבא דילידא אימיה כרבי שמעון תלד, ואי לא לא תלד'. וברש"י (ד"ה דילידא) כל שאמו יולדת תבקש רחמים יהי רצון שיהא כרבי שמעון. ולפי פשוטו אין הדברים מובנים, וכי כל כך ביד כל איש לבקש שבנו יגדל ויתעלה לרום המדרגות כרשב"י.

ומבאר ה'מנחת אלעזר', כי אכן גדול ואדיר כוחו של האי יומא קדישא - יום ל"ג בעומר, עד שבידינו לבקש ולהתפלל על בנים כרשב"י, כי כל תפילה מתקבלת בשמי מרום ביום זה. ואנן נעני ונאמר, שאין הדברים אמורים דייקא ביולדת. אלא אף על עצמו ועל נפשות בניו ובנותיו יש ביד כל אחד ואחד לפעול - שיגדלו ויהיו כרבי שמעון, כשירבה בתפילה ותחנונים להתעלות בתורה ויראה טהורה, וכל מידה נכונה וטובה, ובזה יזכו הכל לרוות נחת דקדושה מכל יו"ח.

מ. איתא במדרש (שהש"ר א) אמר רבי אידי, מעשה באשה אחת בצידון ששהתה עשר שנים עם בעלה ולא ילדה, באו הבעל והאשה לפני רשב"י, ואמרו לו, רצוננו להתגרש זה מזה. אמר להם רשב"י, חייכם, כשם שנזדווגתם זה לזה במאכל ובמשתה כך אין אתם מתפרשים (נפרדים) אלא מתוך מאכל ומשתה. הלכו בדרכיו ועשו לעצמן יו"ט, ועשו סעודה גדולה, בתוך הסעודה נתנה לו האשה יין ושיכרתו יותר מדאי, כיון שנתישבה דעתו עליו, אמר לה, בתי, ראי - כל חפץ טוב שיש לי בבית וטלי אותו ולכי לבית אביך. מה עשתה היא, לאחר שישן רמזה לעבדיה ולשפחותיה, ואמרה להם שאוהו במטה וקחו אותו והליכוהו לבית אבא. בחצי הלילה נייער האיש משינתו כשפג היין, אמר לה, בתי היכן אני נתון, אמרה ליה בבית אבא, אמר לה מה לי בבית אביך, אמרה לו - ולא כך אמרת לי בערב 'כל חפץ טוב שיש בביתי טלי אותו ולכי לבית אביך', אין לי חפץ טוב בעולם יותר ממך. הלכו להם אצל רשב"י, ועמד והתפלל עליהם ונפקדו. ללמדך, מה הקב"ה פוקד עקרות אף צדיקים פוקדים עקרות, והרי דברים קל וחומר, ומה אם בשר ודם מכיוון שאמר לבו"ד כמותו אין לי חפץ בעולם טוב ממך נפקדו, ישראל המחכים לישועת הקב"ה בכל יום ואומרים אין לנו חפץ טוב בעולם אלא אתה עאכ"ו.

באר הפרשה - ל"ג בעומר

חיי - כמו שמביא הרה"ק ממונקאטש זי"ע (שם אות י) כי 'שמעון בן יוחאי' בגימטריא 'מחיה מתים'.

ועוד, שתיבות 'שמעון בר יוחאי' עולים במכוון כמספר 'ורפאתיו' (אורה ושמחה להרה"ק מבארניב דף כ, הובא בהילולא דרשב"י הערה סז). ולא זו בלבד, אלא איתא מהרה"ק רבי פנחס מקאריין זי"ע (אמרי פנחס השלם אות רלא) שיום זה מסוגל ביותר לעורר בו עניין הרפואה ומי שצריך לקחת רפואה (תרופות) יתחיל בל"ג בעומר, שכאמור 'בורא רפואות' מכוון כנגד 'הוד'. ואם בן יום ל"ג בעומר שהוא ספירת 'הוד שבהוד' הרי הוא מסוגל לבוא לתכלית הרפואה.

מזוני - למדנו מדבריו של הרה"ק ה'חת"ם סופר' זי"ע בתשובותיו (יו"ד רל"ג), כי הנה אמרו במדרש (מדרש זה אינו לפנינו) שבצאת בני ישראל ממצרים, לקחו עמם חררת מצה, וממנה ניוונו למשך ל' יום, ואז הלכו במדבר שלושת ימים בלא לחם, ויהי ביום השלישי, ביום י"ח אייר - ל"ג בעומר, החל הקב"ה להמטיר לחם מן השמים. ומסיים ה'חתם סופר' וראוי לעשות לזה זכר טוב. ואם בן אף עניין המזוני יש בהאי יומא רבה. שהרי ביום זה המטיר הקב"ה לחם מן השמים^{מא}.

וכבר נודע על כוחו הגדול של רשב"י להשפיע שפע 'מזוני' לעולם, וכדאיתא ב'ירושלמי' (ברכות פ"ט ה"ח) רבי חזקיה בשם רבי ירמיה, כן היה רשב"י אומר בכל פעם שהוצרך למעות 'בקעה בקעה התמלאי דינרי זהב' והיתה מתמלאה - לא רק בכמה פרוטות הנצרכות כדי חיותם, אלא בקעה מלאה ב'דינרי זהב'.

מקום בחר משמאי - ושם נעלה ונראה

כבר הבאנו מה שכתב הגה"צ רבי אשר זעליג מרגליות זי"ע (הילולא דרשב"י) שללא כל ספק, בראותנו את השמחה הגדולה שיש על ציון הקודש, ברור לנו שעד עצם היום הזה בכל ל"ג בעומר נכנסת אותה בת קול בלבו של כל יהודי, להיות עולין ומתכבשין למקום מנוחת קדשו דרשב"י, ולשמוח בשמחת פני האדון ה' ביום שמחתו.

כתב ב'משנת חסידים' (סידור תפילה, יו"ל באמשטרדם בשנת תקכ"ד, חודש אייר פ"א ג-ז) לפי שפסקו תלמידי ר"ע מלמות ביום זה, וסמך אז חמישה תלמידים שמהם יצאה תורה, וביניהם הרשב"י... מצווה לשמוח (ביום זה) שמחת רשב"י, ואם דר בא"י ילך לשמוח על קברו, ושם ישמח שמחה גדולה^{מב}, וכ"ש אם הוא פעם הראשונה שמגלה ראש בנו ומניח הפאות, שהוא מצווה^{מג}...

כה אמר הרה"ק ה'לב שמחה' זי"ע, על הפזמון 'נעשה אדם נאמר בעבורך' (פזמון 'בר יוחאי') שאפשר לפעול 'אדם' - זרעא חיא וקיימא 'בעבורך' בזכות רשב"י [עד"ז יש מקום לומר שאפשר לפעול על עצמינו - מיר זאלן ווערן מענטשן, שאנו נתחיל להתנהג כבנ"א].

מא. איתא מהרה"ק ה'ישמח ישראל' זי"ע (מאורן של ישראל י"ד שבט, ב) שיום פטירת הצדיק נקרא 'הילולא', כי אותו היום הוא לצדיק כ'בי הילולא' שהוא בלשון ארמי יום 'חתונתו', וכמו שבחתונה קורין את הכתובה לפני החתן להודיעו ולהזכירו את התחייבויותיו כלפי הכלה, כמו כן ביומא דהילולא של הצדיק מזכירים את התחייבותו כלפי האנשים שחסו בצילו. עכ"ל.

עפי"ז יש לומר, שבהילולא דרשב"י הרי הוא כחתן היוצא מחופתו, ו'שטר כתובה' בידו לכל המשתתפים בשמחתו הן בקירוב מקום הן בקירוב הלב, ובכתובתו כתוב 'ואנא אפלח ואיזון ואפרנס יתיכי ליכי' (אזון ואפרנס), והרי הוא כמחייב עצמו להשפיע לנו בני חיי ומזוני וכל הצטרכויותינו בהרחבה מרובה.

הרה"ק ה'עטרת ישועה' זי"ע כתב כי ל"ג עמ"ר בגימטריא 'גשם', לרמז על השפעת הפרנסה וה'גשמיז' אשר נשפע בהאי יומא במידה טובה וגדושה.

מב. ואף התנא רשב"י בכבודו ובעצמו יוצא לקראת העולים על ציונו ושמח בשמחתם, כידוע דבר המעשה שסיפר הרה"ק משינאווא זי"ע (ששמע בעת ביקורו בארה"ק) שפעם אחת רקד האריז"ל ותלמידיו בחצר הציון הק' ביום ל"ג בעומר ורקד עמהם איזה זמן גבוה משכמו ומעלה, ואחר הריקודים גילה האר"י שהזקן היה רשב"י בכבודו ובעצמו (עיי' טעמי המנהגים כל אריכות הדברים שרקד עם האר"י וה'חרדים' יחדיו).

מג. ובכלל, ידועים דברי הזהר הקדוש (בא לח). על הפסוק (שמות לד כג) שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני האדון ה' - מאן פני האדון ה' דא רשב"י, ואף שהדברים עמוקים, מכל מקום חזינו כאן כי ענין ה'עליה לרגל' כהיום שחרב הבית ואין בידינו לקיימו, עדיין שייך לדידן בעליה לציונו של התנא האלוקי רשב"י (אמנם, ידוע כי רבים נהגו לקיים מימרא זו כפשוטה, ועולים להשתטח על ציון הקודש 'שלש פעמים בשנה', ונהרא נהרא ופשטיה).

אני כי בילדותי שמעתי פה מרבני קשישאי רבני הספרדים אשר אבותם ראו וסיפרו להם כי הרה"ק ר' חיים בן עמר (ה'אור החיים) זי"ע היה פעם בהילולא פעה"ק צפת, וכשעלה למירון והגיע לתחתית ההר שעולים משם אל 'המקדש', ירד מהחמור והיה עולה על ידיו ועל רגליו, וכל הדרך היה גועה בבחמה וצועק - היכן אני השפל נכנס למקום להבת שלהבת, קוב"ה וכל פמליא של מעלה הבא (קוב"ה וכל פמלייתו נמצאים כאן), וכל נשמות הצדיקים שמה. ובעת ההילולא היה שמח שמחה גדולה.

כתב ה'של"ה' הק' באגרותיו 'על מקום איש להבת שלהבת' מ, ציונו המהור של רשב"י^מ, לומדים הוזהר באימה וביראה ובדביקות גדולה, כי כמה ניסים יארעו שם^מ, כי צריכים ללמוד הוזהר באימה וביראה

ומי לנו גדול כהאריו"ל זי"ע שבעצמו עלה לאתרא קדישא - ציון המצוינת במירון, כמו"ש מוהר"ח וויטאל זי"ע ב'שער הכוונות' (שער ו' ענין ל"ג לעומר), ענין מנהג שנהגו ישראל ללכת ביום ל"ג בעומר על קבר הרשב"י ורבי אלעזר אשר קבורים בעיר מירון בנודע, ואוכלים ושמים שם, ואני ראיתי למורי ז"ל שהלך שם פעם אחת ביום ל"ג בעומר הוא וכל אנשי ביתו וישב שם שלשה ימים הראשונים של השבוע ההוא... והה"ר יונתן שאגי"ש העיד לי שבשנה הראשונה קודם שהלכתי אני אצלו ללמוד עם מורי ז"ל, שהלך עם בנו הקטן שם עם כל אנשי ביתו, ושם גילו את ראשו 'כמנהג הידוע' מ, ועשה שם יום משתה ושמחה.

כתב הגאון רבי שמואל העליר זצוק"ל גאב"ד דעיה"ק צפת"ו בספרו 'כבוד מלכים' (בסוף הספר) ואעיד

וכה כתב ה'חרדים' בהקדמת ספרו, אמר המחבר, בהיות חברים מקשיבים אצל ציון רשב"י, עוסקים באמרותיו אמרות טהורות כדרכנו פעמיים בשנה מעת לעת ומפקידה לפקידה...

מד. טעם נחמד למנהג זה שמעתי מכ"ק אדמו"ר מטשערנאביל שליט"א ממעשה שהביאו בגמרא (מעילה יז.) 'פעם אחת גזרה המלכות גזירה, שלא ישמרו את השבת, ושלא ימולו את בניהם, הלך רבי ראובן בן איסטרובלי וסיפר קומי (פירש"י גילח השער שעל מצחו, והניח השער של אחריו כעין בלורית שהעכו"ם עושין, כדי שלא יכירו בו שהוא יהודי), והלך וישב עמיהם לבטל בחכמתו את הגזירות, אמר להם (ר' ראובן) מי שיש לו אויב יעני או יעשיר, אמרו לו יעני. אמר להם, אם כן, לא יעשו מלאכה בשבת כדי שיענו, אמרו טוב אמרת, ובטלו הגזירה. חזר ואמר להם מי שיש לו אויב יכחיש או יבריא, אמרו לו יכחיש, אמר להם אם כן ימולו בניהם לשמונה ימים ויכחישו, אמרו לו טוב אמרת ותבטל הגזירה על המילה. אחר זמן הכירה המלכות ש'יהודי' בא ובערמה ביטל את הגזירות, מכיוון שכן החזירו את כל הגזירות לקדמותם, אמרו החכמים, מי ילך ויבטל הגזירות, ילך ר' שמעון בן יוחאי שהוא מלומד בנסים, יצא לקראתו 'בן תמליון' (שד, ששמו כך, ושאלם) רצונכם אבוא עמכם, בכה ר' שמעון ואמר, מה שפחה של בית אבא (הגר המצרית) נזדמן לה מלאך שלש פעמים, ואני לא פעם אחת, יבא הנס מכל מקום, קדים הוא על בברתיה דקיסר (הקדים השד טרם הגיע רשב"י לשם, ונכנס לבתו של הקיסר), בהגיעו לשם אמר רשב"י - 'בן תמליון צא, בן תמליון צא, מכיוון שקרא לו רשב"י יצא השד והלך לו, אמר להם המלך, בקשו ככל אשר תאווה נפשכם, הכניסו אותם לגנזי המלכות כדי שיוכלו לקחת מה שהם חפצים, לאות הכרת הטוב שהצילו את בתו של המלך, מצאו שם את 'איגרת גזירה' זו, נטלוה וקרעוה.

ומכאן, שמעלה מיוחדת היה לרשב"י שביטל בכוחו את הגזירה כשהוא לבוש בבגדי היהודים ואף שערותיו עמדו לו כיהודי... זכר לדבר, עושים 'חלאקה' לילדי ישראל במירון, שהרי גזירת השערות מתוך הזהירות ב'לא תקיפו פאת' היא היא סימן היכר שבין ישראל לעמים, ויש בזה זכר לנס הגדול שנעשה בכוחו של רשב"י בימים ההם. וכבר אמר הגה"צ רבי יעקב מאיר שעכטער שליט"א (לקט אמרים ח"ב עמוד דש) וז"ל. כי הרי רשב"י הבטיח כי לא תשכח מפי זרעו (שבת קלח:), ולכן בתחילת חינוך הילדים כשמכניסים אותם לתלמוד תורה אז הוא הזמן הנכון להביאם אל רשב"י, כמי שאומרים הלא הבטחתם שלא תשכח התורה מפי זרעו, הנה הבאנו לכם איפוא את זרענו המיועדים להכניס לחדרי תורה, שזכותכם תגן שלא תשכח התורה מפייהם.

מה. כאשר ביקר הרה"ק ה'מנחת אלעזר' ממונקאטש זי"ע בארה"ק עלה לאתרא קדישא מירון בדרכו לציון התנ"א רשב"י, והנה בעת עלייתו במעלה ההר כשהוא מלווה בנאמניו - הגה"צ רבי אשר זעליג מרגליות מימינו והמשיב"ק הרה"ח רבי חיים בער ז"ל משמאלו. באמצע הדרך ניגש 'בר נש' אחד ומסר פיתקא בידי רבי חיים בער, משפתחו רח"ב נבהל עד עמקי נשמתו כי מצא כתוב בפיתקא שאם יהי' ה'מנחת אלעזר' להיכנס אל מערת הציון

ובדבקות גדולה, ואח"כ לשמוח הלב שמחה רוחניות ולא שום אבלות ועצבות, כי באלה חפץ רשב"י, והוא

הקדוש הרי אחת דתו ל... רח"ל (כידוע היה הרה"ק מגדולי לוחמי מלחמות ה' ברמה, והחפשיים זממו להרגו). גם רבי אשר זעליג נחרד עד עמקי נשמתו (כי הבינו שאין הדבר 'איום' סרק בלבד, אלא הכירו אותם כמי שבידם לבוא לידי מעשה) ולא ידעו מה לעשות, הרה"ק שהבחין בסערת רוחם שאלם לפשר הדבר, הראו לו המלווים את הפיתקא ואת הנאמר בה, מיד הרגיעם הרה"ק, הנה נכנסים אנו לרבי שמעון, דעו נא כי אין כל שליטה למלאך המוות במקומו של רבי שמעון [וכבר הובא לעיל מדברי הזוה"ק שרבי שמעון ביטל את המגיפה בלוד 'כל האי במתא ואנא הכא, גזרנא דליבטיל'].

מו. צא ולמד כמה ישועות אפשר לפעול על קברם של צדיקים, כמו שאמרו בסוטה (יד. כפי שהוסיף בהגהות הב"ח אות א) 'מפני מה נסתתר קברו של משה מעיני בשר ודם, מפני שגלוי וידוע לפני הקב"ה, שעתיד ביהמ"ק ליחרב ולהגלות את ישראל מארצם, שמא יבואו לקבורתו של משה באותה שעה ויעמדו בבכיה ויתחננו למשה, ויאמרו לו, משה רבינו, עמוד בתפילה בעדנו, ועומד משה ומבטל את הגזירה, מפני שחביבים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם'. מכאן נראה גודל כוחה של התפילה על קברו של הצדיק שאינה שבה ריקם, שהרי חשש הקב"ה מכך ולכן הוצרך להסתיר את מקום קבורת משה רבינו... ראה עד היכן הדברים מגיעים.

הרה"ק ה'צמח צדק' זי"ע היה אומר ש'מרון' (ללא י') הוא ר"ת מלך רופא נאמן ורחמן (לוח היום יום, הגאון משאמלויה, אגרות לחם שלמה אגרת צג).

מעשה באיש יהודי מבני ירושלים שבנו נחלה ופנה אל הרה"ק רבי דוד בידערמאן מלעלוב זי"ע בבכותו את מצב בנו, הורה לו רבי דוד סע נא לאתרא קדישא מירון ותפעל ישועתך על ציון התנ"א רבי שמעון בר יוחאי, אמר לו היהודי כבר הייתי במירון, אמר לו רבי דוד, נו, סע שוב, וכי מי שכבר ביקר אצל הרופא ועדיין לא נתרפא לא ישוב אל הרופא הלך ושוב עד שיתרפא...

הרה"ק רבי אברהם אלימלך מקארלין זי"ע הי"ד לא אבה לקבל קוויטלעך (פתקאות בבקשת רחמים) בהיותו על ציון התנא רשב"י, והיה אומר כאן יכול כל יחיד לבקש בעצמו בעדו ובעד ביתו. הוא היה אומר שלאחר ההשתטחות על ציון הקודש במירון – לא יסעו לשום 'מקום קדוש' אחר, כי במירון משאירים את כל חבילת הצרות, ואם יוצא האדם בהרגשה שעדיין נושא הוא את משא צרותיו, הרי זה ידיים מוכיחות שכלל לא היה אצל רבי שמעון. ב' הנהגות הללו נהג גם הרה"ק רבי משה מרדכי מלעלוב זי"ע.

וכבר אמרו בצחות שהאבנים הרבים הפזורים בדרך בואכה מירון. הם הם האבנים הגדולות והבצורות שנגולו מעל לבם של יהודים הנתונים בצרה ובשביה באתרא קדישא על ציון התנא הא' רשב"י...

מז. מכאן תצא הקריאה לכל אחד מאחינו בני ישראל המסובלים בסבלם – איש איש בנגעו ומכאובו, ברוח ובגשם, אף אם נראה לו כי מרוב צרותיו ותלאותיו הקרקע נשמטת מתחת רגליו וכבר כשל כח הסבל, ישמע למה שהביאו בספרי קורות הימים (מסע מירון עמוד קיא, ועוד) מעשה נורא בשם רבי יוסף סופר שנתיישב בצפת בשנת תקכ"ב, וז"ל. וכשיצא הרעש (רעידת אדמה שהייתה בצפת ומירון) על הארץ בחדש חשון תקכ"ב, באו כל הישמעאלים והערלים שבאותו מקום אל הבנין של רשב"י ז"ל, והדלת הייתה סגורה (שכן לפי התיאור הזמנים ההם היה בנין הציון סגור יום ולילה כי מעט יהודים דרים במירון ורוב היושבים בעיר ישמעאלים וערלים, והמפתחות היו אצל שמש הדר בצפת שהיה בא ופותח לאחר ש'נותנים לו מה שמגיע לו' עבור זה), וצעקו כולם – 'רבי שמעון, רבי שמעון, מאחר שאתה אדם גדול בעולם וחשוב, וגם שמענו מפי אבותינו מחשיבותך, וגם בעינינו אתה חשוב – פתח פתחך', ומיד נפתחה הדלת מאליה, והלכו כולם לפניו, וגם בני ביתם ונשיהם ניצלו, ולא היה להם היזק כלל. ועכשיו הוא (רשב"י) חשוב בעיניהם מאד ביותר.

כשהיה רעש שני (ב' כסלו) ברחו כולם, יהודים וערלים וישמעאלים לבנין של רשב"י ז"ל כבפעם הראשונה, וכשבאו קרוב לשם ראו כולם שהבנין כולו הגביה והתנשא למעלה, וקפץ באוויר כמו אדם – מלמטה למעלה ומלמעלה למטה, והכיפה שמלמעלה של הבנין התחלקה לשני חלקים, לחצאין, והיו פתוחים לשנים, כיוון שראו זאת נפלה חרדה גדולה עליהם ונתחלחלו מאד, ופתחו כולם וצעקו 'רבי שמעון, רבי שמעון, אם הבנין שלך כך הוא, מה יהא סופנו...' וזה היה יותר מחצי שעה, ואחר כך שקטה הארץ, שקט הרעש, ועמד הבנין על מקומו. הכיפה של מעלה שנחלקה לשני חלקים נתחברה יחדיו כבראשונה ולא היה היזק כלל. והאנשים שבאו לשם ראו הנס הגדול בזה הבנין, בחוץ ובפנים, (ובדקו) אם יש איזה סימן או איזה חריץ בבנין ולא נמצא כלל שום סימן או סדק בחומה שהיתה כבראשונה, עכ"ל. נמצינו למדים שבמקום הלז – מקום מנוחת התנא האלוקי רשב"י אין כלל שעבוד ל'דרכי הטבע', ואם כל

בדוק ומנוסה, ואח"כ נודרים נדרים ונדרבות^{מח} תר"ג, גליון קמ"א, שו"ל ע"י הערוך לנר באלטונה. והועתק מהעתקת ומתפללים^{מט} תפלות^ג (נרפס בקובץ שומר ציון הנאמן שנת כת"י השל"ה אגרות מסעו בשנת שפ"ח).

מציאות הבנין שעל הציון למעלה מטבע העולם הוא, כ"ש לכל הבאים להתפלל בו, שבוודאי תפרוץ ישועתם מחוץ לגדרי הטבע, ויוושעו בכל מיני ישועות וברכות עד בלי די – כי כמה ניסים יארעו שם. ואם ניסי ניסים נעשו עבור 'ישמעאלים וערלים' על אחת כמה וכמה שייעשו ניסים ונפלאות כל אחד ואחד מזרע ישראל, ואף אם הוא מ'הפחותים' הרי פשיטא שעדיף הוא מ'הפחותים' שבפחותים'...

בספר 'מגיד מישרים' (פרשת אמור, אמר המגיד לה' בית יוסף), וז"ל, ועל כל צרה שלא תבוא על הציבור תקיפו אותם (קבר רשב"י ובנו ר"א) שבעה פעמים ותענו, ובכן תדע כי הם שמחים מאד בקרובתכם זוהר על מערתם או בכפר הסמוך להם, ואם תתמידו לקרות כן יגלו לכם רזין עילאין (סודות עילאיים), עכ"ל.

מח. וניתן להעמיס בלשונו 'נודרים נדרים', שלא דווקא בנדרים ונדרבות בממון... כי אם בקבלות טובות, שעל ידי זה נעשה 'כלי' לקבל את ברכת הרשב"י לטוב לו כל הימים. ראה נא בנוהג שבעולם, מעמידים בכל ארץ ועיר בניין גדול שמשם מעבירים את זרם החשמל (עלקטריק) והנה אפשר שיעמוד אדם בסמוך ממש לאותו הבנין וחשכה לו, לעומתו יש המקבלים 'אורה' אף במרחק גדול מאד, וההפרש ביניהם, כי הללו התחברו לאותו זרם ב'חוטים' ועבותות (חוטי חשמל) ע"כ יש בביתם אורה ושמחה.. והנמשל, אם 'יתחבר' לרשב"י ב'חבל' של אותה קבלה טובה, ויהא קשור בו ב'קשר של קיימא' – אזי תאיר לו זכותו וכוחו דרשב"י למרחק מרחקים...

באופן אחר אמרו, יכול אדם למשוך לביתו חוטים מחברת החשמל, אך בכדי שיוכל לקבל מהם זרם חשמל ולהנות מהאור, מהחימום וכו', נדרש ממנו דבר אחד – לחתום על 'הוראת קבע' לאותה חברה...

סיפר בעל המעשה, אשר היה שקוע עד צווארו בחובות גדולים ל"ע, ולפני כמה שנים בל"ג בעומר תשע"ט, בהיותו באת"ק מירון בדרך העולה לציון הק' חשב לעצמו כי מן הראוי שיקבל על עצמו ללמוד זוה"ק, ואכן, אחר ששפך ליבו ב'מערה' ב'תחנונים' ידבר רש' קיבל על עצמו ללמוד סכום גדול (720) של דפי הזוה"ק (לפי הוצאת הדפוס של מתוק מדבש) במהלך השנה הקרובה, ועמד בדיבורו [כשהוא משתדל להבין את הנגלות שבזוה"ק, ואילו את החלק הנסתר רק אמר בפיו], וראה זה פלא, מיד לאחר שלמד חצי ממה שקיבל על עצמו 'נכנס' לו 'מן הצד' סכום נכבד ביותר שהיה בזה כדי פרעון ההלוואות שלקח מגמח"ם, וככל שהתקדם בלימודו כך באה לו ההרווחה עד שנסתם ה'חור' שהיה בחשבון הבנק עם כל ההלוואות שנטל מהם, ואף נשאר לו 'עודף'...

ללמדנו על ההשפעות הנפלאות שזוכה מי ש'מחובר' לרשב"י בכל קבלה טובה שהיא, אם בלימוד הזוה"ק או בשאר לימודים, ואם בהנהגה טובה בסור מרע או בעשה טוב.

שמעו נא למעשה נפלא תחילתו בל"ג בעומר אשתקד, באברך אחד מעי"ת ליקוואד יצ"ו אשר עברו עליו כבר כמה וכמה שנים מנישואיו ועדיין לא נושע, ורצה להבטיח שיקרא שם בנו שיוולד לו במז"ט בשם 'שמעון' (כסגולה הידועה לזש"ק והובאה בשבחין דרשב"י עמו' ה), אך לא היה יכול לקבל זאת על עצמו, הואיל וחמיו ז"ל כבר הלך לעולמו, והיה מוכרח לתת תחילה על שמו, על כן הבטיח שאת שם הבן השני יתן על שם התנ"א רשב"י, והנה ביום חמשה עשר בשבט דהאי שתא נולדו לו תאומים, ונתן שם הראשון על שם חמיו ואת השני קרא בשם שמעון...

מעשה שהיה בשנת ה'תשע"ד, משפחה אחת מדרי ארה"ק שבנם הבחור כבר עמד בפרק 'האיש מקדש' זה עידן ועידנים, ועדיין לא היה נראה כי הלה יערוך בזמן הקרוב 'סיום' על 'פרק' זה, והיו עיני ההורים רואות וכלות ואין לאל ידם להושיע, ביום ל"ג בעומר נסעה אם המשפחה לאת"ק מירון לשפוך שיח לפני אדון כל, שיחיש ויושיע כבר אותם ואת בנם גם יחד בזכות התנא האלוקי רשב"י, על אם הדרך דיברה האם עם האב בפל' (סעלפאון), וכה אמרה, כי לאחרונה נזכרה שטרם הולדת בנם זה הבטיחה אצל הרשב"י שכאשר יעזרם הבורא ויוולד להם בן למזל טוב יקראו את שמו בישראל – שמעון, ומשום מה בהגיע עת השמחה נשתכח הדבר מליבם, ונקרא שמו בישראל 'זעליג', ומי יודע אם ענין זה הוא המעכב את הזיווג...

מיד נדברו ההורים עם מורם ורבם – אחד מהרבנים החשובים פה בארה"ק, יעץ להם הרב שבבוא האם לפני המלך בהיכל הקודש במירון תזכיר הבטחה זו, ותאמר שם שהרי הם מוסיפים זה כעת את השם 'שמעון' לבנם, ומעתה יקרא שמו בישראל 'שמעון זעליג', וכדי שלא לעורר רעש מיותר ב'קריאת שם' (בפרט בבחור במצב כזה), על כן בשבת הבעל"ט יעלה הבחור ב'עליה לתורה' ושם יקראו הגבאי – 'יעמוד הבחור שמעון זעליג בן...', ואף יעשה

באר הפרשה - ל"ג בעומר

לאחר מכן 'מי שבירך... הוא יברך את הבחור שמעון זעליג... בעבור...' וזוהו יבוא הענין על מקומו בשלום, וכך עשתה האם, כשאך למותר להוסיף כמה דמעות שפכה כמים בציון הקדוש, שיחוס ה' וירחם עליהם.

בשבת שלאחר ל"ג בעומר התפללו הבחור ואביו בביהמ"ד שהם רגילים בו, ובעת קריאת התורה הכריז הגבאי, 'יעמוד הבחור שמעון זעליג ב"ר...' מיד אחר התפילה ניגש אחד המתפללים ששמו 'זעליג', ושאל את הגבאי מדוע קראת לבחור 'יעמוד הבחור שמעון זעליג', מעולם ידעתי ששמו 'זעליג' בלבד, אמר לו הגבאי וכי מה אכפת לך, כך אמר לי אביו ששמו כן, אמר לו האברך - הבט נא וראה, בתי בגרה והיא בעידן ה'שידוכים', וזה מכבר אמרתי לעצמי, בחור כמותו הייתי רוצה לקחת לחתן לבתי, אלא שעד עתה חשבתי כי שמו כשמי - זעליג, והרי הננו מקפידים על צוואת רבי יהודה החסיד (כג) שלא להשתדך כששם החותן כשם החתן, אבל אם שמו אינו כשמי אלא אף 'שמעון' שמו, אם כן, אין מתאים לי לקחת לחתן יותר מבחור זה... ותוך כמה ימים (לפני שבת הבאה) נגמר הדבר בכי טוב.

ואין הדברים אמורים דייקא לענין 'שינוי השם' אלא 'שינוי מעשה'... להיות מתלמידי רשב"י ע"י שידבק באורחותיו הק', וכמו שאמר רשב"י (גיטין סז). 'שנו מידותי' - ללמוד ממידותיו הלכה למעשה, ועל ידי זה ייקרא שמו הק' עליו.

מט. אומרים משם הרה"ק רבי מרדכי חיים סלאנים זי"ע, ממנהגו של עולם, כשיש לאדם דין בבית המשפט, יפנה מיד 'לעורך דין' (ליועזר), אך לא די לו בשכירת עורך הדין עד שיגולל בפניו 'דברים כהויתן' - מה היה ואיך היה, ורק כך יהא ביד העו"ד לסדר טענותיו בפני ה'שופט'. כעין זה נמי אצל רשב"י, שהוא אכן 'עורך דין' גדול ורם ויכול לפטור אותנו מן הדין, אך עלינו מוטל לפרט לפניו את כל בקשותינו, שיפעל עבורנו כל טוב.

כתב הגה"צ רבי יהושע דייטש זצ"ל (בית הלחמי פרשת פקודי) שבימי בחרותו בשנת תרפ"ז שהה בחג הסוכות בעיר מונקאטש, וביומא דהילולא של הרה"ק ה'דרכי תשובה' זי"ע עלה לציונו יחד עם בנו הרה"ק ה'מנחת אלעזר' זי"ע. מנהגו של המנחת אלעזר היה לומר את הפיוט 'בר יוחאי' על ציון אביו (להורות על ענין והתקשרות אביו עם רשב"י, שחיבר ג' כרכים ביאורים על תיקוני זוה"ק), וכן עשה בשנה זו ג"כ, 'לאחמ"כ פתח וביאר את הזמר 'בר יוחאי' שבו אנו אומרים 'אשרי העם הם לומדיך', והלשון 'לומדיך' צ"ב, כי מן הראוי היה לומר אשרי לומדי תורתך או חיבורך, ומהו 'לומדיך' שנראה כמו שהם מלמדים לרשב"י איזה לימוד, וביאר המנח"א, שהכוונה למה שהולכים בעת צרה לקברי הצדיקים לבקש מהם שיתפללו לבטל הגזירה, כי פעמים שמסתירים ומעלימים מהצדיקים את הגזירות, שהרי 'הקב"ה גוזר וצדיק מבטלה', ומעלימים מהם את הגזירות כדי שלא יבטלום, ולכן באים בני ישראל על קברי הצדיקים לקיים הם לומדיך - שהם מלמדים את הצדיק את הנעשה והנשמע בזה העולם - כי כל לבב דווי וכל ראש לחלי, להודיע לצדיקים השוכנים במרומים אלו גזירות קשות ניתכות על ראש בני ישראל חדשים לבקרים ל"ע... למען ירעישו בשמי השמים שישים דמעותינו בנאדו ויצילנו מכל גזירות קשות ויגזור עלינו גזירות טובות ישועות ונחמות (ובזאת החל המנחת אלעזר לפרט בפני אביו באריכות את הצרות העוברות עליו).

נ. הובא בספר 'לולי תורתך' וז"ל (בשינוי), כששכב מרן הגרי"ז מבריסק זצ"ל על ערש דווי בשלהי קיץ תשי"ט דיבר בשבח מעלת התפילה במקום ציון רשב"י במירון, שכן שמע מאביו מרן הגרי"ח זי"ע שאמר אין מירון ביי רבי שמעון איז א גרויסער מקום תפילה (במירון אצל רבי שמעון הוא מקום גדול להתפלל שם).

עוד מביא שם, באחד השבועות של חודש הרחמים והסליחות בשנה הנ"ל, לאחר שכל השבוע כולו היה הרב שך זצ"ל עומד רתוק לפני מטתו של מרן הגרי"ז זצ"ל, ושמע בקשה זו בעצמו מפיו, זירז עצמו במהרה לעשות רצון צדיק, וכבר מיד בליל שישי מועד בואו לביתו שב'בני ברק', עלה לישיבה דשם לאחר סדר מוסר ומעריב, ניגש להגאון רבי יוסף ליס זצ"ל וסיפר לו שמרן הגרי"ז גילה את דעתו ורצונו שיעלו מירונה להתפלל ולהעתיר בעדו שם לפני בעל הרחמים שישלח דברו וירפאהו, הלך רבי יוסף והודיע הדברים לפני רבי דוד פרנקל זצ"ל, מיד חברו להם יחדיו ארבעה עשר גדולי תורה (אחד מהם הגה"ק בעל הקהילות יעקב שהביע את רצונו העז להשתתף בנסיעה זו) ונסעו יחדיו לאת"ק מירון, וה' הצליח דרכם שגמרו ביחד את ספר התהלים, והפצירו בבקשה רבה ותפילה וזעקה שיחוס הקב"ה על שארית הפליטה להשאיר בתוכם 'חי וקיים' את הגרי"ז.

ויהי ביום ראשון בשבת, כשחזר הרב שך לירושלים ועמד בצל קורתו ליד מיטתו, מיד כשראוהו אורו עיניו, ושאלו, נו, הייתם אצל רבי שמעון... וענהו ב'כן', כשהוא מתאר בפניו סדר הנסיעה והמשתתפים בה... וממש קרנו אור פני הגרי"ז ומאד הודה על כך (הוסיף הרב שך לומר, נס היה עמדי שנסענו, כי אם לא, מה הייתי עונה להגאון).

לפטור את כל העולם כולו - כוחו דרשב"י גם שלא בפניו אמנם גם מי שאינו זוכה לעלות וליראות באתרא קדישא מירון, מכל מקום יש בידו לפעול בכל מקום שהוא נמצא, כי גדול וקדוש היום לאדונינו לקבל תפילתנו ולשמוע שזענתנו בזכותא דרשב"י, וכמו שאמר רשב"י יכול אני לפטור את כל העולם

כולו מן הדין - אף מי שאינו בנמצא אצלוי, עוד אמרו (פסחים נא:) 'כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בין בפניו בין שלא בפניו'. והרבה צדיקים קדושי עליון שבארצות הגולה פעלו גדולות ונצורות בהאי יומא, על אף שהיו רחוקים ת"ק פרסאות ממקום אש להבת שלהבת".

נא. הרה"ק מבעלזא זי"ע היה מבקש מאנשיו שהיו נכנסים לבקש ברכת הדרך בטרם נסיעתם למירון שיזכירוהו שם לטובה, אמנם, פעם נענה ואמר לאברך שלא נסע (וטעמו ונימוקו עמו) 'ר' שמעון'ס קדושה איז אום מיט אום' (קדושת רבי שמעון מגיעה לכל מקום ולכל עבר), וללמדנו כי 'בשעת הדחק', כשאי אפשר ליסע לרבי שמעון אזי עלינו להאמין בקדושתו של רבי שמעון, ויבקש בזכותו גם ממקומות המרוחקים ביותר (בקודש פנימה ח"ב עמ' שסג).

נב. לעת זקנותו של הרה"ק ה'אמרי חיים' מו"ז'ניץ זי"ע השתוקק מאוד לנסוע למירון קודם ראש השנה, באמרו שעומדים לקראת יום הדין, ומוכרח הוא לקחת את ה'לוי' (עורך דין) המומחה והגדול ביותר שיוציא לצדק דינו, אמנם הגבאים הפצירו בו מאוד לכל יסע עקב חולשת גופו, עד שאמר שישאלו את בנו הרה"ק ה'ישועת משה' זי"ע שיהיה אז כרב שיכון ויז'ניץ, וגם הוא פסק ש'אסור' לרבי לנסוע עד מירון, אז קיבל האמ"ח את הפסק, באמרו שצריך לשמוע בקול ה'מרא דאתרא'... ותחת כן נסע לירושלים להתפלל בכותל המערבי. לאחר מכן עלה לבית נכדו כ"ק אדמו"ר מסלונים שליט"א לנוח מעט, והגיע הרה"ק ה'נתיבות שלום' זי"ע לדרוש בשלומו ולברך ולהתברך לקראת ראש השנה, פתח האמ"ח וסיפר לו שרצה מאוד לנסוע למירון עד שגזר עליו המרא דאתרא שלא ייסע, נענה לו ה'נתיבות שלום' בלשון הגמ' (פסחים נא:) 'כדאי הוא רבי שמעון בן יוחאי לסמוך עליו בפניו ושלא בפניו', שמח האמ"ח בדבריו ומיד הוסיף כי אצל רבי שמעון תמיד נחשב 'בפניו', כי איתא בזה"ק (ח"ב לח.) 'מאן פני האדון ה' דא רשב"י... רמז הרה"ק הדברי יחזקאל זי"ע (ל"ג בעומר) בפסוק 'שתולים בבית ה' בחצרות אלקינו יפריחו', ש'תולים ב'בית ה' ר"ת ש'מעון ב'ר' יוחאי. שמבקשים שאורות הקדושים של רשב"י השתולים בבית ה' בעולם העליון, יפריחו גם להעומדים 'בחצרות אלקינו', היינו העומדים מרחוק מבית ה' כמו החצר שהוא מחוץ לבית [עד"ז] גם להעומדים מרחוק בפועל].

נג. נתקבל בידינו מכתב, בו מספר בעל העובדא מעשה נפלא בו תבין עד כמה כדאי רשב"י לסמוך עליו אף שלא בפניו (אף ממרחק), וז"ל, 'בל"ג בעומר תשע"ט לא זכיתי לעלות להילולא דרבי שמעון עקב חולה שהיה לי בתוך ביתי והייתי מאוד שבור מזה, עמדתי בחלון ביתי ושרתי בדמעות בר יוחאי עם כל עמך בית ישראל, בשבת קודש שלאחר מכן שהיה בשלושת הימים (שלאחר יומ"ד) קראתי בגליון באר הפרשה בו היו סיפורים נוראים בגודל ר' שמעון וההילולא והיכולת לפעול ישועות אף מרחוק, לקחתי ספר תהילים התיישבתי בחדר שני בביהמ"ד ואמרתי בבכיות ספר רביעי וחמישי והתפללתי שהכוח ר' שמעון יפעול לי מרחוק, וכיוונתי בליבי שהנה אני עומד על ציונו ומשתטח וודאי פועל ישועה גדולה.

למחרת השבת פניתי לאיזה עסקן רפואי ותיניתי לפניו, כי בצרה גדולה אני ודרשתי כבר ברופאים בכל העולם ולא מצאתי מרפא למחלה הקשה, תוך כדי שיחה עימו עלה רעיון בדעתו לפנות לרופא מומחה בתחום אולי משם תגיע הישועה, אף שכבר פניתי לכל גדולי המומחים בעולם ולא מצאו דרך לרפואה. וכך הווה, בתוך שבוע ישבתי אצלו בחדר וברוך השם נמצא הדרך לטפל במחלה, והעניין עלה על דרך המלך. והיה לנו ברור שמיד אחרי ל"ג בעומר והתפילה זכינו לישועה עין בעין.

וכיו"ב ידועים סיפורים ומעשיות לרוב, כי כוחו דרשב"י הוא למעלה מן המקום, וממליץ טוב בעדנו ביכל העולם כולו, העיד בפני הגה"ח רבי מאיר יהודה העלד שליט"א שאחד ממכיריו מתושבי עי"ת מאנרא יצ"ו, החליט לקיים הסגולה הנודעה שרבים כבר נושעו על ידה להבטיח שאם יעזרהו הקב"ה בזכותיה דרשב"י ובקרוב יולד לו בן זכר ייקרא שמו בישראל 'שמעון', ואכן הלה שלא זכה ליסע לארה"ק הבטיח בל"ג בעומר תשע"ט ממעונו שבמאנרא את ההבטחה, ובחודש טבת תש"פ כבר זכה להכניס את בנו 'שמעון' בביתו של אברהם אבינו.

נד. שמעתי מבעל המעשה הי"ו, שלפני כמה שנים 'נתפס' בידי שוטרי המלכות על שעבר על חוקי המדינה, הללו אסרו אותו תחת מסגר וברית, ובמשך כמה שבועות המתין לגזר דין שישיתו עליו השופטים, למותר לציין שבני

באר הפרשה - ל"ג בעומר

תורתו מגן לנו - ללמוד מאמרי רשב"י
 וכך כתב הגה"ק ה'בן איש חי' זי"ע (בספר הילולא רבא)
 איתא ב'ליקוטי תורה' לרבינו האריז"ל הק' זי"ע, וז"ל,
 ראוי הוא שביומא דהילולא יאמרו 'בבית מדרשא'
 מהנהו מילי מעלייתא דקאמרינ^י, ועי"ז ידובבו שפתותיהם
 להמליץ טוב על המזכירים לפני שובן מרומים^י.
 אשר שם קבור התנא הק' רשב"י זי"ע א ורבי אלעזר
 בנו זי"ע א, ושם ילמדו בשמחה רבה את האידרא זוטא
 ושבתים של אדונינו הרשב"י זי"ע א, וישישו וישמחו

משפחתו פעלו ועשו כל מיני השתדלויות שבעולם כדי לשחררו, אולם כל ה'עסקנים' אמרו שלפי הנראה אין מנוס משיבה בבית האסורים למשך כארבעה שבועות לכל הפחות, והימים 'ימי הספירה' היו, בהגיע ליל ל"ג בעומר נזכר ביומא דהילולא של רשב"י, ופרץ בדמעות שליש ובכה מאין הפוגות על מצבו הקשה, וידר נדר לאמר, שאם יהיה אלוקים עמו ויצילו מן הבור הזה בזכות אדוננו בר יוחאי יסע למירון כדי להודות לה' על חסדיו המרובים שגמל עמו, ואכן לא עבר זמן רב ולפתע נכנס אחד משומרי בית האסורים וצויה עליו להתלוות אליו, ולתדהמתו שחרורו על אתר... בעצם היום הזה הופיע האיש בביתו הניח כמה ממטלטליו והודיע לבני הבית כי אצה לו הדרך לעלות מירונה, בני משפחתו ניסו לדבר אל לבו שלא יעשה כן, כי מן הנראה הינו עייף ויגע מכל אשר עליו בשבועות האחרונים, אולם הוא לא שמע אליהם, והודיעם שעליו לקיים נדרו, להודות ולהלל להשי"ת על הציון המצויינת באתרא קדישא מירון, ואכן בשמחה ובששון הגיע לציון הקדוש ושהה שם עד למוצאי ל"ג בעומר, כשהוא מודה להקב"ה בשבח ושירה על כל החסד שעשה עמו.

נה. וכדאיתא בגמרא (יבמות זז.) 'אמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב אגורה באהלך עולמים וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים אלא אמר דוד לפני הקב"ה, רבונו של עולם יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפיו בעולם הזה, דאמר רבי יוחנן משום רשב"י כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר'. וביאר ב'יערות דבש' (ח"ב דרוש ז) וז"ל. כשאומרים דבר שמועה מפיו אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, ועומדת שם וכו', ולכך שפיר אמרינן שדוד המלך דר בב' עולמות, א. בעולם הנצחי, ב. בזה העולם - בלומדים האומרים דבר שמועה מפיו, עכ"ל. והיינו שעל ידי שעוסק במאמרי רשב"י זוכה הוא שרשב"י בעצמו יבוא להתחבר עמו ולשכון בו בשעה שמזכיר את מאמריו ומדובב את שפתיו.

עוד אמר רשב"י במדרש תנחומא (כי תשא ג) על הפסוק (קהלת ה יא) 'מתוקה שנת העובד אם מעט אם הרבה יאכל והשבע לעשיר איננו מניח לו לישון'... בעשירי תורה אני מדבר ולא בעשירי ממון, כיצד היה אדם גדול ועשיר בתורה למד תלמידים הרבה ורבי תורה ברבים ושבע מן התורה, אף על פי שהוא מת אין התלמידים שהעמיד מניחין לו לישון, אלא יושבין ועוסקין תלמידיו בתורה ובתלמוד ובהלכה ואגדות ואומרים תלמידיו הלכות ושמעות משמו ומזכירין שמו בכל שעה ואין מניחין אותו לישון בקבר, וכן אמר רשב"ל אמר רבי עקיבא וכן אמר רשב"י, אין תלמידיו מניחין אותו לישון בקבר שנאמר (שה"ש ז י) 'דובב שפתי ישנים', הוי 'והשבע לעשיר איננו מניח לו לישון', עכ"ל.

נו. איתא בגמ' (ב"מ פה:) על 'ההוא מרבנן' שנעשה סומא בעיניו רח"ל משום מעשה שהיה עיי"ש, והלך להשתטח על מערת רבי חייא, ואמר שם 'מתנייתא דמר מתנינא' (ופירש"י, 'תוספתא של אדוני שסידרה לששה סדרים אני שונה תמיד, דר' חייא סדרה לתוספתא') ונעשה לו נס ונתרפא. וביאר המהרש"א (ח"א ד"ה אמינא) בזה"ל, שעל ידי זה המת דר בשני עולמות כדאמרינן בפרק האשה רבה (יבמות צו:) אגורה באהלך עולמים (תהילים סא ה) כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעוה"ז כאילו שפתותיו דובבות בקבר, עכ"ל.

וביאור הדברים אמרו בשם ה'בן איש חי', כי מבואר בגמ' שם שתלמידי חכמים רוצים שיאמרו דבר שמועה מפיהם לאחר הסתלקותם לעלמא דאתי, וכלשון רשב"י (שם צז. ד"ה שיאמרו) שיהיו שפתי נעות בקבר כאילו אני חי, וכן הוא אומר בבכורות (לא:) דובבות, נעות והנאה הוא לו שדומה כחי, נמצא שזה שונה את הבריייתות שסידר רבי חייא גרם לו 'לחיות' מחדש לאחר שכבר נסתלק מן העולם, ועל כן ביקש מרבי חייא שיפעל להחיש לו ישועה לרפואת עיניו - כי 'סומא חשוב כמת' (נדרים סד:), וכשם שהוא החיה את רבי חייא, כך בדין שישב לו רבי חייא כגמולו ויחיה אותו ע"י שישב לו את מאור עיניו. ומעתה מצאנו בגמ' עצה טובה לכל אותם החשובים כ'מת' ל"ע - אין לו בנים, אין לו פרנסה, שיקבלו על עצמם ללמוד מתורתו של בעל הילולא קדישא, ובזה יהא להם 'זכות טענה' לבקש הימנו ש'יחיה' אותם וישיעם במהרה מצרתם.

אתם מטהרים - יום מסוגל לטהרה וליראת שמים, וכוחם הגדול של קבלות טובות בעניינים אלו

נהגנו ישראל קדושים לשורר בעוז ובתעצומות בהאי יומא את הזמר 'אמר רבי עקיבא אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים, ואומר מקוה ישראל ה' מה מקוה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל, ואם כי משנה זו ערוכה בסוף מסכת יומא בעניין יום הכיפורים, אכן ישראל אם אינם נביאים בני נביאים הם, וכמו שהפליגו צדיקי הדורות ואמרו כי קדושת היום של ל"ג בעומר היא בעין קדושת יום הכיפורים לענין מחילת העוונות וטהרת נפשות ישראל מכל חטא.

ובן אמר הרה"ק רבי יהושע מקאמינקא זי"ע להרה"ק משינאווא זי"ע, דענין יום הכיפורים הוא, שאהרן הכהן שהוא בחינת 'הוד' נכנס לקדשי קדשים שאף הוא בחינת 'הוד', והכי נמי בל"ג בעומר מתעורר בחינת 'הוד שבהוד' נט, והיינו הק"ס, ואפשר לפעול בו ישועות כביום הכיפורים (הובא באוהב שלום השלם ח"ב עמ' י"ה, מפי הגרש"א ועלמערניך זצ"ל אבד"ק טשאקאווא).

בשמחה של מצוה. ושארית ישראל הרחוקים מן המקום ההוא יתאספו יחד החרדים על דבר ה', בלילה או ביום ללמוד בשמחה האידרא ושבחי אהונינו הרשב"י זי"ע. אשריכם ישראל כמה חביבות המצוות עליכם, אשריכם העוסקים בליל זה בתורתו של התנא הקדוש ובשבחו העצומים בשמחה ובטוב לבב, דבר בעיתו מה טוב.

נוראות מצינו בספר 'אור החמה' למוהר"א אזולאי זי"ע (זקנו של החיד"א) שמביא בשם מהר"א גאלאנטי זי"ע דכאשר עוסקים בתורת רשב"י (האידרא), הוא בא מגן עדן מעוטר כמלך מעוטר בעטרותיו, ובא ויושב בראשנו (הובא ב'שבחין דרשב"י' נ).

והאריך בזה ה'מאור עיניים' (ישמח לב, בריש דבריו עמ"ס שבת) 'ובדורות האחרונים, כשלומדים דברי שום תנא וחכם מדברי הקדמונים וכו', ולכך מחיה אותו שמכנים החיות בהדברים, שלכך אמרו 'שפתותיו דובבות בקבר', שאפשר לומר כי זה בחינת השתטחות על קברי הצדיקים, כי דיבורי הצדיק שם הוא קבור וטמון החיות שלו כאמור וכו', ונקראת בחינה זו השתטחות על קברי הצדיקים, שהן דבריהם שלומד ומזכיר היום הלומד נח.

נז. ועד כמה יכול אדם להתרומם על ידי העסק בתורתו של רשב"י - יתבונן בעצמו שהרי אין איש בדורנו שיעלה על דעתו שבבואו לעולם העליון יושיבוהו בהיכלא דרשב"י, ואילו כאן בזה העולם, הרשות נתונה בידי כל אחד להיכנס להיכל קדשו של רשב"י, על ידי שילמד מאמרותיו ויהגה בדבריו הק'.

נח. והדברים אמורים ביותר למי שאין בידו לעלות למקום הקודש ולפקוד את הציון הק' - אשר בידו להשתטח ולפקוד את הציון הק' גם ממרחק, על ידי שילמד מאמרי רשב"י מהזוה"ק והמפזורים בש"ס. וכך כתב הגה"צ רבי אשר זעליג מרגליות זצ"ל 'מי שהוא מחמת אונס וחולשה וקשה לו לעלות למירון ביום ל"ג בעומר, או הדר בחוצה לארץ, ילמוד בזה הספר מאמרי רשב"י, וישמח במקומו בשמחת הילולא דרשב"י, ויוושע גם כן'.

נט. נוראות אמרו בגדל מעלת האי יומא רבא, דאיתא בגמ' (ברכות נח.) וההוד - זה בית המקדש ולפי זה יש לומר כי 'הוד שבהוד' היינו 'קדש הקדשים' וללמד, כי ל"ג בעומר שעניינו 'הוד שבהוד' קדושתו היא כנגד קדש הקדשים, וזהו שייסד הפייטן בר יוחאי בקדש הקדשים.

ס. בספר 'הילולא דרשב"י' מביא (הערה מא) שפעם דיבר הרה"ק ה'שר שלום' זי"ע מענין גדלות ל"ג בעומר, נענה בנו הרה"ק רבי זונדל זי"ע ואמר, שהוא כמו יוהכ"פ. נענה ה'שר שלום' בלבת אש וקודש ואמר, אכן יפה כיוונת. ואילו בספר 'בקודש פנימה' (ח"ב עמ' שסג) מביא שסיפר הרה"ק מבעלזא זי"ע, כי פעם אמר ה'שר שלום' זי"ע כי ל"ג בעומר איז די גרעסטע טאג אין יאהר' (- היום הגדול ביותר בכל השנה), ומיד כפף בנו המהר"י זי"ע את עצמו ואמר לאביו געב מיר א ברכה (- תברך אותי).

שנה אחת ביום ל"ג בעומר בעת עריכת שולחנו הטהור הזכיר הרה"ק ה'שר שלום' מבעלזא זי"ע את מאמרם ז"ל (ביצה ט:) 'הידור מצוה עד שליש', ושאל הרי הקב"ה מקיים את כל התורה כולה (עי' ברכות ו.), ובמה שייך אצלו הידור מצוה עד שליש, אלא, כמו שאמרו ז"ל (סוכה נב:) 'יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו ואלמלי הקב"ה עוזרו אינו יכול לו', ובמצוה זו מהדר הקב"ה 'עד שליש', שאחר שנלחם האדם עם יצרו ועשה שני שליש, עושה הקב"ה עבורו את השליש הנותר.

נאום ה', כי הנה דרכו של עולם, כשנודף מאדם ריח שאינו טוב הרי כל סובביו יתרחקו ממנו, לא כן פני הדברים כשהריח בא מתינוק קטן, שאז לא זו בלבד שאין הריח מרחיק את הוריו מאתו, אלא אדרבה, המה רצים לקראתו באהבה וחיבה יתירה לנקותו מכל לכלוך וטינוף, להעמידו במהרתו ונקיותו. כמו כן אומר לנו אבינו שבשמים, בני רחומי, אפילו אם הבאשתם ח"ו את ריחכם בעוונות וחטאים, מכיוון שאתם 'בן' יקר לי אפרים, לכן עדיין אתם ילד שעשועים כתינוק הקטן שהוריו משתעשעים בו בכל זמן ועת, ללא שום חילוק במצבו, וזה שמסיים הכתוב כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד, בכל מצב בו ימצא תדיר רחם ארחמנו נאום ה', על כן גשו נא אליכם והטהרוסג.

ובעין זה כתב הרה"ק ה'חתם סופר' זי"ע (דרשות ח"ב רפ.) שמדת 'הוד שבתוד' היא בבחינת 'כתר', ומתעורר ה'עת רצון' שנגלה הקב"ה לישראל בעת מתן תורה בזמן מלא רחמים. ורמז לה, וז"ל. ולפע"ה, כי הוא יום ל"ג - למ"ד גימ'ל במלואו גמטריא 'זקן' שהוא רצון העליון בחינת יוה"ב בידועסא.

זאת ועוד, כי ביום זה מתגלה ביותר תוקף אהבתו של אבינו שבשמים לבניו אהוביו וחביביו, ואומר לכם, ראו מי מטהר אתכם - אביכם שבשמים, וכמאמר רבינו ה'אור החיים' הק' זי"ע (מאור החיים עמ' כ"ה, חובר ע"י תלמידו ר' שלמה פרנקן זצ"ל) על הכתוב (ירמיהו לא יט) 'הבן יקר לי אפרים אם ילד שעשועים, כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד, על כן המו מעי לו רחם ארחמנו

והנה ימי הספירה - ימי הטהרה, מ"ט יום הם, נמצא שביום ל"ג בעומר כבר עברו שני שליש מימי הספירה, ועד יום זה עמלים בני ישראל לטהר נפשם מכל סיג ופגם. אך מיום זה ואילך מהדר הקב"ה ומטהר את בני ישראל מכל טומאתם, ואומר 'וזרקתי עליכם מים טהורים', והיינו שביום זה מכפר הקב"ה לבני ישראל על כל עוונותיהם (הובא בדובר שלום להרב אברהם חיים שמחה בונם מיכלזאהן זצ"ל).

באותו ה'טיש' ישבו הרה"ק ה'דברי חיים' מצאנו זי"ע והרה"ק רבי שלום מקאמינקא זי"ע, הרה"ק השר שלום התלהב באלו הדיבורים משך כג' רבע השעה (וכך כותב ה'דובר שלום' - הרה"צ מצאנו ישב בכל משך העת נשען על השולחן ושתי ידיו על מצחו. והרה"צ מקאמינקא זלגו עיניו דמעות כשטף מים רבים).

וכעין זה כבר איתא במהרש"א (מו"ק כח. ח"א ד"ה מת) וז"ל, שאנו מדקדקים לעשות יו"ט קצת בל"ג בעומר לזכר שבו עברו רוב ימים שהן ב' חלקים מימי ספירה יום לשנה ששוב אין אדם חוטא, עכ"ל.

סא. הרה"ק ה'שפתי צדיק' מפליץ זי"ע (ל"ג בעומר אות א) מביא מנהגו של הרה"ק הרבי רבי העניך מאלכסנדר זי"ע שהיה רגיל לברך את החסידים במוצאי יום ל"ג בעומר 'האט'ס געפועל'ט אלעס גוט' - יה"ר שיתקבלו כל תפילותיכם לרצון. ומבאר, כי הוא בדומה למוצאי יום הכיפורים שהכל מברכין זה את זה שיפעלו כל טוב, כי בכל השנה עוונותיו של אדם הם כמסך המבדיל המונע בעד תפילותיו מלעלות השמימה, וממילא אחר טהרתן של ישראל ביום הכיפורים - שנמחלו עוונותיהם, אפשר לתפילות לעלות מבלי מעכב, וכיוצא בו ממש הוא יום ל"ג בעומר, כי ביום זה פועל רשב"י לכפר עוונותיהם של ישראל, באמרו 'יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין', ומעתה אפשר לברך שיפעלו כל מילי דמיטב, כי אין כל מעכב בעד התפילות.

סב. ידוע להקשות שהרי אמרו 'שש מעלות במקוואות' (מקוואות א א) וטהרת המעיין גדולה מטהרת המקוה, מדוע לא דימו את טהרת הבורא לבני ישראל כטהרת מעין החשובה יותר. וביאר הרה"ק מסאטמאר זי"ע, כי 'מעין' מטהר גם ב'זוחלין', נמצא שאדם יכול לשבת על מקומו ומי המעיין יגיעו עליו ויטהר אף מבלי שעשה מאומה... אכן 'מקוה' היינו מים מכונסים, ואי אפשר להיטהר במקוה אלא אם כן נכנס לתוכו, ולזאת דימה התנא את הטהרה שעל ידי הקב"ה לטהרת המקוה, שכשם שאינו נטהר במקוה אלא אם עשה פעולה מצידו, כך גם הקב"ה מטהר את ישראל על ידי שהם עשו תחילה עכ"פ פסיעה אחת בכדי להיטהר... וזהו שאמר התנא לפני מי אתם מטהרים ואז מי מטהר אתכם...

ואילו ה'עטרת משה' ממאקווא זי"ע ביאר ש'מעין' הינו מים חיים טהורים בעצמותם בכל העת, לא כן 'מקוה' שהם מים שאובים שאין בהם טהרה, אמנם, ברגע שמשיקים אותם למי גשמים, הם נעשים ל'מטהרים', גם אחרי שנפרד החיבור וההשקה למי הגשמים, ומהאי טעמא המשילו את הטהרה ל'מקוה', ללמדנו שאם איש הישראלי קידש עצמו אפילו 'רגע אחד', אם 'השיק' וחיבר עצמו להקב"ה מקור הטהרה אפילו רגע אחד, כבר נטהר...

באר הפרשה - ל"ג בעומר

לג

אומר היה הרה"ק רבי שלומ'קה מזוועהיל זי"ע על דברי חכמים (יומא ח ט) 'מה מקוה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל', שכמו שמדרך הטובלים במקוה מים – יסגרו העיניים והפה כדי שלא יכנסו בהם המים, כיו"ב הקב"ה מטהר את ישראל על ידי שישמרו כראוי על העיניים ומוצאות הפה.

סג. וכך אמר רשב"י (אדר"נ פט"ז), 'מנין שאין ישראל רואים פני גיהנם לעולם, משלו משל למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שהיתה לו שדה זיבורית, באו בני אדם והשכירוה בעשרת כורין חיטים בשנה, זבלוה, עדרוה, השקוה וכסחוה, ולא הכניסו ממנה אלא כור אחד חיטים בשנה. אמר להם המלך מהו זה, אמרו לו אדונינו המלך אתה יודע בשדה שנתת לנו שמתחילה לא הכנסת ממנה כלום ועכשיו שזבלנוה וכיסחנוה והשקנוה מים לא הכנסנו ממנה אלא כור אחד חיטים בלבד. כך עתידים ישראל לומר לפני הקב"ה ריבוננו של עולם אתה יודע ביצר הרע שהוא מסית בנו שנאמר (תהלים קג טו) 'כי הוא ידע יצרנו'. והיינו שאין כל מקום לטענה על בני ישראל מדוע לא עליתם יותר במעלות התורה והיראה, כי בלא עבודתם ויגיעתם – לעמוד כנגד פיתויי היצר, לא היו מגיעים אף למעט תורה ועבודה שהגיעו, ובתשובה זו פטר רשב"י את כל העולם כולו מן הדין.

וראה שם בביאור 'בנין יהושע', שאין נפטר מדין זה אלא מי שבשם 'ישראל' יכולה, היינו דיקא אלו שעשו פעולות רבות – בתורה ובמעשים טובים, אך לא הצליחו לגבור על יצרם, ולכך מדייק רשב"י שאין 'ישראל' רואים פני גיהנם ר"ל מי שמכונה בשם ישראל ומתחכם בעצמו לעשות פעולות רבות לבער היצה"ר מקרבו – אדם כזה לא יראה פני גיהנם לעולם.

סד. כבר מילתנו אמורה בגודל הסייעתא דשמיא שיש למי שמקבל על עצמו קבלה טובה לכבוד התנא האלוקי רשב"י, אשר עי"ז נעשה רבי שמעון'דיג לכל השנה... וכנגד כל 'פעקל' (חבילה) שמקבל על עצמו זוכה שר"ש יוריד ממנו 'חבילות' הרבה, אכן ביותר הדברים אמורים למי שמקבל על עצמו להתחזק בענייני יראת שמים, להיטהר ולהתקדש בסור מרע ועשה טוב.

הא לכם תוכן מכתב אשר נתקבל מבעל המעשה – נכתב בדם ובדמע. הלה מעיד על עצמו – ברצוני לספר על עצמי – אף שקשה עלי עד מאד. אני אברך לומד בכולל חצי יום (וחצי יום עוסק בצרכי פרנסה) הנני נקרא 'חסידישע יונגערמאן' (אברך רציני וחסידי). והנה במסגרת עבודתי הוצרכתי וכו', עד שהגעתי לנסיונות קשים ומרים בענייני 'קדושתן של ישראל', עין רואה וכו', ולא עמדתי בגבורה... ואכמ"ל, וכבר עמדתי בפתחה של 'שאל תחתית'.

ביום ל"ג בעומר תשע"ט נסעתי למירון כשהנני חלול וריק מכל זיק יראת שמים, אבל 'רבי שמעון לכל' על כן נסעתי למירון, ועמדתי שם עם לב אבן. באמצע דברות הקודש שמעתי דיבורי קודש האומרים שעל כל איש לקבל ע"ע קבלה אחת אפי' קטנה אבל חזקה 'אויב מנעמט אויף זיך א פעקל (יראת שמים) – קען מען איבער לאזן אלע פעקלעך (צרות) ביי ר' שמעון'. הדברים חלחלו אצלי ובבכי החלטתי באותו רגע שדי... די... סוף פסוק, מעתה אין לי כל קשר עם אותם... עד ר"ה ויהי מה, התנתקות זו לא עלתה לי בנקל, אבל בעזר ותעצומות עמדתי בזה, ולא זו בלבד אלא שגם אחרי ראש השנה המשכתי בזה.

מסיים האברך, היום אנו עומדים שנתיים ימים לאחר מכן, ומאז לא היה לי עמהם שום שיג ושיח ב"ה, היו לי הרבה נסיונות אבל הקב"ה נתן לי כח לעמוד בזה ובדומה לו. עתה בדקתי עם עצמי את מהלך השנתיים האחרונות, וראיתי, כי ב"ה מעולם היה לי פרנסה בריווח, אבל משום מה תמיד הייתי מגלגל הלוואות ברגע וכדו', כעת עברתי על רשימותי, ומצאתי שההלוואה האחרונה הייתה בערב ל"ג בעומר תשע"ט, למן אותו יום לא נצרכתי ולא לווייתי אפילו פרוטה אחת.

זאת ועוד בחודש שבט תש"פ 271 יום לאחר לג בעומר הנ"ל נולדה בתי שתחי' בריאה ושלימה ובלידה רגילה – כנגד כל 'נבואות' השחורות של הרופאים.

והגם שדברים אלו לא עמדו אז במחשבותיי כלל, אבל אני רואה בחוש, נטלתי על שכמי קבלה אצל רבי שמעון ורבי שמעון נתן לי הרבה יותר, בטוח אני שיש עוד הרבה טובה וברכה שלא זכיתי לשים לב עליהם ולהודות לקב"ה.

שמעו נא מעשה נורא ששלחה בעלת המעשה המתגוררת בארה"ב, לדאבון לב, בנה הקטן כבן חמש חודשים נלב"ע ביום הפורים בשנת תשפ"ג, ונכנסו 'רשויות הרווחה' (ACS, השירות הסוציאלי) לעובי הקורה והחלו לחקור ולדרוש בעסק המשפחה, האם נגרם הדבר באשמתם ח"ו והאם הם ממלאים את תפקידם כ'הורים' באופן הנכון והראוי, וכבר ידוע שאוי לו ואוי לנפשו למי שנופל לידיהם... ועל כך נאמר (משלי יד לד) 'חסד לאומים חטאת'... והנה קודם

באר הפרשה - ל"ג בעומר

ל"ג בעומר הגיע לידה גליון 'באר הפרשה' ונתמלא ליבה בכיסופים וגעגועים לנסוע לארה"ק לעלות ולראות ולהתפלל על ציונו הק' של התנ"א רשב"י עד שמילאה את הכר בדמעות שליש שאכן תזכה להגשים משאלת לבה, אמנם קרוביה ניסו להניא אותה, מאחר ש'זמן סכנה' הוא לה, כאשר אותם ממונים מעיינים ומפשפשים במעשיה, והנה יגלו שאכן היא מזניחה את 3 ילדיה ומשאירה אותם בלי השגחתה, ו'יקפצו על המציאה' ויגזלו את הילדים... אך תשוקתה העזה הכריעה את הכף ותקם ותעל לאתרא קדישא מירון. בליל ל"ג בעומר שפכה ליבה לפני אבינו שבשמים, ואח"כ הלכה למעמד ההדלקה, ושם שמעה דברי התעוררות בגודל מעלת המקבל על עצמו קבלה טובה, וכיצד נעשה מחובר לרשב"י כל השנה, ותבער בה אש יוקדת של קדושה וטהרה, וקיבלה על עצמה לבער את הרע מקרבה ולהוציא את הכלי הטמא מן הבית, בל יראה ובל ימצא מבלי לסמוך על פילטער (סינון) כזה או אחר... והנה ראו זה פלא, בשובה לביתה ביום רביעי ממחרת ל"ג בעומר קידם אותה בעלה בבשורה טובה, שאותם אנשי הרשויות החליטו 'משום מה' לסגור את התיק (case) ולפטרה לחיים ולשלום...

עוד נביא כאן תוכן 'אגרת' שנשלחה אלינו בערב ל"ג בעומר תשפ"ג, וגם ממנו נלמד בכוחה של קבלה טובה בענייני יראת שמים שהיא משדדת כל המערכות להושיע את האדם מאפילה לאורה מחוץ לכל גדרי הטבע. וכה כתב הלה בלב קרוע ומורתח, כמה שנים לאחר נישואיו יצא לעסוק לפרנסתו למשך כמה שעות ביום, כשבחצי השני של היום היינו יושב ב'כולל', והסיתו היצר שהוא נצרך למכשיר טמא הנקרא טלפון 'חכם' לצורך פרנסה... ובאמת היה יכול להסתדר ולחיות גם בלעדיו, אך לצערו לא עמד בנסיון... וכידוע אומנותו של היצר הרע 'היום אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך עד שאומר לו לך עבוד ע"ז' (שבת קה:), וממש כך התקיים בו, בתחילה הסיתו לקנות מכשיר עם פילטער (חסום) ואח"כ הפילו להיות 'עבד נרצע' – מכור לאותה טומאה להיות שקוע שם ראשו וכולו כל היום כולו עד שהסיר את החסימות וההגנות, והחזיק ברשותו מכשיר פרוץ לגמרי רח"ל, עד שאומר לו לך עבוד ע"ז שכבר התגברו הנסיונות רח"ל עד שהגיע לפתחו של גיהנום, וד"ל...

והנה בתחילת החורף של שנת תשפ"ב הגיע אליו ידידו ה'טוב' והציע לו עסק הגון ומכניס כדבעי, שאם ישקיע עתה סכום של מיליון וחצי שקל יזכה ל'תשלומי כפל וארבעה וחמישה' בתוך כמה שנים, והיה נראה לו שזה ממש 'עבירה' לא לקפוץ על העסק בשתי ידיים, אך מאחר שלא היה מצוי בידו סכום אדיר שכזה על כן הלך ולווה כספים מהבנק ומשאר ידידיו כשהוא ממשכן את ביתו ושאר נכסיו עד שהצליח לגייס את כל הסכום, והעביר לאותו ידיד את הכסף. לא עברו חודשיים ימים ונתברר לו למגינת ליבו כי לא דובים ולא יער... אין השקעה ואין רווחים... אלא אותו 'ידיד' ניצל את תמימותו וידידותם גם יחד ונטל את כל הכסף בכדי לפרוע בהם חובות.... וכך מצא את עצמו נופל בבת אחת לבירא עמיקתא, ברגע אחד נהיה בעל חוב בסכום אדיר קרוב לשני מיליון שקל (הקרן בתוספת התחייבות הריבית שנטל על עצמו), ומני אז נהפכו חייו לגיהנום, עד פסח תשפ"ב כבר 'רדפו' אותו אנשי ההוצאה לפועל הממונים לגבות חובות, וכבר הוגשו נגדו תביעות בבתי דינים ולהבדיל גם בבתי משפט, ואף הוטל 'עיקול' על ביתו עם כל נכסיו וחשבונות הבנק.

לקראת ל"ג בעומר הגיע לידי 'באר הפרשה' שם הובא סיפור דומה על אחד שנפל בגלל הכלים המאררים וקיבל על עצמו קבלה טובה בל"ג בעומר, וזכה לישועה גדולה ברוחניות ובגשמיות (וכנ"ל), ונכנסו הדברים לליבו כארס של עכנאי, והחליט בעצמו אף אני עומד לקבל עצמי 'פעקיל' (חבילה... כלומר קבלה טובה) ועי"ז אזכה להשאיר אצל רשב"י את כל ה'פעקיל' הנורא הלזה... ואכן נסע לאתרא קדישא מירון וגמר שם כל ספר התהילים, ופרץ בבכיות עצומות של חרטה מעומק הלב על שלא עמד בגבורה בנסיונות... יצא משם ופנה אל אחת מהמדורות הקטנות שבערו בחוץ והשליך את המכשיר לתוך האש, ובכה ואמר, רבי שמעון, אני משאיר אצלך דבר שקשה ממני מאוד להיפרד מעמו, חוס ורחם ותיקח ממני כל המשא הכבד של החובות האיומים, ואף הוסיף לקבל על עצמו לפרסם את הנס.

לאחר ל"ג בעומר עברו עליו ימים ושעות קשים מנשוא, מה יעשה מבלי אותו כלי טמא... אך בגבורת נפש עילאית חיזק את עצמו, ותיכף ומיד החל לראות ישועת ה', מיד לאחר חג השבועות הציעו לו עבודה חדשה כשמתן שכרה מכובד בצידה... ולא עוד אלא שאחד מבני משפחתו החליט מעצמו בטוב ליבו לסדר את החובות, וניגש לכל הנושים והגיע עימם להסדרי תשלומים, כך שכבר בחודש תמוז נתבטלו כל התביעות וירד מעל צוואריו חרב ה'עיקול'... ונסע בתחילת חודש אלול לארה"ב לזכות נדיבי עם במצוות הצדקה בכדי שיוכל להחזיר את חובותיו, ובתוך ג' שבועות הצליח לאסוף 300,000 דאללער... שווה ערך ליותר ממחצית החובות... בחודש חשון תשפ"ג נסע שוב לאותה מטרה, ואסף בערך 200,000 דאללער עד שבתחילת חודש כסלו כבר היה מאחורי כל אותה 'פרשה',

צפת את חיבורו 'כבוד מלכים', בה מציין שכן היה מנהגו בקודש של ה'אור החיים' הק' זי"ע ועוד.

ובן הובא בספר 'אלף כתב' (אות תרפד) 'עוד הגיד (מו"ה מענדיל ליטמאן מעיה"ק צפת תר"ב) שהאור החיים הק' בכה כל ליל ל"ג בעומר בעת הדלקה דהילולא, ועמד מרחוק באמרו, האיך אנש אל הערפל אשר שם עומדים נשמות האבות הק' אברהם יצחק ויעקב וכל הקדושים עמהם.

אתה הוא מושיענו בזכות אדונינו בר יוחאי, תורתו מגן לנו הוא ימליץ טוב בעדנו, אב הרחמן ירחם עלינו וישפיע עלינו דור ישרים מבורך, פרנסה ברוכה, והוא יחמול עלינו ועל עוללנו בהילולא דבר יוחאי, ולעולמי עולמים.

וזכור אל תשכח הא דאיתא בגמרא (ברכות לז:) 'אמר רבי חנינא משום רשב"י אין לו להקב"ה בבית גניזו אלא אוצר של יראת שמים' סד. וכתב הרה"ק ה'שפת אמת' (אמור תרנ"ב) בשם הרה"ק ה'חידושי הרי"ם' זי"ע כי בל"ג בעומר יכולין לזכות ליראת ה'.

אור זרוע לצדיק - העלאת האור לכבוד התנ"א רשב"י

נהגו בני ישראל לדורותיהם בכל התפוצות לערוך שמחה רבה וצהלה ביום זה בהדלקת משואות של אור^{סד}, ואף היו נוהגים (בכמה מקומות) להשליך בגדים אל תוככי האש^{סו}, לשורפם ליקרא דרשב"י, ועל ענין זה כבר חיבר הגה"ק רבי שמואל העליר זי"ע רבה של

כשהוא מסיים לשלם את השקל האחרון... וחזר 'לחיות' בנחת ושלווה כשהוא מצליח גם 'להניח בצד' בכל חודש וחודש... וכידוע לכל העסוקים בתחום שאין זה כלל בדרך הטבע לגייס סכומים כאלו בתוך זמן קצר כל כך, אלא יד ה' עשתה זאת, כי גדול כוחה של קבלה טובה הבאה לו לאדם בקושי גדול לפתוח את כל השערים...

סה. בספר 'בקודש פנימה' (ח"ב עמוד שסב) מביא שהרה"ק מהר"א מבעלזא זי"ע ציווה בליל ל"ג בעומר להדליק הרבה נרות לכבוד נשמת רשב"י, על השולחנות ועל כל אדני החלונות (בשונה בשאר ימי הילולא שלא היה הקהל מדליק מלבד בז' אדר).

סו. יש מהצדיקים שנהגו להשליך אל אש היקוד את ה'כיפה' שמעל לראשם, וכך אף נהג כ"ק אאדמו"ר זי"ע ואביו הרה"ק רבי משה מרדכי זי"ע. מעשה שהיה בירושלים עיה"ק בימי הרה"ק רבי דוד בידערמאן מלעלוב זי"ע, בחר מבני ירושלים שנטרפה דעתו עליו ל"ע, ואחד משגינותיו היה שללא הרף היה משליך את ה'כיפה' מעל ראשו. נכנס אביו אצל ר' דוד'ל ותינה בפניו את מר מצבו של בנו, ויהי בימים אחדים לאחר חג הפסח, בהגיע זמנו של ר' דוד'ל לצאת בשיירות בדרך הארוכה בואכה מירון, קרא לאביו של הבחור, ואמר לו שיצטרף לשיירתו יחד עם בנו. משך כל הדרך סבל האב מרורות בבושות נוראות מזה הבן, שבכל 'הפסקה' שעשו על אם הדרך היה הבחור בורח ונעלם, והיו צריכים לחפש אחריו, וכהנה וכהנה. עד שבעזהשי"ת הגיעו בשעה טובה ומוצלחת למירון. בעת ההדלקה על גג הציון, ניגש ר' דוד'ל אל הבחור והוריד מעל ראשו את כובעו ואת הכיפה, את הכובע השליך למטה, ואילו את הכיפה השליך אל תוככי לשונות האש. והנה, ברגע זה הניח הבחור את ידו על ראשו והתחיל לצעוק 'א קאפל א קאפל' (הבו לי כיפה לכסות ראשי), וישתוממו כל העם, בראותם כי הבחור נהפך לאיש אחר ודעתו חזרה אליו, כי זה עידן ועידינים שלא שמעו מפיו איזה דיבור כאחד מן הישוב, ולא עוד אלא שבו בדבר שקלקל - שזרק תמיד את הכיפה, בו בדבר תיקן - שזעק הבו לי את הכיפה.

ולנו יאמר, שלאנו דווקא ב'שטים' וחסרי דעה' מדובר כאן, אלא כל אחד ואחד ושגינותיו שלו... אפשר לו לשורפם באשו של רשב"י. ומכאן ואילך יצליח דרכו.

ישקו העדרים

רפואה שלמה תרפאנו בזכות אדונינו בר יוחאי - יבטל כל הגזירות אדונינו בר יוחאי

בהיותי באת"ק מירון שמעתי מעשה נורא מבעל המעשה, והוא ת"ח מופלג, בקי בכל מכמני תורה כל רז לא אניס ליה, גבוה משכמו ולמעלה, ירא שמים מרבים, נודע בשערים, הלה מרבה לפקוד את ציון התנא האלוקי רשב"י. זה כמה שנים שכליותיו פסקו מלפעול באופן קשה ביותר (מס' 17, למבינים בדבר), והוכרח לעבור טיפולי דיאליזה מדי לילה, מבית החולים נתנו לו מכשיר ובכל לילה נכנס למיטתו כשהוא מחובר במשך כ-10 שעות לאותו מכשיר, אף בהיותו במירון בשבתות היה מטפל בעצמו כן, כי לא ניתנה לו רשות מאת הרופא להחסיר אפילו לילה אחד כי נפשו תלויה בזה, מלבד כל זאת היה עליו להתייצב לפני הרופא פעם אחת בכל חודש 'לדעת את שלום כליותיו ומה יעשה בהן' מאחר שטיפולי הדיאליזה נעשו בביתו ולא בבית"ח.

אט אט החמיר מאד מצבו, ובלית ברירה הוחלט לערוך בו 'השתלת כליות', כידוע שחסד גמל הבורא עם ברואיו, וברא בכל בריותיו שתי כליות כשאפשר לחיות עם אחת מהנה ואת השניה 'לתרום' לזקוקים אליה, וכבר נמצא תורם, ונקבע זמן להשתלה בבית החולים ב'קולומביה' שבארה"ב, ואף סילק כל התשלום בסך 180,000 דולר טבין ותקילין.

אבל, בכדי שיהיה גופו מוכן ומזומן לעריכת ההשתלה עבר בדיקות מקיפות לרוב, ומכורח המציאות הכריחוהו לעבור סדרת טיפולי שיניים - לתקן את הניתן לתקן, ומה שלא ניתן לעקור לגמרי, כי אם ישנו חור אפילו הקטן ביותר באחד משיניו מסוכנים חיו, שמא יסתתר באותו חור 'חיידיק' ויזיקנו, בדקו ומצאו כי להציל את השיניים דורשים הרופאים סך 130,000 שקלים, ולגודל הסכום דחה האיש את הענין, עד תחילת ימות הקיץ תשע"ח, אז 'באו מים עד נפש' ובלית ברירה קבע תור אצל רופא השיניים בשבוע שאחר חג השבועות.

לקראת יום השבת וחג השבועות שחל במוצאי שב"ק נסע מיודעינו לאת"ק מירון כדרכו בקודש, במוצאי החג ניגש אל ציון הקודש, ואלו היו דבריו בהתחננו לפני הבורא, בזכות רבי שמעון ענני זכותו יגן עלינו, רפואה שלימה תרפאנו בזכות אדונינו בר יוחאי... רבי שמעון, נצרך אנכי ל'נס' קטן, וכבר לימדונו חז"ל ש'מלומד בניסים אתה' (כלשון הגמרא מעילה יז.) ובעצמך אמרת 'יכול אני לפטור את כל העולם מן הדין', על של עתה באתי, שני כליות בגופי, ולנס קטן אני נצרך - שישובו לפעולתם כבראשונה.

באמת אמרו, שבקשה זו היא מחוץ לגדרי הטבע, וכעין 'תחיית המתים' ממש, כי 'כליה' שאינה עושה פעולתה שוב אין לה תקנה כלל בדרך הטבע, ולא ביקש על 'נס קטן' אלא על נס גדול כקריעת ים סוף, אמנם האיש הלזה ברוב אמונתו בהקב"ה ובזכותיה דרשב"י היה פשוט בעיניו שאין זה אלא נס קטן, וכדבר של מה בכך.

בימים שלאחר חג השבועות הגיע זמנו להיבדק אצל הרופא כמנהגו אחת לשלושים יום, והנה הוא רואה כי פני הרופא מחליפים צבעים, ומרוב תדהמה, התרגשות ופליאה

ישקו העדרים

זועק כיצד... מה קרה... מה... נבהל האיש כהוגן, בפחדו כי רב, מי יודע מה קרה לכליותיי, הרופא מיהר לקרוא לרופא גדול ממנו הממונה עליו, וזה קרא להוד מעלת הפרופסור, וכולם נענו בפליאה ותדהמה, אדון נכבד, **אין בידינו כל הסבר רפואי לך, מעולם לא שמענו כדבר הזה, נתקיים בך 'אחרי בלותי היתה לי עדנה', כליותיך עובדות ועושות פעולתן כאחד האדם... הגידה נא לנו, מה עשית, איזה טיפול ואצל איזה רופא היית, אמר להם האיש, הלכתי לרופא הגדול, מחולל הפלאות הרי הוא רשב"י, המלומד בניסים והוא 'טיפל' בי כראוי.**

ולא נרגעה דעתם של הרופאים, עד שפקדו עליו - הבה ננסה לעבור את השבוע הבא מבלי טיפולי דיאליזה, וככלות השבוע שוב הנה ונבדוק אותך, וכן עשה - אחרי כמה שנים שהתמיד בדבר ולא החסיר לבצע את הדיאליזה אפילו לילה אחד מלילותיו, כעבור שבוע שב אל הרופא שמצא את כליותיו פועלים כרגיל, ועדיין לא הסכים לשחררו מבלי כלום - שכאמור, **מעולם ועד עתה לא נשמע כדבר הזה, שהכליות שפסקו מלעבוד, ועוד באופן חמור כזה, ישובו לפעול כאילו לא עבר עליהם כל חולי, לכן אמרו לו, עתה נעשה נסיון של שבועיים מבלי הדיאליזה, יחדיו נגיע לשלושה שבועות רצופות מבלי דיאליזה, ובזה נווכח להכיר מצבך האמיתי, ואכן, הנס שרשב"י עשה עמו חי וקיים, וכעבור שבועיים אמרו לו הרופאים, אדון נכבד אין לנו כל הסבר, אבל, הינך בריא לחלוטין, שוב לביתך, לך אכול בשמחה לחמך, והחזר לנו את מכשיר הדיאליזה, ומאז הכל מכנים אותו 'רבי מרדכי בעל הנס'.**

